

МАЙКЪЛ СКОТ НЕКРОМАНТЪТ

Част 4 от „Тайните на безсмъртния Никола Фламел“

Превод от английски: Иван Иванов, 2010

chitanka.info

*На Пиърс,
Cura te ipsum^[1]*

Страх ме е.

Не за себе си, а за тези, които ще оставя: Пернел и близнаците. Примирил съм се, че няма да си върнем Сборника навреме, за да спасим жена ми. На мен ми остава може би около седмица-две, преди старостта да ме надвие; на Пернел — не повече от две седмици.

Не искам да умирам. Живял съм на тази земя шестстотин седемдесет и шест години и все още има много неща, които никога не съм правил, а бих искал.

Благодарен съм обаче, че живях достатъчно дълго да открия легендарните близнаци, и съм горд, че започнах обучението им по стихийни магии. Софи овладя три, а Джош — само една, но затова пък показва други умения, а и смелостта му е необикновена.

Върнахме се в Сан Франциско, оставяйки Дий полумъртъв в Лондон. Надявам се, че няма да го видим повече. Дори срещата му с Архонта да не го е погубила, знам, че неговите господари няма да му простят такъв огромен провал. Тревожи ме обаче новината, че Макиавели е тук, в града. Пернел оставила него и спътника му на Алкатраз, при другите чудовища, но не съм сигурен докога Скалата би могла да задържи някого като италианския безсмъртен.

Двамата с Пернел стигнахме до съгласие, че Алкатраз е заплаха, с която трябва да се справим, докато все още можем. Самата мисъл, че килиите са пълни с чудовища, е смразяваща. Легендите разказват за случаи в миналото, когато Тъмните древни са пускали чудовища в градовете на хората — а аз смятам, че Дий е луд и достатъчно отчаян, за да направи точно това.

Още по-тревожна е новината, че Скатах и Жана д'Арк са изчезнали. Лей-порталът пред „Нотр Дам“ трябваше да ги доведе на връх Тамал-паис, но те така и не се появиха. Сен Жермен е полудял от тревога, но аз му напомних, че Скатах е на повече от две хиляди и петстотин години и е съвършеният воин.

Но най-належащата ми грижа са близнаците. Вече не съм сигурен как гледат на мен. Винаги съм знаел, че Джош таи известни резерви, но сега усещам, че и двамата са уплашени и недоверчиви. Вярно е, че разкриха моменти от миналото ми, които бих предпочел да си останат скрити. Може би трябваше да съм по-честен с тях. Не се гордея с някои от нещата, крило съм вършил, но не съжалявам за нищо. Правех каквото се налагаше, за да осигуря оцеляването на човешката раса, и отново бих го сторил.

Близнаците се върнаха в къщата на леля си в Пасифик Хайтс. Ще им дам ден-два да си починат и да се възстановят. После ще започнем отново. Обучението им трябва да бъде завършено; те трябва да са готови за деня, когато Тъмните древни се върнат.

Защото този ден е съвсем близо.

Времето на Лита наближава.

Из дневника на Никола Фламел, алхимик
Написано днес, вторник 5 юни, в Сан Франциско,
моето настоящо местожителство.

ГЛАВА 1

— Не мислех, че отново ще видя това място — каза Софи Нюман.

— Не мислех, че ще съм толкова щастлив да го видя — добави Джош. — Изглежда... не знам. Различно.

— Същото си е — каза близначката му. — Ние сме се променили.

Двамата вървяха по Скот Стрийт в Пасифик Хайтс към къщата на леля им Агнес на ъгъла със Сакраменто Стрийт. Бяха видели за последно къщата преди пет дни — в четвъртък, 31 май, — когато тръгнаха за работа: Софи — в кафенето, а Джош — в книжарницата. Беше съвсем обикновен ден... но и последният обикновен ден, който щяха да преживеят.

Същия ден светът им се бе променил завинаги, а самите те — както физически, така и умствено.

— Какво ще ѝ кажем? — попита неспокойно Джош.

Леля Агнес беше на осемдесет и четири и макар че я наричаха леля, тя всъщност нямаше кръвно родство с тях. Софи смяташе, че може да е била сестра на баба им... или пък братовчедка, или може би просто приятелка, но не беше сигурна. Леля Агнес бе мила, но раздразнителна старица, която нервничеше и се притесняваше, ако близнаците закъснеят дори с пет минути. Подлудяваше и двамата, а освен това докладваше на родителите им за всичко, което правят.

— Няма да усложняваме нещата — рече Софи. — Ще се придържаме към същата история, която разказахме на мама и татко: първо — книжарницата е затворила, защото Пернел не се е чувствала добре, а после — семейство Фламел...

— Флеминг — поправи я Джош.

— Семейство Флеминг ни е поканило да отседнем с тях в къщата им в пустинята.

— А защо е затворила книжарницата?

— Утечка на газ.

Джош кимна.

— Утечка на газ. А къде се намира къщата в пустинята?

— В „Джошуа Трий“^[2].

— Ясно, разбрах.

— Сигурен ли си? Хич не те бива да лъжеш.

Джош сви рамене.

— Ще се опитам. Знаеш, че ще бъдем подложени на жесток разпит.

— Знам. И то още преди да говорим с мама и татко.

Джош кимна. Хвърли поглед към Софи. През последните няколко дни бе обмислял нещо и реши, че сега е идеалният момент да повдигне въпроса.

— Мислех си... — каза той бавно. — Може би трябва просто да им кажем истината.

— Истината ли? — Изражението на Софи остана непроменено.

Двамата продължиха да вървят и пресякоха Джаксън Стрийт. Вече виждаха бялата дървена къща във викториански стил на леля им на три пресечки оттам.

— Какво мислиш? — попита Джош, след като сестра му не каза нищо повече.

Накрая Софи кимна.

— Разбира се, бихме могли. — Тя отметна един рус кичур от очите си и погледна към брат си. — Да видим дали съм разбрала правилно. Искаш да кажем на мама и татко, че работата, която са вършили през целия си живот, е била безсмислена. Че всичко, което някога са изучавали — история, археология и палеонтология, — е грешно. — Очите ѝ заблестяха. — Смятам, че идеята е страхотна. Давай, направи го. Аз ще гледам.

Джош сви неловко рамене.

— Добре де, добре, няма да им казваме.

— Във всеки случай, поне засега.

— Съгласен съм, но рано или късно истината ще излезе наяве. Знаеш, че е невъзможно да скрием нещо от тях. Те винаги узнават всичко.

— Защото леля Агнес им казва — промърмори Софи.

Дълга и лъскава черна лимузина с тъмни стъкла мина бавно покрай тях. Шофьорът се бе привел напред и гледаше номерата на къщите. Колата даде мигач и спря малко по-нататък.

Джош посочи с брадичка лимузината.

— Странно. Изглежда, спира пред къщата на леля Агнес.

Софи вдигна поглед незаинтересовано.

— Искане ми се да имаше някой, с когото да си поговорим — прошепна тя. — Някой като Гилгамеш. — Сините ѝ очи внезапно се наляха със сълзи. — Надявам се, че той е добре. — Когато го бе видяла за последен път, безсмъртният бе ранен от стрела, пусната от Рогатия бог. Тя погледна раздражено към брат си. — Ти дори не ме слушаш.

— Колата наистина спря пред къщата на леля Агнес — рече бавно Джош. Неясно предупреждение замъждука дълбоко в черепа му. — Соф?

— Какво?

— Кога за последен път някой е идвал при леля Агнес?

— Никой никога не идва при нея.

Близнаците видяха как слабият, облечен в черно шофьор излезе от колата и се качи по стълбите. Ръката му в черна ръкавица се плъзгаше леко по металните перила. Пробуденият им слух ясно долови почукването по вратата и те несъзнателно ускориша крачка. Видяха как леля Агнес отвори.

Тя беше слаба, кокалеста жена, с остри черти, възлести колене и подути от артрит пръсти. Джош знаеше, че на младини са я смятали за голяма красавица — но младините ѝ са били много отдавна. Тя никога не се беше женила — в семейството разправяха, че любимият ѝ, когото тя обичала повече от всичко на света, бил убит във войната. Джош не беше сигурен в коя точно.

— Джош? — рече въпросително Софи.

— Нещо не е наред — промърмори момчето. Затича се и Софи го последва, без да изостава.

Близнаците видяха как ръката на шофьора се раздвижи и леля Агнес взе нещо от него. Тя се наведе напред, присвивайки очи срещу предмета, който приличаше на снимка. Когато сведе поглед, шофьорът мигом се шмугна покрай нея и се втурна в къщата.

Джош се затича.

— Не позволявай на колата да тръгне! — извика той на Софи. Пресече на бегом улицата и се стрелна нагоре по стълбите и в къщата. — Здравсти, лельо Агнес, прибрахме се — извика той, докато профучаваше покрай нея.

Старицата се завъртя, описвайки пълен кръг, и снимката излетя от пръстите ѝ.

Софи последва брат си през улицата, само че спря зад колата. Наведе се и допря върховете на пръстите си до задната дясна гума. Палецът ѝ докосна кръгчето на китката ѝ и пръстите ѝ засияха, нажежени до бяло. Тя натисна; разнесе се миризма на горяща гума, а после се чуха пет отчетливи пукания. Въздухът излезе със съскане и колата се отпусна на металната джанта.

— Софи! — изпищя старицата, когато момичето се втурна нагоре по стълбите и сграбчи обърканата си леля. — Какво става? Къде бяхте? Кой беше този мил младеж? Този, когото видях току-що, Джош ли беше?

— Лелю Агнес, ела с мен. — Софи издърпа леля си от вратата, за да не я съборят случайно Джош или шофьорът, ако изскочат отвътре. Коленичи и вдигна изпуснатата снимка, а после отведе старицата на безопасно разстояние от къщата. Погледна снимката: тя представляваше червеникавокафяво изображение на млада жена в униформа на медицинска сестра. В долния десен ъгъл с бяло мастило бяха изписани думата Ипр^[3] и датата 1914. Софи затаи дъх — нямаше съмнение коя е жената на снимката. Това беше Скатах.

Джош пристъпи в сумрачния коридор и се долепи до стената, изчаквайки очите му да привикнат към тъмнината. Миналата седмица не би се сетил да направи това, но пък тогава също така не би се втурнал в къщата след непознат човек. Щеше да направи най-разумното — да се обади на 911. Той посегна към поставката за чадъри зад вратата и взе един от дебелиите бастуни на леля си. Не беше Кларент, но трябваше да се задоволи с това.

Остана неподвижен, като се вслушваше, наклонил глава на една страна. Къде беше неканеният посетител?

На площадката изскърца дъска, а после по стълбите от втория етаж бързешком се спусна млад на вид мъж в семпъл черен костюм, бяла риза и тясна черна вратовръзка. Забави крачка, щом забележа Джош, но не спря. Усмихна се, но това бе само рефлекс — обикновено помръдване на устните. Сега, когато мъжът бе по-близо, Джош видя, че е азиатец; японец, може би.

Момчето пристъпи напред, протегнало бастуна пред себе си като меч.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Покрай теб или през теб, за мен е без значение — отвърна мъжът на английски със силен японски акцент.

— Какво правиш тук? — попита Джош.

— Търся някого — отвърна простиичко онзи.

Натрапникът слезе от последното стъпало и понечи да се измъкне през външната врата. Джош препречи пътя му с бастуна.

— Не бързай толкова. Дължиш ми отговор.

Мъжът в черния костюм сграбчи бастуна и го изтръгна от ръцете на момчето, а после го счупи на коляното си. Джош направи физиономия; това сигурно болеше. Японецът захвърли двете парчета на пода.

— Нищо не ти дължа, но трябва да си благодарен, че днес съм в добро настроение.

Нещо в гласа му накара Джош да отстъпи. Звучеше някак студено и пресметливо и това го накара да се зачуди дали мъжът е обикновен човек. Момчето стоеше на вратата и гледаше как непознатият се спусна леко по стълбите. Тъкмо посягаше към вратата на колата, когато видя задната гума.

Софи се усмихна и размърда пръсти срещу него.

— Май сте спугали нещо.

Джош слезе бързо по стълбите и застана до сестра си и леля си.

— Джош — обади се Агнес, — какво става? — Сивите ѝ очи изглеждаха огромни зад дебелиите стъкла на очилата.

Задното стъкло се спусна съвсем мъничко и японецът заговори припряно в пролуката, сочейки към гумата.

Вратата рязко се отвори и от колата излезе млада жена. Беше облечена в прекрасно ушит черен костюм върху бяла копринена риза. Носеше черни ръкавици, а на носа си имаше малки кръгли слънчеви очила. Обаче това, което я издаваше, бе щръкналата ѝ червена коса и бледата, покрита с лунички кожа.

— Скатах! — извикаха едновременно Софи и Джош, изпълнели с радост.

Жената се усмихна, разкривайки уста, пълна с вампирски зъби. Бутна очилата си надолу, за да се видят яркозелените ѝ очи.

— Как ли пък не — тросна се тя. — Аз съм Ифа^[4] от Сенките. И искам да знам какво се е случило с моята сестра-близначка.

[1] Излекувай себе си (лат.). Част от изрази *Medice, cura te ipsum!* („Лекарю, излекувай себе си!“). Казва се на човек, който обича да дава съвети на другите, а всъщност самият той се нуждае от тях. Б.пр. ↑

[2] Национален парк в Калифорния. — Б.пр. ↑

[3] Град в Белгия, където са се водили тежки сражения през Първата световна война. — Б.пр. ↑

[4] Жена-воин от келтските митове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Не е мислех, че някога отново ще видя това място — каза Никола Фламел и бутна задната врата на „Малката книжарничка“.

— Нито пък аз — съгласи се Пернел.

Долният край на вратата заседна. Никола опря рамо в нея и блъсна силно. Вратата изстърга по каменния под и моментално ги лъхна смрад: сладникавият мирис на гнило дърво и разлагаща се хартия, примесен с тежката воня на развала. Пернел се закашля, притисна устата си с ръка и замига с внезапно насълзените си очи.

— Ама че гадост!

Никола вдиша предпазливо. Все още долавяше остатъци от миризмата на сярата, присъща на Дий в сухия въздух — противния дъх на развалени яйца. Двамата тръгнаха по тъмния коридор, отрупан от двете страни с кашони книги на старо. По кашоните течеше черна гнилоч, а горните им краища бяха започнали да се подвиват. Някои се бяха разпаднали, изсипвайки съдържанието си на пода.

Пернел прокара пръст по един от тях и той почерня от плесен. Тя го вдигна да го покаже на съпруга си.

— На мен ли го казваш?

— Двамата с доктора се бихме — рече той тихо.

— Виждам — отвърна Пернел с усмивка. — И ти победи.

— Е, победата е относително понятие... — Никола отвори вратата в дъното на коридора и влезе в книжарницата. — Боя се, че магазинът не е в особено добро състояние. — Той се протегна назад, хвана жена си за ръката и я въведе в голямата, пълна с книги стая.

— О, Никола... — въздъхна Пернел.

Книжарницата беше съсипана.

Дебел слой зелено-черна плесен покриваше всичко, а миризмата на сярата бе непоносима. Навсякъде лежаха книги — с откъснати страници, съдрани корици, пречупени гръбчета, — сред разбитите и натрошени маси и рафтове, на които бяха стояли. Огромно парче от тавана липсваше и мазилката висеше като прокъсан плат, разкривайки

дървени греди и жици. На мястото на входа към мазето зееше дупка, а дървото по края ѝ бе изгнило до мръсна черна каша, покрита с петна от гъбички. Малки гърчещи се бели личинки пълзяха сред тази гнусотия. Ярκο оцветеният килим, който бе покривал пода, се бе превърнал в грозен и сив разнищен парцал.

— Унищожение и развала — промърмори Пернел. — Визитната картичка на Дий. — Високата елегантна жена запристъпва внимателно през стаята. Всичко, което докоснеше, или се разпадаше на прах, или се пръсваше на облаче от пращинки. Дъските на пода бяха меки и лепкави и скърцаха зловещо при всяка крачка, заплашвайки да пропаднат под нея. Пернел застана по средата на стаята, сложи ръце на кръста си и бавно се завъртя. Големите ѝ зелени очи се наляха със сълзи. Беше обичала тази книжарница; тя бе техен дом и смисъл на живота им в продължение на десет години. През вековете двамата бяха сменили много професии, но тази книжарница ѝ напомняше по-силно от всичко за ранните ѝ години с Никола, когато той бе писар и книжар в Париж през четиринайсети век. Тогава те бяха прости, обикновени хорица, водещи съвсем банален живот, до онзи съдбовен ден, когато Никола купи Сборника, „Книгата на Авраам Мага“, от закачуления мъж с поразително сините очи. В онзи ден скучният им живот свърши и те навлязоха в света на необикновеното, където нищо не бе такова, каквото изглеждаше, и не можеше да имаш доверие на никого.

Тя се обърна да погледне съпруга си. Той не бе мръднал от вратата и покрусено оглеждаше книжарницата.

— Никола — каза Пернел тихо и когато той вдигна поглед, тя осъзна колко се е състарил през последната седмица. От векове насам външността му се бе изменила съвсем малко. С ниско остриганата си коса, гладкото си лице и бледите си очи, той винаги бе изглеждал на около петдесет — възрастта, на която беше когато започнаха да правят отварата за безсмъртие. Днес изглеждаше поне на седемдесет. Голяма част от косата му липсваше и по челото му имаше дълбоки бръчки; други прорязваха ъгълчетата на хлътналите му очи, а по обратната страна на дланите му се бяха появили тъмни петна.

Алхимика забеляза, че тя го гледа, и се усмихна тъжно.

— Знам. Изглеждам стар... но все пак не твърде зле за човек, живял шестстотин седемдесет и седем години.

— Седемдесет и шест — поправи го нежно Пернел. — Остават ти още три месеца, докато направиш седемдесет и седем.

Никола пристъпи напред, взе Пернел в обятията си и я притисна силно.

— Не мисля, че ще отпразнувам този рожден ден — каза той много тихо, приближил устни до ухото ѝ. — През последната седмица използвах по-голяма част от аурата си, отколкото през последните двайсет години. А без Сборника... — Гласът му заглъхна. Не беше нужно да довършва изречението. Без заклинанието за безсмъртие, което се появяваше веднъж месечно на седма страница на Сборника, двамата с Пернел щяха да остаряват и смъртта им щеше да настъпи, щом насъбраните години ги застигнаха.

Пернел изведнъж отблъсна съпруга си.

— Още не сме мъртви! — тросна се тя и гневът я накара да мине на провинциалния френски от своята младост. — И по-рано сме били в тежки ситуации — и сме оцелявали. — Съвсем слаба следа от аурата ѝ запука около нея и от плътта ѝ се извиха леденобели струйки дим.

Никола отстъпи и скръсти ръце на тесните си гърди.

— Но винаги сме имали Сборника — напомни ѝ той на същия език.

— Сега не говоря за безсмъртието — рече Пернел и бретонският ѝ акцент се усили. — Ние сме живели векове, Никола, цели векове. Не ме е страх да умра, защото знам, че когато си отидем, ще си отидем заедно. Това, което би било непоносимо, е да продължа да живея без теб.

Алхимика кимна, без да има куража да проговори. Не можеше да си представи живота без Пернел.

— Трябва да правим онова, което винаги сме правили — настоя тя. — Да се борим за оцеляването на човешката раса. — Посегна и хвана ръцете на съпруга си. Пръстите ѝ се впиха болезнено в плътта му. — От шестстотин години пазим Сборника и пречим на Тъмните древни да се върнат на земята. Няма да спрем. — Лицето ѝ се вкамени. — Но сега вече, Никола, нямаме какво да губим. Вместо да бягаме и да се крием, за да опазим книгата, трябва да нападаме — рече тя свирепо. — Трябва да започнем настъпление срещу Тъмните древни.

Алхимика кимна неловко. В такива моменти Пернел го плашеше. Макар че бяха женени от векове, все още имаше толкова много неща,

които не знаеше за жена си и за необикновената ѝ дарба да вижда сенките на мъртвите.

— Права си, няма какво да губим — рече тихо Никола. — Вече загубихме толкова много.

— Този път имаме предимството, че близнаците са с нас — напомни му Пернел.

— Не съм сигурен, че те ни вярват напълно — каза Алхимика. Пое си дълбоко дъх. — В Лондон узнаха за съществуването на предишните близнаци.

— Аха — рече Пернел. — От Гилгамеш ли?

Алхимика кимна.

— От царя. Сега не съм сигурен дали изобщо биха ни повярвали за каквото и да е.

— Ами добре тогава — рече Пернел с мрачна усмивка. — Да им кажем истината. Цялата истина — добави тя, втренчена настойчиво в съпруга си.

Никола Фламел издържа погледа ѝ за момент, после кимна и извърна очи.

— И само истината. — Той въздъхна. Изчака, докато Пернел излезе от стаята, и добави тихо: — Но истината е като двуостър меч: опасна е.

— Това го чух — извика тя.

ГЛАВА 3

— Обадете се на родителите си веднага. — Леля Агнес се втренчи късогледо в Софи, а после се обърна към Джош, който беше по-наблизо. — Поболели са се от тревога по вас. Звънят ми всеки ден по два-три пъти. Даже тази сутрин ми казаха, че ако не се приберете днес, ще се обърнат към полицията и ще ви обявят за изчезнали. — Тя направи пауза и добави драматично: — Щели да кажат, че сте отвлечени.

— Но не сме. Говорихме с мама и татко преди няколко дни — промърмори Джош. Отчаяно се мъчеше да си спомни кога точно бе говорил с родителите си. В петък ли беше... или в събота? Той хвърли кос поглед към сестра си, търсейки помощ, но тя продължаваше да се взира в жената в черно, която така поразително приличаше на Скатах. Обърна се пак към леля Агнес. Знаеше, че бе получил имейл от родителите им в... събота ли беше, когато се намираха в Париж? Сега, когато бе отново в Сан Франциско, последните няколко дни започваха да се сливат в един. — Току-що се връщаме — рече той накрая, уповавайки се на истината. Целуна бързо леля си по двете бузи. — Как си? Липсваше ни.

— Можехте да се обадите — сопна се дребната женица. — Длъжни бяхте да се обадите. — Сивите ѝ като кремък очи, уголемени зад огромните очила, се взираха нагоре към близнаците. — Поболях се от тревога. Звънях дузина пъти в книжарницата, за да ви търся, а вие изобщо не си вдигахте мобилните телефони. Какъв е смисълът да имаш мобилен телефон, ако не го вдигаш?

— През повечето време бяхме извън покритие — рече Джош, придържайки се към истината, — а после си загубих телефона — добави той, което също беше вярно. Телефонът и голяма част от вещите им бяха изчезнали, когато Дий унищожи Игдразил.

— Загубил си си телефона? — Старицата поклати възмутено глава. — Това е третият за тази година.

— Вторият — промърмори момчето.

Леля Агнес се обърна и бавно се заизкачва по стълбите. Джош ѝ предложи помощта си, но тя махна с ръка.

— Остави ме; не съм безпомощна — каза тя, а после посегна да се хване за него. — Би могъл да ми помогнеш, млади момко. — Когато стигнаха до вратата, старицата се обърна и погледна надолу към Софи, която продължаваше да стои срещу червенокосата жена. — Софи, идваш ли?

— След минутка, лелю. — Софи изглежда брат си, а после очите ѝ се отместиха към отворената врата. — Ще дойда след минутка, Джош. Защо не заведеш леля Агнес вътре и не ѝ направиш чай?

Джош понечи да поклати глава, но пръстите на старицата се впиха в ръката му с изненадваща сила.

— А докато чайникът ври, ще се обадиш на вашите. — Тя отново примижа към Софи. — Не се бави.

Софи Нюман поклати глава.

— Няма.

Щом Джош и леля Агнес изчезнаха в къщата, Софи се обърна към непознатата.

— Коя си ти? — попита.

— Ифа — отвърна жената. Наведе се и прокара ръцете си в черни ръкавици по спуканата гума на лимузината. После заговори на език, който Софи разпозна като японски.

Младоликият мъж, когото Джош бе срещнал в къщата, свали сакото си, хвърли го на предната седалка, а после отвори багажника и извади крик и гаечен ключ. Намести крика под тежката кола и я повдигна без усилие, а после се зае да сменя гумата.

Ифа скръсти ръце на гърдите си, килна глава настрани и изглежда Софи.

— Не беше необходимо да го правиш. — В гласа ѝ имаше следа от напевен чуждестранен акцент.

— Помислихме, че отвлечате леля ни — рече тихо Софи. Името Ифа бе предизвикало дузина странни мисли и образи в главата ѝ, но Софи откри, че ѝ е трудно да разграничи спомените за Скатах от тези за Ифа. — Искахме да ви спрем.

Ифа се усмихна, без да показва зъбите си.

— Ако исках да отвлека леля ви, щях ли да се появя тук посред бял ден?

— Не знам — каза Софи. — Щеше ли?

Ифа бутна малките тъмни очила нагоре по носа си, скривайки зелените си очи, после се замисли за кратко.

— Може би. А може би не. Но — добави тя с усмивка, която разкри вампирските ѝ зъби — ако исках леля ви, щях да я взема.

— Ти си Ифа от Сенките — каза Софи.

— Аз съм сестрата на Скатах. Близначки сме. Аз съм по-голямата.

Софи отстъпи назад, щом спомените на Вещицата за Ифа най-после се наместиха в главата ѝ.

— Скатах ми разказваше за семейството си, но не спомена нищо за сестра — рече тя, тъй като не искаше да разкрива на жената, че знае за нея.

— Не, тя не би ти казала. Ние сме скарани — промърмори Ифа.

— Скарани ли? — попита Софи, макар вече да ѝ бе известно, че са се сдърпали заради момче, и даже знаеше името му.

— Заради едно момче — каза Ифа с едва доловима следа от тъга в гласа. Огледа се нагоре-надолу по улицата, преди да се обърне пак към Софи. — Не сме разговаряли от много отдавна. — Жената сви рамене с бързо движение. — Тя се отрече от мен. И аз от нея. Но винаги съм я държала под око. — Тя се усмихна отново. — Сигурна съм, че знаеш какво е да държиш под око брат си или сестра си.

Софи кимна. Беше съвсем наясно за какво говори Ифа. Макар Джош да бе по-едър и силен от нея, тя все още мислеше за него като за малкото си братче.

— Той е мой близък.

— Не знаех това — рече бавно Ифа. Наклони леко глава и изгледа Софи над ръба на тъмните си очила. — Освен това и двамата сте пробудени — добави тя.

— Какво те води тук? — попита Софи.

— Усетих как Скатах... си отива.

— Скатах си отива ли? — Софи не разбра.

— Изчезва. Напуска това Сенкоцарство. Между нас двете има връзки, подобни на тези, които без съмнение съществуват между теб и брат ти. Винаги съм усещала, когато изпитва болка или е наранена, гладна или уплашена...

Софи усети, че кима. Тя също понякога бе долавяла болката на брат си: например, когато Джош си счупи ребрата при игра на ръгби, тя бе усетила жилеща болка в тялото си, а когато той едва не се удави на Хаваите, се бе събудила без дъх. Когато пък тя си бе изкълчила рамото на една тренировка по таекуондо, рамото на брат ѝ се поду и му излезе синина точно като нейната.

Ифа излая някакъв въпрос на скорострелен японски и шофьорът отговори едносрично. После жената се обърна към Софи.

— Можем да стоим и да си приказваме тук на улицата — каза тя с усмивка, показвайки връхчетата на вампирските си зъби, — или би могла да ме поканиш вътре и да говорим в по-удобна обстановка.

В главата на Софи светна предупредителна червена лампичка. Вампирите не можеха да преминат през праг, ако не са поканени, и тя моментално разбра, че няма да покани тази вампирка в къщата на леля си. В нея имаше нещо... Софи съзнателно позволи на остатъка от спомените, блъскащи се дълбоко в главата ѝ, да излязат бавно на повърхността. Изведнъж разбра всичко, което Вещицата от Ендор знаеше за Ифа от Сенките — и това я потресе. Образите и спомените бяха ужасяващи. С разширени от страх очи, Софи направи крачка назад, по-надалеч от създаването. Тогава осъзна, че шофьорът стои зад нея. Моментално посегна към татуировката-спусък върху китката си, но преди да е успяла да я докосне, мъжът улови ръцете ѝ и ги притисна към тялото ѝ. Ифа пристъпи напред, хвана китките на Софи и ги завъртя, разкривайки шарката, която Сен Жермен бе направил с огън върху плътта ѝ. Софи опита да се съпротивлява, но шофьорът я държеше здраво, стискайки ръцете ѝ с такава сила, че пръстите ѝ започнаха да изтръпват.

— Пусни ме! Джош ще...

— Брат ти е безсилен. — Ифа смъкна кожената си ръкавица и хвана ръката на момичето със студените си пръсти. Мръсен сив дим се заизвива от бледата кожа на вампирката. Тя потърка с пръст сложната келтска шарка, която обгръщаше китката на Софи и свършваше от долната страна, при златното кръгче с червена точка в центъра.

— А, знакът на тина^[1]. Знакът на огъня — рече тихо Ифа. — Значи искаше да се опиташ да ме изгориш?

— Пусни ме! — Софи се опита да ритне мъжа, но хватката около ръцете ѝ се стегна и тя изведнъж се уплаши. Дори Вещицата от Ендор

се отнасяше предпазливо към Ифа от Сенките.

Вампирката изви болезнено китката на Софи и се приведе да разгледа татуировката.

— Майсторска работа. Кой ти направи този... дар? — Устните ѝ се свиха презрително, докато изричаше думата.

Софи стисна здраво устни. Нямаше да каже нищо на тази жена.

Очилата на Ифа се плъзнаха надолу по носа ѝ, разкривайки очи, които приличаха на късчета зелено стъкло.

— Мауи... Прометей... Шолотъл... Пеле... Агни^[2]... — Ифа поклати бързо глава. — Не, не е никой от тези. Ти току-що си се върнала от Париж, значи е някой в този град... — Гласът ѝ заглъхна. Погледна през рамото на Софи към шофьора в черно. — Във френската столица има ли Господар на огъня?

— Там живее вашият стар неприятел, графът — каза тихо мъжът на английски.

— Сен Жермен — отвърна рязко Ифа. Видя как очите на Софи се разшириха и се усмихна свирепо. — Сен Жермен лъжецът. Сен Жермен крадецът. Трябваше да го убия, когато имах тази възможност. — Тя погледна към шофьора. — Вземи я. Ще продължим този разговор насаме.

Софи отвори уста да запищи, но Ифа допря показалец до носа ѝ. Сивата аура на вампирката потече от пръстите ѝ и димът се уви около главата на момичето и проникна в ноздрите и устата му.

Софи се опита да призове собствената си аура. Тя запука немощно около тялото ѝ за миг, преди момичето да се свлече в безсъзнание.

[1] Огън (ирл.) — Б.пр. ↑

[2] Мауи — полинезийско божество, което на някои места се свързва с огъня; Прометей — титан от гръцката митология, който дал огъня на хората; Шолотъл (понякога се среща и в неправилния вариант Ксолотъл) — ацтекски бог на слънцето и огъня; Пеле — хавайска богиня на огъня и вулканите; Агни — индийски бог на огъня. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 4

Агнес натисна бутона за бързо набиране и подаде телефона на Джош.

— Говори с родителите си още сега — заповяда тя. — А къде е Софи? Кое е онова момиче, с което говори навън?

— Сестрата на една наша позната — каза Джош, като притисна телефона към ухото си. Чу се само едно извъняване, преди отсреща да вдигнат.

— Агнес?

— Татко! Джош е.

— Джош!

Момчето усети, че се усмихва — облекчението в гласа на баща му бе ясно доловимо, — а после го заля вълна от смущение и той се почувства гузен, че не се е свързал по-рано с родителите си.

— Всичко наред ли е? — Гласът на Ричард Нюман почти се губеше сред пукането и жуженето по линията.

Джош запуши другото си ухо и се съсредоточи върху звуците.

— Всичко е наред, татко. Добре сме. Току-що се върнахме в Сан Франциско.

— Двамата с майка ви вече започвахме да се тревожим за вас. И то сериозно да се тревожим.

— Бяхме със семейство Фла... Флеминг — бързо се поправи Джош. — Там телефоните нямаха покритие — добави искрено, — макар че успяхме да получим имейла ти в неделя през нощта. Видях снимката на акуловите зъби. Не познах вида, но по размера предполагам, че е сладководна акула, нали? — попита той, като умишлено смени темата.

— Браво, синко. Това е лисод от горна креда. Освен това е в много добро състояние.

— При вас всичко наред ли е? — продължи Джош, като се опитваше да накара баща си да говори. Хвърли поглед към вратата.

Искаше му се сестра му да влезе. Би могъл да разсейва баща си с въпроси, но този номер нямаше да мине пред майка му, а предполагаше, че тя сега висеше над рамото на баща му и всеки момент щеше да измъкне телефона от ръцете му. — Как вървят разкопките?

— Страхотно. — В другия край на линията виеше вятър и се чуваше как прах и пясък се удрят в телефона. — Открихме останки, за които смятаме, че са на нов вид цератопсид.

Джош се намръщи. Думата му беше позната. Като малък знаеше названията на стотици динозаври.

— Това рогат динозавър ли беше? — попита той.

— Да, от периода креда, на около седемдесет и пет милиона години. Освен това открихме малко и вероятно недокоснато селище на анасази в един от каньоните и някакви необикновени петроглифи^[1] на фремонтската култура^[2] в близост до каньона Рейндж Крик.

Като се усмихваше на ентусиазираното бърборене на баща си, Джош се запъти към прозореца.

— Кой народ на езика на навахо се нарича древните? — попита той, макар да знаеше отговора. — Фремонтците или анасазите? — Искаше баща му да не спира да говори, за да даде още време на Софи.

— Анасазите — каза Ричард Нюман. — И всъщност точният превод е древният враг.

Тези две думи накараха Джош да застине намясто. Няколко дни по-рано названието не би означавало нищо за него, но това бе, преди да узнае за съществуването на Древните — расата, управлявала света в далечното минало. Беше започнал да осъзнава, че във всички митове и легенди има повече от зрънце истина.

— Древният враг — повтори той, като се опитваше да запази гласа си спокоен. — Какво означава това?

— Не знам — каза Ричард Нюман, — но аз предпочитам термина древни или прародителите на публо^[3] или исатцином^[4].

— Но това е толкова странно име — настоя Джош. — Кой мислиш, че го е използвал? Те самите не биха се наричали така.

— Вероятно някое друго племе. Чужденци, външни хора.

— А кой е живял преди тях, татко? — попита бързо Джош. — Кой е живял преди анасазите и фремонтците?

— Не знаем — призна баща му. — Този период е известен като архаичен. Но какъв е този внезапен интерес към Древна Америка? Мислех, че археологията ти е досадна?

— Май съм започнал да се интересувам повече от история и от Древния свят — отвърна искрено Джош. Тръгна отново към прозореца... точно навреме, за да види как сестрата на Скати притиска длан в челото на Софи и близначката му се свлича в ръцете на шофьора в черно. Видя с ужас как главата на вампирката се извъртя рязко към него и тя оголи зъби в нещо като усмивка. После отвори задната врата на колата и я задържа, докато шофьорът сложи Софи на седалката. Застанала до отворената врата, Ифа махна подигравателно на Джош.

Момчето се почувства, сякаш са го фраснали в стомаха. Не можеше да си поеме дъх и сърцето му блъскаше до пръсване.

— Татко... ще се върна след секунда... — прошепна дрезгаво.

Пусна телефона на пода и се втурна през вратата на стаята и по коридора. Грабна двете парчета от бастуна, който шофьорът на лимузината бе счупил, дръпна рязко вратата и едва не падна по стълбите. Почти очакваше да види как колата се отдалечава, но Ифа стоеше и го чакаше търпеливо.

— Върни сестра ми! — извика той.

— Не — каза небрежно жената.

Джош се втурна към колата, като се мъчеше да си спомни всичко, на което го бе учила Жана д'Арк за боя с мечове. Искаше му се сега Кларент да е у него — дори Скати, която не се боеше от нищо, изпитваше ужас от каменното острие. Но разполагаше само с две половинки от бастун.

Вампирката наклони глава на една страна, загледана в тичащото към нея момче, и се усмихна.

Докато Джош прекосяваше улицата, ужасът накара аурата му да се разгори и тялото му бе обвито от съвсем слабо златно сияние. Виждаше сестра си да лежи неподвижно на задната седалка на колата и страхът му се превърна в бушуващ гняв. Внезапно аурата му лумна, златен дим заструи от кожата му, а очите му се превърнаха в разтопени монети. Аурата се втвърди около дланите му и ги покри с метални ръкавици, а после потече по дървените пръчки, превръщайки ги в златни. Той се опита да заговори, но гърлото му бе свито и гласът,

който излезе от устата му, бе дълбок и дрезгав, и приличаше по-скоро на животинско ръмжене.

— Върни... сестра... ми.

Надменната усмивка на Ифа помръкна. Тя изкрещя едина-единствена дума на японски, обърна се и се метна в лимузината, като затръшна вратата след себе си. Двигателят моментално оживя с рев, а задните гуми се завъртяха така бързо, че започнаха да пушат.

— Не! — Джош стигна до колата точно когато тя потегли. Замахна със златната пръчка и разби най-близкия заден прозорец. Стъклото се пръсна на бял прах и пръчката остави дълга бразда в лъскавия черен метал. Още един удар направи дълбока вдлъбнатина върху багажника и напука стоповете. Колата се понесе с писък по улицата и в отчаянието си Джош запрати подир нея двете златни пръчки. Само че в момента, щом ги пусна, те отново станаха обикновено дърво и отскочиха от калника, без да причинят вреда.

Джош се втурна след колата. Усещаше как аурата му бушува в него, придава му бързина и сила, докато се носи по пътя. Осъзнаваше, че се движи по-бързо, откогато и да било преди, но лимузината продължаваше да ускорява. Прелетя през едно кръстовище, после с пищене на гуми сви зад един ъгъл и изчезна.

Също толкова бързо, колкото бе дошла, силата на Джош го напусна. Той рухна на четири крака в края на Скот Стрийт. Дробовете му щяха да се пръснат, сърцето му биеше силно, всеки мускул в тялото му бе опънат и го болеше. Черни петна танцуваха пред очите му и му се струваше, че ще повърне. Видя как златното сияние около ръцете му угасва и аурата се отделя от тялото му като жълта пара, оставяйки го изтощен и измъчен. Започна да трепери и внезапен спазъм стегна мускула на прасеца му. Болката беше кошмарна и той бързо се претърколи и заби пета в земята, натискайки силно, в опит да я потуши. После се изправи и закуцука обратно към къщата на леля си. Чувстваше се смачкан и окаян. Софи бе изчезнала. Отвлечена от Ифа Трябваше да намери своята близначка.

Но това означаваше да се върне при Никола и Пернел Флаemel.

[1] Надписи, издялани върху камък. — Б.пр. ↑

[2] Предколумбова култура в Северна Америка. — Б.пр. ↑

[3] Съвременна народност в Северна Америка. — Б.пр. ↑

[4] Друго название на анасази. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Сенкоцарството се наричаше Шибалба^[1].

То бе старо дори в сравнение с безчетните древни Сенкоцарства и за разлика от много други, които бяха прекрасни и сложни, се отличавахе с груба простота.

Шибалба представляваше една пещера — невероятно огромна, невъобразимо висока, осеяна с бавно бълбукащи ями от лава, покрити с черна кора. От време на време някоя от тях се пукаше, пръскайки високо във въздуха тлъсти капки разтопена скала, и по стените заиграваха червено-черни сенки. Въздухът вонеше на сяра и единствената светлина идеше от пихтиестите жълто-бели гъбички, които покриваха стените и огромните сталактити, висящи от далечния и едва видим таван.

Всяко Сенкоцарство бе свързано поне с едно друго. Някои с две. Шибалба беше единствено по рода си: то докосваше девет други Сенкоцарства и понякога го наричаха Кръстопътя. На равни разстояния по стената на пещерата бяха наредени девет отвора. По края на всеки от входовете бяха издялани груби четвъртити глифове и макар че лепкавите светещи гъбички покриваха по-голямата част от тъмните стени, не се доближаваха до символите. Това бяха порталите към Сенкоцарствата.

В Шибалба обикновено нищо не помръдваше, освен бълбукащата лава, но сега непрекъснат поток от вестоносци летеше и припикаше от един отвор към друг. Някои от тях приличаха на прилепи, други бяха космати и наподобяваха плъхове, но не бяха такива и никое от тях не бе действително живо. Те бяха създадени само с една цел: да отнесат съобщение от сърцето на Сенкоцарството на Тъмните древни до всеки достъпен свят.

След като изпълнеха задачата си, щяха да се разпаднат обратно на кал, клечки, косми и парченца кожа.

Вестоносците носеха новината за смъртната присъда на доктор Джон Дий.

И никой от онези, които я чуваха — Древни, Потомци или безсмъртни хора, — не беше изненадан. Провалът имаше едина-единствена цена, а доктор Джон Дий се бе провалил с гръм и трясък.

[1] Подземен свят в религията на маите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— Имал съм и по-лоши дни — рече доктор Джон Дий, макар да не можеше да си спомни кога.

След разгрома при Стоунхендж и бягството на близнаците през лей-портала Магъосника прекара остатъка от нощта и началото на следващия ден в порутената плевня, където само няколко часа по-рано се бяха крили Фламел и близнаците. В небето бръмчаха хеликоптери, а по близката магистрала А-344 виеха сирените на полицията и на линейките. Когато най-сетне в ранното утро цялата полицейска активност утихна, Дий напусна плевнята и тръгна към Лондон, като се придържаше към страничните пътища. Под палтото си носеше, увит в прокъсано парче плат, каменния меч, който някога бе два — Кларент и Ексакалибур. Усещаше как той тупти и пулсира като биещо сърце до кожата му.

По тесните междуселски пътища движението бе слабо или направо никакво и той вече започваше да си мисли, че ще му се наложи да открадне кола в следващия град или село, до което се добере, когато един възрастен викарий в също толкова стар „Морис Минор“ спря и му предложи да го откара.

— Имате късмет, че се появих — каза старецът с уелски акцент. — Сега, когато наблизко има магистрала, не са много хората, които използват тези странични пътища.

— Колата ми се развали, а трябва да се прибера в Лондон за една среща — рече Дий. — Малко се позагубих — добави той, като съзнателно измени акцента си, така че да наподобява този на викария.

— Мога да ви откарам. Ще ми е приятно да си имам компания — призна белокосият мъж. — Слушах радиото — всички тези приказки за заплахата за сигурността ме изнервят.

— Какво е станало? — попита небрежно Дий. — Стори ми се, че има засилено полицейско присъствие.

— Къде сте били през последните дванайсет часа? — попита викарият с усмивка, която размести изкуственото му чене.

— Имах работа — каза Дий. — Срегнах се с едни стари приятели; имахме да наваксваме много неща.

— Значи сте пропуснали цялата суматоха...

Дий запази лицето си безизразно.

— Вчера затвориха града заради мащабна операция по сигурността. Би Би Си съобщи, че същата терористична група, която действаше в Париж, сега била в Лондон. — Той стисна здраво големия волан и хвърли поглед към спътника си. — Знаете за станалото в Париж, нали?

— Четох всичко за него — промърмори Магъосника, клатейки несъзнателно глава. Макиавели управляваше Париж — как бе позволил на Фламель и близнаците да се измъкнат от мрежата му?

— Времената са опасни.

— Така е — каза Дий. — Но не бива да вярвате на всичко, което прочетете в пресата — добави той.

На всички по-големи пътища към столицата имаше полицейски постове, но полицаите хвърлиха само бегъл поглед на очуканата кола, превозваща двама възрастни мъже, преди да им махнат да минават.

Викарият остави Дий в Мейфеър, в самия център на града, и Докторът отиде пеша до метростанцията „Грийн парк“. Хвана метрото по Юбилейната линия, което го откара право в сърцето на „Кенъри Уорф“, където се помещаваше британският клон на „Енох Енърпрайзис“. Докторът поемаше премерен риск. Възможно бе неговият Древен господар да държи сградата под наблюдение, но Дий се надяваше всички да мислят, че е избягал и че не е толкова глупав да се върне в собствената си централа.

Влезе незабелязано през подземния паркинг и се качи до офисите си на върха на сградата, където си взе дълъг душ в частната си баня, отмивайки калта и мръсотията от последните няколко часа. Горещата вода успокои болката в дясното му рамо и той го раздвижи предпазливо.

По време на битката в плевнята Джош бе хвърлил по него Кларент и макар че Дий успя да превърне аурата си в щит, преди каменният меч да го уцели, силата на удара го бе съборила на земята. Отначало бе сигурен, че рамото е извадено; едва по-късно осъзна, че е лошо натъртено, но не и счупено, и беше благодарен за това. Едно счупване не би било сериозен проблем — ускореният му метаболизъм

бързо щеше да се справи с травмата, или пък Дий можеше да използва аурата си, за да я излекува моментално, само че това щеше да привлече към него Тъмните древни и техните слуги.

Магьосника се преоблече в чисти дрехи — невзрачен тъмносин костюм, тъмносиня риза и вратовръзка с дискретен златен мотив с лилията на колежа „Сейнт Джон“ в Кеймбридж. Докато в чайника в малката кухня завираше вода за чай, Дий опразни сейфа, тъпчейки пачки лири стерлинги, евро и долари в колана за пари, който носеше около кръста си, скрит под ризата. В дъното имаше дузина паспорти на различни имена. Дий ги прибра в джобовете на самото си. Събираше тези паспорти от години и нямаше намерение да ги изостави сега.

Чайникът вече вреше и Магьосника си направи чаша „Ърл Грей“. Посърбвайки от ароматния чай, той най-сетне се обърна да погледне опърпания вързоп върху бюрото си. Рядка усмивка се изписа върху устните му. Може да бе загубил битката, но със сигурност се бе измъкнал с най-големия трофей.

Кларент и Екскалибур. Заедно. Вчера ги бе държал в ръцете си и бе гледал как двете оръжия се спояват, за да образуват един-единствен каменен меч.

Дори от другия край на стаята Дий можеше да усети силата, която се изливаше на вълни от предмета. Ако отслабеше своята бдителност, започваше да долавя съвсем смътни намеци за нашепвани мисли на безброй езици, от които само някои му бяха познати.

Изведнъж осъзна — почти с изненада, — че най-послед, след цял живот търсене, разполага с четирите древни Меча на силата. Два от тях — Дюрандал и Жуайоз — бяха скрити в частния му апартамент в Сан Франциско, а останалите два лежаха на масата пред него... или пък сега беше един? А какво ли ще стане, зачуди се той, ако допре този меч до останалите два? Впрочем защо те никога не се бяха споявали заедно? Стояха един до друг от векове.

Докторът допи чая си, без да бърза, успокои мислите си и вдигна защитни прегради, преди да се доближи до вързоп и да го развие. Някои магьосници използваха комбинации от думи, заклинания и напеви, — за да прикрият мислите си, но Дий използваше най-старата от всички магии — музиката. Втрещен в бюрото, той си затананика „Грийнслийвс“, любимата песен на Елизабет I. Кралицата бе вярвала, че тази песен е написана от баща ѝ, Хенри VIII, за майка ѝ, Ан Болейн.

Дий знаеше, че тази история не е вярна, но не посмя да ѝ каже. Независимо от това протичката мелодия и древният ритъм създаваха идеалната защитна магия. Мърморейки думите на глас, той се приближи до бюрото.

— Уви, любима, ти напразно отхвърли ме тъй неучтиво...

Пръстите му видимо трепереха, докато разгъваше внимателно мръсния сив парцал, който бе намерил в порутената плевня, за да разкрие увития в него предмет.

— А аз те любех толкоз дълго и радвах се на твойта близост...

Върху полирания черен мраморен плот лежеше един от най-старите предмети на планетата. Приличаше на обикновен каменен меч, но бе нещо повече от това — нещо много, много повече. За двете каменни остриета, които се бяха споили, се говореше, че датират отпреди Древните и даже отпреди Архонтите, и че принадлежат на митичното Време преди времето. Широко известен бе фактът, че Артур е носил Екскалибур, а неговият син Мордред го е убил с Кларент, но кралят и Страхливеца бяха само двама от поколенията герои и злодеи, използвали тези оръжия. Те присъстваха, поединично или заедно, във всяко голямо събитие от земната история.

— Грийнслийвс бе цялата ми радост, Грийнслийвс бе моята наслада, Грийнслийвс бе златното ми сърце...

Трудно му беше да повярва, че най-сетне е намерил близнака на Екскалибур. Преди половин хилядолетие, когато Хенри VIII управляваше Англия, Дий бе започнал своите опити да издири легендарния Огнен меч.

— Аз бях край теб и изпълнявах мигом всичко, що поискаш...

Докторът си пое дълбоко дъх и вдигна меч. Макар че дължината му беше малко над петдесет сантиметра, той бе удивително тежък. Острието и простата дръжка изглеждаха като издялани от едно-единствено парче блестящ гранит. В мига щом пръстите на Дий докоснаха топлия камък, силата на меча го заля...

Гневно извисени гласове.

Викове на ужас.

Крясъци на болка.

Дий потрепери, когато звуците изпълниха главата му, заплашвайки да го обсебят. Пеенето му се запъна.

— Жи... живот, земи, богатства... дадох за твойта обич и... и усмивка...

Мечът бе могъщ, невероятно могъщ, обгърнат в тайнственост и легенди. Вчера, когато Гилгамеш го видя, използва думите от древното пророчество — двата, които са един, единият, който е всички, — за да го опише. Дий винаги бе смятал, че в пророчеството се говори за близнаците, но сега вече не бе толкова сигурен.

— Грийнслийвс, завинаги прощавай...

Всъщност вече в нищо не бе сигурен. През последните няколко дни целият му начин на живот, целият му свят се бяха променили. И всичко това заради Фламел и близнаците. Те го бяха направили на глупак и го бяха поставили в ужасна опасност. Късите пръсти на Дий погалиха топлия като плът меч.

Прошепнати тайни...

Смътни обещания...

Намеци за скрито древно знание...

Дий отдръпна ръка и гласовете в съзнанието му утихнаха. Тънките му устни се извиха в жестока усмивка: този меч можеше да се окаже неговото спасение. Тъмните древни биха платили скъпо за оръжие като това. Той даже се зачуди дали не би могло да струва колкото безсмъртния му живот.

Телефонът внезапно зазвъня и завибрира в джоба му, и го стресна. Докторът отстъпи от лежащия на масата меч, извади телефона и погледна зацапания с пръстови отпечатъци екран. Очакваше да види невъзможно дългия номер на своя Древен господар, но там бе изписано „Поверително“. За миг му мина през ума да не отговори, но после любопитството — което бе едновременно негова най-голяма сила и най-голяма слабост — надделя и той натисна бутона за отговор.

— Позна ли гласа ми?

Доктор Джон Дий примигна изненадано. Гласът в другия край на линията принадлежеше на Николо Макиавели, който бе заминал за Сан Франциско.

— Да — отвърна той предпазливо.

— Тази линия уж трябва да е сигурна, но нали знаеш моя девиз... не вярвай на никого.

— Хубав девиз — промърмори Дий.

— Разбирам, че си оцелял.

— На косъм. — Докторът забърза към монитора на охранителните камери и го включи, а после започна бързо да сменя каналите. Подозрителният му ум се чудеше дали това не е капан: дали Макиавели не говореше с него, за да го разсее, докато обкръжават сградата? Но офисите и коридорите бяха празни, а паркингът — напълно пуст. — Защо ми се обаждаш? — попита той.

— За да те предупредя.

— Да ме предупредиш! — Въпреки вековната практика, Дий не успя да скрие изненадата в гласа си.

— Преди няколко минути през Шибалба към Сенкоцарствата потекоха вестоносци. Знаеш какво означава това, нали?

Дий кимна почти несъзнателно.

— Шибалба ли? — попита на глас.

На Другия край на света в гласа на Макиавели се прокрадна нотка на нетърпение.

— Да, Кръстопътя, Мястото на страха. Това е едно от древните Сенкоцарства.

— Знам го — рече Дий кратко. — Мориган ме заведе там по време на последния Велик събор.

— Бил си там? — Макиавели бе впечатлен.

— Да.

Шибалба бе неутрална територия, която се използваше за срещи между Древни и Тъмни древни от различни Сенкоцарства. Дий беше един от шепата хора, стъпвали там. Дори бе избрал отличителния мирис на аурата си, така че да съответства на сярната миризма в онзи свят. Щом Тъмните древни пращаха вестоносци през Шибалба, това означаваше, че искат да са сигурни, че всяко Сенкоцарство, дори най-далечното, ще узнае техните заповеди.

— Съдили са ме, така ли? — попита Магьосника. След претърпения провал не се съмняваше, че присъдата му е била произнесена и че неговите Тъмни господари взимаха мерки той да не може да се скрие дори в най-отдалечените Сенкоцарства. Беше заседнал на земята. Той отстъпи от монитора и се взря в едно огледало: осъзнаваше, че гледа един мъртвец.

— Съдили са те и са те признали за виновен.

Дий кимна, но не каза нищо. Беше отдал целия си живот в служба на Тъмните древни, а сега те го бяха осъдили на смърт.

— Чу ли ме? — тросна се Макиавели.

— Чух те — каза тихо Дий. Заля го вълна от умора и той посегна да се подпре на стената.

Презатлантическата линия пропука.

— Всички Потомци или безсмъртни хора, които си призовал в Лондон, за да преследват Никола Фламел и близнаците, сега ще се обърнат срещу теб... особено щом разберат, че обявената за теб награда е два пъти по-голяма от тази за Алхимика.

— Не съм сигурен дали трябва да се чувствам поласкан или не.

— Има една разлика. — Линията пропука отново и гласът на Макиавели взе ту да заглъхва, ту да се усилва. — Нашите господари биха приели Фламел жив или мъртъв, но теб те искат жив. Изразили са се пределно ясно: всеки, който те убие, го чака ужасна участ.

Дий потрепери. Знаеше, че господарите му го искат жив, за да го лишат от безсмъртието му, да го гледат как остарява пред очите им, а после да го направят пак безсмъртен. Щеше да е обречен на вечни страдания в тялото на много стар човек.

— Откъде знаеш? — учуди се той.

Гласът на Макиавели спадна до шепот.

— Господарят на моя американски приятел се свърза с него.

— А защо ми го казваш?

— Защото и аз като теб се провалих във възложената ми задача — изрече бързо Макиавели. — Пернел избяга от острова. Всъщност сега съм затворен на Алкатраз.

Дий не успя да попречи на усмивката да се разлее по лицето му, но прехапа силно бузата си отвътре, за да не заговори.

— Може да настъпи време, когато ще имаме нужда един от друг, докторе — продължи Макиавели.

— Врагът на моя враг е мой приятел — отвърна Дий със старата поговорка.

— Точно така. Докторе, време е да бягаш, да се криеш. Твоите господари са те обявили за утлага^[1].

Линията замлъкна рязко. Дий бавно прибра телефона в джоба си и хвърли един последен поглед към огледалото. Той беше утлага, вълча глава^[2], човек извън закона. После се изсмя високо: последното същество, което Древните бяха обявили за утлага, бе Древния Марс Ултор.

[1] Староанглийска дума за човек извън закона, престъпник. — Б.пр. ↑

[2] В Средновековна Англия престъпниците са били наричани вълчи глави. Според една версия причината за това е, че наградата за залавяне на престъпник била равна на тази, която се давала за главата на убит вълк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Когато Джош докуцука обратно до къщата, леля Агнес стоеше на вратата и го чакаше. Тясното ѝ лице бе застинало в навъсено изражение, а тънките ѝ устни не се виждаха изобщо.

— Хвърли телефона на пода, а после хукна навън — тросна се тя, когато момчето се заизкачва по стълбите. — Искam обяснение, млади човече.

— Нямам обяснение. Софи... — Той се поколеба. — Софи ме викаше.

— Не се налагаше да хвърляш телефона на пода.

— Съжалявам. — Джош си пое дълбоко дъх, решен да не казва нищо повече. Бе разтревожен за сестра си; последното, от което имаше нужда, бе леля му да му чете конско.

— Телефоните струват пари...

Джош се шмугна покрай нея.

— Ще довърша разговора с татко.

— Той прекъсна. Връзката беше лоша — и се влоши още повече, когато ти хвърли телефона — добави тя. — Каза да ти предам, че ще се обади по-късно. Майка ти каза никой от двама ви да не напуска къщата, преди да е говорила с вас. Много е недоволна — добави зловещо леля Агнес.

— Не се и съмнявам — промърмори Джош. Мина по коридора, насочвайки се към стълбите.

— А къде е сестра ти? — попита леля Агнес.

— Не знам — отговори искрено момчето.

Старицата скръсти ръце и го изгледа с присвити очи.

— Искаш да кажеш, че е тръгнала нанякъде, без да се спре да каже едно здрасти!

— Сигурно е изникнало нещо важно — рече Джош, като докара върху лицето си една усмивка, макар вътрешно да се чувстваше ужасно.

— Не знам какво ви е прихванало вас двамата — промърмори леля Агнес. — Не се прибирате с дни... дори не си правите труда да се обадите... Днешната младеж няма никакво уважение...

Джош тръгна нагоре по стълбите.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— В стаята си — отвърна Джош. Знаеше, че трябва да се махне по-далеч от леля си, преди да е казал нещо, за което ще съжалява.

— Е, можеш да си останеш там, млади човече. Имам чувството, че вие двамата ще бъдете наказани да не излизате за много дълго време! Трябва да се научите да проявявате малко уважение към по-възрастните.

Джош се опита да не обръща внимание на леля си, докато се качваше нагоре към своята спалня. Щом влезе, затвори вратата след себе си и се облегна на хладното дърво. Затвори очи, пое си дълбоко дъх и се помъчи да потисне чувството на гадене в стомаха си.

Софи бе изчезнала. И се намираше в опасност.

Ифа бе отвлякла сестра му и той нямаше представа защо — макар да знаеше, че не е на хубаво. Дали Ифа работеше за Тъмните древни? Защо бе взела Софи — и защо после бе избягала от него? Макар да бе уморен и изплашен, Джош не можа да се сдържи и се усмихна. Когато бе изтичал навън, Ифа не изглеждаше уплашена. Държеше се високомерно, а когато той поиска от нея да пусне сестра му, тя веднага отказа. Но после нещо бе уплашило вампирката. Може би начинът, по който аурата му бе започнала да оформя златна броня около тялото му.

Джош вдигна ръцете си и ги погледна. Сега те бяха от плът и кръв, кожата на дланите му бе ожулена от падането, а ноктите му — мръсни и нацърбени. Но съвсем наскоро ги бяха обвивали златни ръкавици. Той си спомни как златото се стече по ръцете му, за да покрие двете половини на счупения бастун, превръщайки ги в метални пръчки. Когато бе ударил колата, те с лекота бяха пробили стъклото и стоманата. Но в мига щом бе метнал пръчките след лимузината, те отново бяха станали дървени. Джош изведнъж си спомни легендата за гръцкия цар Мидас. Всичко, което той докосвал, се превръщало в злато. Може би древният цар бе имал златна аура.

А после усмивката на Джош помръкна. Той бе предал сестра си. Трябваше да продължи да тича; може би щеше да настигне колата.

Може би, ако бе съумял да фокусира някак аурата си, щеше да е в състояние да направи нещо... макар да не бе съвсем сигурен какво.

Щеше да я намери, зарече се той.

Смъкна се на четири крака и издърпа раницата си изпод леглото. После стана и се зае да отваря чекмеджетата, да вади дрехи и да ги тъпче в нея: чорапи и бельо, резервен чифт джинси, две тениски. Съблече мръсните дрехи, които носеше още от Париж, хвърли ги в коша за пране до леглото и облече чисти.

Преди да надене червената тениска на футболния клуб 49 ers, свали платнената торбичка, окачена на врата му, и приседна на края на леглото. Отвори я и надникна вътре. Там бяха двете страници, които бе откъснал от Сборника миналата седмица. Според Алхимика, те съдържаха Последното призоваване, което бе необходимо на Дий, за да върне Тъмните древни.

Джош изтръска страниците на леглото до себе си. После ги постави една до друга. Бяха около петнайсет сантиметра широки и двайсет и три високи и изглеждаха като направени от пресована дървесна кора и листа.

Последно бе огледал страниците, когато лежаха на пода на опустошената книжарница, а той и сестра му бяха замаяни и объркани от всичко, на което току-що бяха станали свидетели. Би се закле, че тогава буквите се движеха — но не и сега.

Страниците бяха покрити и от двете страни с назъбени писмена. Джош бе виждал подобни символи, изсечени върху древни артефакти в кабинета на баща си, и му се струваше, че много приличат на шумерски. Една буква — която той реши, че може би е заглавната — бе красиво оцветена в ярко златно и червено, докато останалите бяха изписани с черно мастило, което пазеше своята отчетливост дори след безброй векове. Той взе едната страница и я вдигна към светлината.

И премигна удивено.

Думите наистина се движеха. Пълзяха бавно, местеха се и се преподреждаха на страницата, образувайки думи, изречения, абзаци на безброй езици. Някои от буквите му изглеждаха почти познати — видя пиктограми и руни и успя да различи отделни гръцки букви, — но повечето бяха напълно чужди.

Една фраза на латински привлече вниманието му: *magnum opus*. Знаеше, че това означава велик труд. Проследи думите с показалец... и

в мига щом докосна страницата, дълбоко в стомаха му се разля топлина, а пръстът му задимя и засвети с топло оранжево сияние. После той забеляза, че докато всички останали букви около простичката фраза се меняха в различни почерци и езици, десетте букви под пръста му оставаха непроменени. В мига щом вдигна ръка, буквите изчезнаха. Той прокара леко пръсти по страницата и видя с възхита как цели изречения се разместват и образуват под докосването му. Прииска му се майка му и баща му да бяха тук: те биха могли да преведат някои от древните езици. В текста имаше разпръснати откъслечи от латински и гръцки и той разпозна няколко египетски йероглифа и един четвъртит майски глиф.

Тъй като помнеше предупреждението на семейство Фламел относно използването на аурата си, Джош внимателно вдигна ръка и текстът отново потече хаотично. Той пхна страниците обратно в ръчно ушитата торбичка и я окачи на врата си. Не беше напълно сигурен какво е открил току-що, но си спомняше, че когато миналата седмица Фламел докосна страницата, буквите не бяха спрели да се движат. Джош сви пръсти: очевидно това бе свързано по някакъв начин с неговата аура. Той изрита съсипаните си гуменки под леглото, после отвори гардероба, извади туристическите обувки, които използваше, когато ходеше на екскурзии с баща си, и ги обу. После метна раницата през рамо и притисна ухо до вратата на спалнята, напрегнал слух.

Чуваше как леля му шета в кухнята... чуваше врящата в чайника вода... отварянето на вратата на хладилника... дрънченето на лъжичка в порцеланова чаша... радиото, включено на станция NPR.

Джош отдръпна глава. Кухнята се намираше чак в дъното на къщата; нямаше начин да чуе всички тези неща. А после осъзна, че съвсем слаба струйка златен дим се е събрала в ръката му. Той поднесе длан към лицето си и се зачуди на това физическо доказателство за аурата му. Приличаше на сухия лед^[1], който бе виждал в часа по химия, само че беше бледозлатист на цвят и силно миришеше на портокали.

Докато гледаше, мъгливата пара потъна отново в дланта му и изчезна. Джош сви ръката си в юмрук и стисна силно. Беше виждал как сестра му създава сребърна ръкавица около дланта си, а само преди няколко минути на улицата бе видял подобна ръкавица да се появява и около неговата, без той дори да се замисли. Но какво ли

щеше да стане, ако умишлено се съсредоточеше върху представата за своята ръка, обвита в ръкавица? Мигновено кожата му заискри и се покри с блестящи точки. Около дланта му се появиха съвсем слаби очертания на златна ръкавица. Пред очите му тя се оформи в плътно изделие от метал, със заострени златни нокти на върховете на пръстите. Джош сви отново юмрук. Ръкавицата се затвори с метално скърцане.

— Джош Нюман!

Гласът на леля Агнес от другата страна на вратата го накара да подскочи. Толкова силно се бе съсредоточил върху създаването на ръкавицата, че не я беше чул да се качва по стълбите. Аурата му се разсея и ръкавицата изчезна в струйки златен дим.

Агнес заудря по вратата.

— Не чу ли, че те викам?

Джош въздъхна.

— Не — отвърна той искрено.

— Е, направих малко чай. Слез долу, преди да е изстинал. — Тя помълча малко и добави: — А тази сутрин изпекох и пресни кифлички.

— Супер. — Джош усети как стомахът му изкъркори; леля Агнес правеше най-хубавите кифлички. — Тъкмо се преобличам. Ще слеза след минутка.

Изчака, докато чу как леля му си тръгва, влачейки пантофи по килима. После се втренчи отново в ръката си и се усмихна широко при една внезапна мисъл. Щом можеше да оформя аурата си без обучение, значи бе по-могъщ от сестра си.

Намести раницата върху раменете си, откряна вратата и се вслуша с подсилените си сетива. Можеше да чуе как леля му налива чая в чаша, можеше да подуши таниновия аромат на пресен черен чай и дъхавия мирис на топли кифлички. Стомахът му изкъркори отново и той почувства как устата му се изпълва със слюнка: почти можеше да усети вкуса на кифлички с масло. Зачуди се дали да не отскочи само за една... но това означаваше да седне с леля Агнес, а тя щеше да поиска да узнае всичко за последните няколко дни в пълни подробности. Щеше да го задържи цял час, а той не можеше да си позволи да губи толкова време.

Джош слезе тихо по стълбите, откряна входната врата и се измуши навън в хладното утро на Сан Франциско.

Съжалявам, лелю — прошепна той, докато затваряше тихо вратата след себе си. Тя щеше да побеснее, щом разбереше, че е изчезнал. Вероятно щеше да се обади на родителите му, а Джош нямаше представа какво обяснение ще им даде.

Знаеше обаче, че няма да се върне в къщата в Пасифик Хайтс без сестра си.

[1] Така се нарича замразеният въглероден диоксид, който се изпарява, без да оставя влага. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Агнес чу затварянето на външната врата и излезе от кухнята. Премигна срещу вратата, после наклони глава на една страна и се заслуша.

— Джош? — извика тя.

Къщата бе тиха.

— Джош? — извика тя още веднъж и гласът ѝ затрепери от усилието. — Къде е това момче? — промърмори. — Джош Нюман, слизай тук веднага!

Нямаше отговор.

Старицата поклати глава и се наклони да се качи пак по стълбите, когато нещо изхрущя под чехлите ѝ. Тя се наведе с мъка и го вдигна от килима. Беше късче изсъхнала и спечена кал. Агнес присви очи към стълбите. Когато преди няколко минути бе слязла по тях, там нямаше и петънце, но сега целите бяха покрити с изронена кал. Някой бе слязъл долу след нея, носейки стари кални обувки. Агнес завъртя рязко глава и зърна издайническата диря от кал по пода, която водеше право към вратата.

— Джош Нюман — прошепна тя съвсем тихо, — какво си направил?

Движейки се толкова бързо, колкото ѝ позволяваше артритът, тя се качи горе и бутна вратата на стаята на Джош, без да почука. Моментално зърна мръсните дрехи, хвърлени в коша, и гуменките, забутани под леглото. Отвори гардероба и видя празното място там, където бяха стояли туристическите обувки.

Застанала наред стаята, тя се завъртя бавно, усещайки, че има нещо странно във въздуха. Сетивата ѝ вече не бяха толкова остри като едно време; възрастта бе отслабила зрението и слуха ѝ... но обонянието ѝ си оставаше силно. В неподвижния сух въздух на стаята се долавяше сладкият аромат на портокали.

Старицата въздъхна и измъкна телефона от джоба си. Никак не гореше от нетърпение да каже на Ричард и Сара Нюман, че децата им

са изчезнали. Отново. Ама и тя се оказа една настойница!

ГЛАВА 9

— Усещам вонята на Дий върху всичко — оплака се Пернел.

Беше се изкъпала и преоблякла в чисти дрехи: избелени сини джинси, красиво бродирана риза от египетски памук и чифт ботушки, ръчно изработени за нея през 1901 година в Ню Йорк. Още влажната ѝ коса бе прибрана назад и вързана на конска опашка. Тя извади дебел вълнен пуловер от един резбован скрин, притисна го към лицето си и вдиша дълбоко. — Пфу! Развалени яйца.

Никола кимна. Той също се бе изкъпал и преоблякъл в един от своите почти еднакви комплекти от черни джинси и тениска. Тениската бе с култовия дизайн от „Тъмната страна на луната“^[1].

— Всичко органично е започнало да гние — каза той. Вдигна една тениска в кошмарно ярки цветове. Тя бе покрита с плесенни спори и голяма част от долния ѝ край бе изгнила и разнищена. Докато Никола я държеше и я оглеждаше, един от ръкавите се откъсна. — Тази ми беше от Уудсток — оплака се той.

— Не е вярно — възрази Пернел. — Купи я от една разпродажба на булевард „Вентура“ преди десетина години.

— О. — Никола вдигна отново унищожената тениска. — Сигурна ли си?

— Напълно. Ти не си ходил на Уудсток.

— Така ли? — Алхимика звучеше изненадано.

— Реши да не ходиш, когато „Джетро Тъл“ се отказаха да свирят там и Джони Мичъл се оттегли. Каза, че ще бъде загуба на време. — Пернел се усмихна. Тя човъркаше катинара на един огромен пътнически сандък, поставен до леглото. — Всъщност даже го повтори няколко пъти.

— Ето значи още едно нещо, за което съм грешал. — Той огледа спалнята и натисна с крак дъските на пода. — Мисля, че не бива да се мотаем дълго тук. Имам чувството, че подът ще пропадне всеки момент.

— Трябва ми само минутка. — Големият колкото юмрук катинар се отвори с изщракване и Пернел вдигна капака. Слабо ухание на рози и екзотични подправки изпълни въздуха. Никола се приближи до жена си и загледа как тя внимателно изчетква изсъхнали розови листенца от кожата вързоп вътре. — Помниш ли кога за последно прибрахме тази кутия? — попита тя тихо, несъзнателно минавайки на френски.

— В Ню Мексико през 1945-а — отвърна веднага той.

Пернел кимна. Разви кожената обвивка и под нея се показва стара на вид резбована дървена кутия.

— Ти искаше да я заровиш на полигона, където се провеждаше опитът „Тринити“^[2], за да бъде унищожена от първата атомна бомба.

— А ти не ми позволи — напомни ѝ той.

Пернел вдигна поглед към съпруга си и през очите ѝ премина сълза.

— Аз съм седма дъщеря на седма дъщеря. Знам... — Тя направи пауза и на лицето ѝ се появи израз на ужасна тъга. — Знам някои неща.

Никола постави леко ръка на рамото ѝ и го стисна.

— И си знаела, че ще имаме нужда от тези предмети?

Пернел погледна отново към кутията, без да отговори, а после вдигна капака. Вътре лежеше навит дебел кожен камшик в сребристо и черно. Тя сви дългите си пръсти около тъмната дръжка и го вдигна. Кожените ивици прошумоляха леко от триенето една в друга.

— Ето един стар приятел — прошепна тя.

Никола потрепери.

— Отвратително нещо.

— Да, но неведнъж е спасявал живота ни — рече Пернел и го уви около кръста си, като го промуши през халките за колан на джинсите. Дръжката увисна отстрани на десния ѝ крак.

— Изплетен е от змии, които ти отскубна от косата на Медуза — напомни ѝ Никола. — Знаеш ли колко близо бяхме до смъртта в онзи ден?

— Е, строго погледнато, нямаше да умрем — рече Пернел. — Тя щеше да втвърди аурите ни...

— ... и да ни превърне в камък — завърши Никола.

— Освен това — добави Пернел с усмивка, като потупа дървената кутия, — ние получихме каквото искахме и си струваше да

видим изражението върху лицето на горгоната, докато се измъквахме. — Тя бръкна в сандъка и извади още една кутия. — А това тук е твое.

Никола избърса внезапно овлажнелите си длани в крачолите на джинсите, но не посегна да вземе кутията от жена си.

— Пери — каза той тихо, — сигурна ли си?

Зелените очи на Вълшебницата станаха твърди и пронизващи.

— За кое? — сопна се тя. Изправи се грациозно, прегърнала дървената кутия. — За кое да съм сигурна? — попита тя отново с ясно доловим гняв в гласа. — Какво чакаме, Никола? Досега чакахме толкова дълго, че времето ни изтече. Остават ти няколко седмици живот...

— Не казвай това — рече той бързо.

— Защо не? Истина е. А аз ще съм късметлийка, ако изкарам седмица или десет дни повече от теб. Но знаеш ли какво: и двамата ще живеем достатъчно дълго да видим края на света такъв, какъвто го познаваме. Тъмните древни разполагат с по-голямата част от Сборника, а Лита наближава. Има Тъмни древни, които се движат свободно по света, и ти ми каза, че в Лондон имало един Архонт. — Тя посочи към залива. — А пък Алкатраз е пълен с чудовища, които са готови да бъдат пуснати срещу града. Там има създания, каквито не съм виждала от векове.

Никола вдигна ръце в знак, че се предава, но Пернел не беше свършила.

— Какво мислиш, че ще стане, ако Сан Франциско бъде зает от кошмари, излезли от най-тъмните кътчета на човешките митове? Кажй де — подкани го тя. — Ти си изучавал историята и човешката природа, кажи ми какво ще стане. — От гняв в косата ѝ заиграха пукащи искрици. — Кажй ми!

— Ще настъпи хаос — призна той.

— И колко време ще мине, преди градът да падне? — Ластикът, който държеше конската ѝ опашка, се скъса и дългата ѝ тъмна коса, прошарена със сребърни нишки, се надигна около главата ѝ в прасящ от електричество ореол. — Седмици, дни или часове? А след като този град се превърне в димящи руини, знаещ, че тварите ще плъзнат по цяла Америка като чума. Според теб колко дълго ще могат човеците — с всичките си оръжия и напреднала технология — да устоят срещу тези чудовища?

Алхимика поклати глава и сви рамене.

— Те и по-рано са погубвали цивилизации — каза Пернел. — Последния път, когато Тъмните древни пуснаха чудовища на този свят, Древните бяха принудени да унищожат Помпей^[3].

Никола посегна и мълчаливо взе дървената кутия от ръцете на жена си.

— Последното нещо, което ще направим, Никола, преди старостта и смъртта да ни надвият, ще е да унищожим армията на Алкатраз. А за тази цел имаме нужда от съюзници. — Тя потупа с длан капака на кутията. — Имаме нужда от това.

Алхимика се обърна и сложи кутията на леглото. Върху стените ѝ бе резбована тройна спирала и пръстите му проследиха линиите. Беше купил тази кутия в една задна уличка в Делхи, Индия, преди малко повече от триста години, а после бе надраскал спираловидната шарка върху нея с овъглена пръчка. Един местен занаятчия бе изработил резбата по четирите стени на кутията, а после и върху капака и основата. „В моята страна това е могъщ древен символ за защита“, бе промълвил дребният съсухрен мъж на хинди, като не очакваше чужденецът да го разбере. Остана потресен, когато западнякът взе кутията от ръцете му и отговори на същия език: „И в моята“.

На кутията нямаше нито катинар, нито закопчалка. Никола вдигна внимателно резбования капак и го остави върху леглото.

Във въздуха се разнесе дъх на жасмин и екзотични подправки: непогрешимият аромат на Индия. Той тъкмо посягаше към тапицираната с плат вътрешност, когато Пернел ненадейно го сграбчи за ръката и пръстите ѝ се впиха в плътта му. Алхимика видя как тя внимателно повдигна косата си и наклони глава на една страна. Ослушваше се.

И тогава Никола го чу: някой се движеше крадешком в книжарницата долу.

[1] Албум на „Пинк Флойд“. — Б.пр. ↑

[2] Така се нарича първият тест на атомна бомба. — Б.пр. ↑

[3] Град в Италия, унищожен от изригването на вулкана Везувий през I век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Никой от туристите, тълпящи се шумно в късната вечер на площад „Ковънт Гардън“ в Лондон, не обръщаше внимание на високата слаба жена с водопад от лъскава черна коса. Тя зае позиция между две от колоните пред пъба „Пънч и Джуди“ и разстла на паважа в краката си квадратно парче мека кожа, изрисувано с червени спирали. Накрая извади една резбована дървена флейта от кожения ѝ калъф, поднесе я към устните си, затвори очи и духна лекичко. Звукът бе необикновен.

Усилена от каменните колони, натрапчивата неземна музика се понесе през „Ковънт Гардън“, леейки се по паважа, и всички замръзваха по местата си. Само след минути в полукръг около жената се бе събрала тълпа.

Тя стоеше съвсем неподвижно и свиреше със затворени очи. Никой от слушателите не можеше да определи мелодията, но на мнозина тя се струваше смътно позната и те откриваха, че пръстите им потропват леко в ритъма ѝ. Няколко души дори се просълзиха.

Най-сетне древната музика свърши с един-единствен пронизителен тон, който прозвуча като писък на далечни птици в небето. Настъпи дълга тишина, а музикантката отвори очи и се поклони леко. Тълпата заръкопляска и завика одобрително, след което повечето от хората незабавно поеха към Ябълковия пазар. Няколко човека пуснаха пари — британски лири стерлинги, американски монети и евро — върху парчето кожа, а двама попитаха музикантката дали няма за продан компактдискове с музиката си. Тя обаче поклати глава и обясни, че всяко изпълнение е уникално. Благодариме им за интереса с мек шепнещ глас, в който имаше съвсем слаба следа от акцента на американското Източно крайбрежие.

Накрая остана само един слушател: възрастен мъж, който я наблюдаваше втренчено. Сивите му очи следяха всяко нейно движение, докато тя избърса флейтата и я пъкна обратно в ръчно изработения кожен калъф. Мъжът изчака, докато тя се наведе да вземе

червеното парче кожа с пръснатите по него монети, и тогава пристъпи напред и пусна на земята банкнота от петдесет лири. Жената я вдигна и погледна мъжа, но той бе застанал така, че светлината се намираше зад главата му и лицето му беше в сянка.

— Има още петдесет, ако ми отделиш няколко минути от времето си.

Жената се изправи.

— Я, това е глас от миналото. — Тя беше по-висока от мъжа и макар изящното ѝ лице с меки черти да оставаше безизразно, сивите ѝ като гранит очи играеха весело. — Доктор Джон Дий — прошепна тя с акцент, какъвто в Англия не бяха чували от времената на кралица Елизабет през шестнайсети век.

— Госпожице Вирджиния Деър — отвърна Дий, превключвайки с лекота на същия акцент. Премести глава и вечерният светлик озари лицето му. — Радвам се да те видя отново.

— Не мога да кажа същото. — Жената се озърна бързо наляво-надясно с разширени ноздри. Езикът ѝ се стрелна и потрепна като змийски, сякаш опитваше въздуха. — Не съм сигурна, че искам да ме виждат с теб. Набелязан си за унищожение, докторе. Същите наемници, които до вчера преследваха Алхимика, сега търсят теб. — В усмивката, която разтегли устните ѝ, нямаше нищо приятелско. — Откъде знаеш, че няма да те убия и да прибера наградата?

— Ами по две причини. Първо, знам, че моите господари ме искат жив, и второ, нашите Тъмни древни не могат да ти предложат нищо, което вече да нямаш — каза Дий с небрежна усмивка. — Ти си безсмъртна и никой не е твой господар.

— За главата ти има обявена много голяма награда — рече Вирджиния Деър, като прибра парите в джобовете на дългото си дочено палто. Пъхна парчето кожа в друг джоб и праметна флейтата през рамо, като че ли беше пушка.

— Аз мога да ти предложа повече — каза уверено Дий. — Много повече.

— Джон — каза Вирджиния с нещо като нежност, — ти винаги си бил ужасен самохвалко.

— Но никога не съм те лъгал.

Вирджиния изглеждаше изненадана от това твърдение. Поколеба се за миг, преди да отговори.

— Не, не си — призна накрая.

— Не си ли поне мъничко любопитна? — попита той.

— Джон, знаеш, че цял живот съм била любопитна.

Дий се усмихна.

— Какво искаш повече от всичко на света?

По лицето на Вирджиния Деър пробяга израз на ужасна загуба и очите ѝ се замъглиха.

— Дори ти не можеш да ми дадеш онова, което желая най-силно.

Магьосника се поклони леко. Познаваше Вирджиния Деър от повече от четиристотин години. По едно време сериозно говореха за брак, но дори самият той признаваше, че знае твърде малко за тази загадъчна безсмъртна.

— Можеш ли да ми предложиш Сенкоцарство? — попита тя небрежно.

— Мисля, че мога да направя нещо повече. Може би ще съм в състояние да ти предложа света.

Вирджиния Деър се закова наред „Ковънт Гардън“.

— Кой свят?

— Този.

Младоликата жена хвана Дий подръка и го насочи към едно кафене от другата страна на площада.

— Ела да ме черпиш чаша чай и ще поговорим за това. Винаги съм харесвала този свят.

Дий обаче замръзна, вперил очи вляво.

Вирджиния се обърна бавно и ноздрите ѝ отново се разшириха. Трима младежи с бръснати глави бяха излезли на площада. Бяха облечени еднакво — в избелели и мръсни тениски, джинси и тежки кубинки. Ръцете и раменете им бяха гъсто покрити с татуировки, а един от тях — най-ниският — имаше сложна спираловидна татуировка в червено и черно, която се виеше около шията и пресичаше темето му.

— Кукубути — промърмори Магьосника. — Може би ще успеем да се измъкнем, без да ни забележат... — Млъкна, щом един от тримата се обърна и се взря право в тях. — Или пък не — добави той с въздишка.

Вирджиния Деър направи крачка назад, а после и още една, отдалечавайки се от него.

— Оправяй се сам, докторе.

— Виждам, че не си се променила, Вирджиния — промърмори той.

— Затова оцелях толкова дълго. Никога не се забърквам. Никога не взимам страни.

— А може би трябва.

ГЛАВА 11

Двата огромни гарвана Хугин и Мунин^[1] стигнаха до Лондон.

Макар да приличаха на птици, те бяха създания, стари почти колкото човешката раса, и не бяха нито живи, нито мъртви, а нещо по средата. Практически безсмъртни, те притежаваха способността да говорят като хора и бяха създадени от триликата богиня Хеката като дар за едноокия Древен Один.

Но Хеката вече я нямаше — за първи път от поколения насам една Древна бе убита, — а нейното Сенкоцарство бе унищожено заедно с прилежащите му царства на Асгард и Нифлхайм.

И виновникът за това бе Дий.

Много Древни бяха поискали смъртта на Магьосника, но в първите дни след унищожаването на Игдразил и Сенкоцарствата могъщите господари на Дий го бяха закриляли. След суматохата в Париж и бягството на Алхимика и близнаците от Англия обаче на тази закрила бе сложен край. Когато Древните обявиха Дий за утлага, той се превърна в достъпна за всекиго плячка.

Один се бе заклел да отмъсти жестоко на Дий, когото винеше за смъртта на Хеката — жената, която някога бе обичал. Едноокият Древен знаеше, че неговата свирепа съперница Хел се е спасила при унищожаването на собственото ѝ Сенкоцарство, Нифлхайм, и сега също преследваше Дий, обаче бе твърдо решен пръв да открие Магьосника и да се разправи с него. Затова бе пратил своите вестоносци в човешкия свят.

Птиците оглеждаха града с очи, които проникваха отвъд физическата форма, нащрек за всяка необичайна дейност. Забелязваха и докладваха на Древния за безбройните същества, които се движеха по оживените улици. Носейки се в напоения с мирис на петрол вятър над димящите развалини на едно гробище за стари коли в Лондон, те усетиха ефирните следи от необикновени и древни сили. Зарейха се над равнината Солсбъри и закръжиха над древния монумент Стоунхендж, където въздухът бе натежал от аромата на портокал и

ванилия, а земята бе разровена и разкаляна от множество копита и ноктести лапи.

После полетяха обратно към града и се понесоха лениво по въздушните течения и вихри, почти твърде високо, за да бъдат видени, описваха големи кръгове и чакаха, чакаха, чакаха...

И тъй като не знаеха смисъла на понятието време, търпението им бе безгранично.

[1] В скандинавската митология — гарваните на върховния бог Один, които му известяват какво става по света. Имената им означават мисъл и памет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Тримата с бръснатите глави се приближиха към Дий.

— Има обявена награда за теб — каза този с татуираното теме, като застана точно пред доктора. Въпреки че Магьосника не бе висок, другият бе поне два-три сантиметра по-нисък от него, но широкоплещест и мускулест. Устните му се раздвижиха в опит да наподобят човешка усмивка, но резултатът бе просто свирепа гримаса, която разкри заострени жълти зъби. — Голяма награда.

— Искат те жив — добави друг. Той беше заел позиция от дясната страна на Дий.

— Но не задължително невредим — обади се третият отляво, Той беше най-едрият от тримата и носеше мръсна зелена камуфлажна тениска, която се изпъваше силно върху мускулестите му гърди.

— Интересно как се обръщат нещата на тоя свят — рече водачът. Акцентът му бе странна смесица от севернолондонски и източноевропейски. — Вчера работехме за теб и преследвахме химика. Днес преследваме теб. — Той потри енергично ръце. — И то за двойно повече пари. Май си ни плащал твърде малко за Фламел и децата. — Ниският мъж се усмихна отново. — Винаги си бил стиснат, доктор Дий.

— Предпочитам термина пестелив — каза спокойно Дий.

— Пестелив. Хубава дума. Бас държа, че означава стиснат.

— Той погледна към другарите си и двамата кимнаха.

— Стиснат — повтори единият.

— Скръндза — добави най-едрият.

— Като си пестелив, не можеш да си купиш вяност. Може и, ако ни беше плащал малко повече, сега щяхме да сме склонни да се заяпаме в другата посока.

— А щяхте ли да го направите? — попита с любопитство Дий.

— Вероятно не — отвърна създанието. — Ние сме ловци. Обикновено хващаме това, което преследваме.

Тънките устни на Магьосника се извиха в неприятна усмивка.

— Обаче не успяхте да хванете Фламел и децата вчера — каза той.

Ниският мъж сви неловко рамене.

— Е, да...

— Не успяхте — напомни му Дий.

Татуираният пристъпи по-наблизо и понижи глас, озъртайки се бързо наляво-надясно.

— Проследихме миризмата им чак до църквата „Сейнт Мери-либоун“. После се появиха дерг-ду — добави той с нотка на ужас в гласа.

Дий кимна, като се стараеше да запази лицето си безизразно. Вонята, носеща се откъм създанията, бе отвратителна — смесица от дъх на старо месо, спарени дрехи и немити тела. Кукубутите бяха ловци, деца на вампир и Торк Мадра, по-скоро животни, отколкото хора, и Дий предполагаше, че поне една от фигурите, застанали около него, има опашка, скрита в панталоните. Но дори тези свирепи наемници изпитваха ужас от дерг-ду, Червените кръвопийци.

— Колко бяха? — попита той.

— Две — прошепна водачът на кукубутите. — Женски — добави мрачно.

Дий кимна отново; женските бяха далеч по-смъртоносни от мъжките.

— Но и те не успяха да хванат Фламел и близнаците — каза той.

— Не. — Създанието се ухили пак, показвайки ужасните си зъби. — Бяха прекалено заети да ни гонят. Измъкнахме им се в Риджънтс Парк. Беше малко смущаващо да ни преследват през парка две същества с вид на ученички — призна кукубутът. — Но това, че заловихме теб, е повече от добра компенсация.

— Още не сте ме заловили — промърмори Дий.

Съществото отстъпи назад и разпери ръце.

— Какво ще направиш, докторе? Не смееш да използваш силите си. Аурата ти ще привлече към теб всички твари, които в момента са в Лондон. А и дори да я използваш и да успееш да избягаш, ще миришеш на сярка в продължение на часове. Лесно ще те проследят до леговището ти.

Дий знаеше, че кукубутът е прав. Ако използваше аурата си, всеки Древен, Тъмен древен и безсмъртен човек в Лондон щеше да

узнае местонахождението му.

— Така че можеш да дойдеш кротко с нас... — предложи кукубутът.

— Или пък да те отнесем оттук — добави най-едрото създание.

Доктор Джон Дий въздъхна и хвърли поглед на часовника си. Времето му изтичаше.

— Бързаш ли, докторе? — попита кукубутът с широка усмивка.

Дясната ръка на Дий се раздвижи. Тръгна от бедрото му, с обърната нагоре длан, издигна се под ъгъл и във въздуха се изви така, че дланта цапардоса съществото под брадичката. Зъбите на татуирания кукубут се треснаха и силата на удара го повдигна от земята и го запрати върху паважа. Десният крак на Дий се стрелна и улучи най-голямото създание в горната част на бедрото, от вътрешната страна, което парализира целия крак на кукубута и той се свлече в една мръсна локва с израз на огромна изненада върху широкото си животинско лице.

Третият кукубут отскочи надалеч от Дий.

— Грешка, докторе — изръмжа той, — голяма грешка.

— Да, но не я направих аз — прошепна Дий. Пристъпи към него, отпуснал ръце край тялото си. Магьосника бе оцелял в продължение на векове, защото хората винаги го подценяваха. Гледаха го и виждаха крехък сивокос мъж. Дори онези, които познаваха репутацията му, си въобразяваха, че не е нищо повече от учен. Но Дий бе нещо повече — нещо много повече. Той беше воин. Още като обикновен човек, а и по-късно, след като бе станал безсмъртен, Дий бе пътувал по цяла Европа. В онези времена цареше беззаконие и по пътищата скитаха разбойници и негодяи, и дори в самите градове не беше безопасно. Ако човек искаше да оцелее, трябваше да умее да се защитава. Мнозина бяха допуснали грешката да подценят английския доктор. И той никога не им бе дал възможност да повторят тази грешка.

— Няма нужда да използвам аурата си, за да ви нараня — рече тихо Магьосника.

— Аз съм кукубут — каза високомерно създанието. — Може и да изненада братята ми, но няма да успееш да приложиш същия номер на мен.

Магьосника чу стенание зад гърба си. Хвърли поглед през рамо и видя как водачът на кукубутите се изправя тежко. Държеше се с две

ръце за челюстта и очите му изглеждаха разфокусирани.

— Ти нарани малкото ми братче.

— Сигурен съм, че ще се оправи напълно — рече Дий.

Кукубутите бяха почти невъзможни за убиване и дори притежаваха вампирската способност да възстановяват осакатени крайници.

Най-едрият от тримата се изправи бавно и мъчително. Застана на левия си крак, балансирайки несръчно, като яростно разтриваше десния, за да върне усещането в него.

— Освен това ми съсипа джинсите — изръмжа той. Седалището и крачолите на джинсите му бяха подгизнали.

— Какво ще правиш сега, докторе? — попита здравият скинар.

— Ела по-наблизо и ще ти покажа. — Усмивката на Дий бе също толкова грозна и нечовешка като тази на кукубута.

Изведнъж създанието отметна глава назад и издаде звук, който никога не би могъл да излезе от човешко гърло. Беше нещо средно между лаене и вой. Всички гълъби, които се бяха събрали по покривите около „Ковънт Гардън“, излетяха във въздуха сред буря от пляскащи криле. Отнякъде наблизо се надигна нещо като вълчи вой и заехтя над лондонските покриви. Към него се присъедини още един и още един, докато въздухът не затрепери от ужасните първобитни звуци. Всяка следа от човешко изражение се оттече от лицето на кукубута и той се изсмя.

— Това е нашият град, докторе. Ние управляваме Триновантум^[1], отпреди римляните да го завоюват. Имаш ли някаква представа колко от нас живеят тук сега?

— Предполагам, повече от неколцина.

— Много, много повече — озъби се създанието. — И те идват. Всичките.

С крайчеца на окото си Дий зърна движение. Вдигна поглед и видя някаква сянка върху триъгълния покрив на църквата „Свети Павел“ отсреща. Един скинар се очерта на фона на вечерното небе, а после още един и още един. В другия край на площада възникна суматоха, когато там се появиха шестима скинари, а след това от отсрещната страна се показаха още трима.

Щом видяха внезапния наплив на скинари, туристите започнаха да се разпръскват, опасавайки се от побоища. Магазините припряно

затваряха. Само след минути на павирания площад на „Ковънт Гардън“ бяха останали само кукубути с бръснати глави.

— Е, какво ще правиш сега, доктор Дий?

[1] Според някои източници това е най-ранното име на Лондон, макар да не е сигурно, че става дума за същия град. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 13

Шумът, проехтял над лондонските покриви и в небето, привлече вниманието на гарваните: първичният вой на кукубутите, който някога бе ужасявал първобитните човеци, сгушени в пещерите.

Хугин и Мунин се спуснаха към звука.

Край тях се носеха косове и врани — простички създания, които излъчваха неподправен страх. Гълъби се виеха във въздуха почти точно под тях; уплашени, но неспособни да сторят нещо по въпроса, те накачаха отново по покривите около широкия павиран площад, само за да излетят пак, щом друг вой разцепи нощта.

Гарваните прелетяха ниско над Темза, над крайбрежния булевард „Виктория“ и над Кралската опера. Зърнаха първия кукубут на улиците долу и очите им проникнаха през почти човешката маска, за да видят звяра отдолу, с неговите бивни и остри нокти. Всеки кукубут бе обвит в тъмна аура. И бяха стотици — тичаха, скачаха, поединично и по двойки, насочвайки се към затвореното пространство на „Ковънт Гардън“.

Гарваните моментално разбраха, че създанията сигурно са открили английския магьосник. Човките им се раздвижиха в синхрон, оформяйки една-единствена дума.

— Дий.

И някъде извън времето, в едно изолирано Сенкоцарство, Один се събуди.

Огромните сиви очи на Древния се отвориха, но той не виждаше безжалостните снежни простори и планините от ледени кристали, които го заобикаляха. Откри, че се визира надолу към сцена, оцветена в изменчиво черно-бяло и без звук: един човек, обграден от трима кукубути. Все повече и повече от съществата се трупаха около него. И макар че не се виждаше и помен от отличителната аура на Дий, Один разбра, че този човек е английският магьосник.

Древният оголи зъби в свирепа усмивка: онези, на които Дий дължеше вяроност, искаха той да бъде доведен пред тях за присъда и

наказание, но Один имаше други планове. Гигантската фигура се отблъсна от единственото живо нещо в нейния свят — хилаво и изкривено подобие на Игдразил — и се приготви да прекоси Сенкоцарствата.

ГЛАВА 14

Беше намерил задната врата на книжарницата отворена.

Джош Нюман смъкна раницата от гърба си, щом пристъпи в сумрачния коридор, и изчака, за да могат очите му да се приспособят. Вонята бе невероятна — смесица от гнилоч и плесен, гаден мирис на мухъл, примесен с острата смрад на развалени яйца. Той се опита да диша само през устата. Затвори очи и се съсредоточи върху слуха си. Откакто Марс Ултор го бе пробудил, ясно разбираше колко са важни слухът, вкусът и обонянieto. Съвременните хора разчитаха твърде много на зрението си; Джош бе започнал да осъзнава, че пробудените му сетива са всъщност същите онези изострени сетива, които са притежавали първобитните хора и благодарение на които са оцелявали.

Само че в сградата нямаше никакви звуци: тя даже създаваше чувство за изоставеност.

Преди по-малко от седмица той тичаше нагоре-надолу по този коридор, разтоварвайки книги от багажника на един фургон. Сега всички книги, които толкова грижливо бе поддреждал една върху друга, бяха почернели от мухъл, бяха се разцепили и подули като гнили плодове и изглеждаха почти неузнаваеми.

Преди по-малко от седмица.

Щом осъзна това, Джош изведнъж разбра колко много неща се бяха променили през последните няколко дни, колко нови неща бе открил и колко малко знаеше — както той, така и останалата част от света — за истината.

Пое си дълбоко дъх и зловонният въздух приседна в гърлото му. После отвори очи, тръгна крадешком по коридора, бутна вратата и пристъпи в книжарницата.

И спря потресен.

Книжарницата представляваше неузнаваема развалина, покрита с дебел слой прах и плесен — гниеше направо пред очите му. В слънчевите лъчи, леещи се през зацапаните прозорци, се виждаше, че из въздуха се носеха пращинки. Джош стисна устни; не искаше да

рисува някои от тях да попаднат в устата му. Направи крачка напред и усети как дъските на пода изскърцаха и се размърдаха под тежестта му. Върху дървото се образува мехур от гадна черна течност и кракът му започна да затъва. Той се дръпна назад и се притисна до стената, само за да открие, че тя също лепне от гнилоч. Мазилката бе толкова мека, че пръстите му потънаха в нея.

Джош се огледа и осъзна с ужас, че тези гъбички изяждат книжарницата: те се хранеха с всичко — с дървото, с хартията, с килима. Как ли щеше да изглежда това място след няколко часа?

Беше дошъл в книжарницата, защото Никола и Пернел Фламел живееха в апартамента над нея и той се надяваше, че са се върнали тук. Хвърли поглед нагоре и забеляза зейналата в тавана дупка, висящите жици и изгнилите греди. Изведнъж се зачуди след колко ли време опорите ще поддадат и горният етаж ще се срути, а после цялата къща ще пропадне в мазето.

Запромъква се покрай стената към стълбите. Струваше му се логично семейство Фламел да имат повече от едно жилище в града. Сигурно бяха подготвили места, където могат да избягат, ако ги грози опасност. Джош се надяваше, че ще успее да открие на горния етаж някакъв адрес — сметка, писмо или нещо друго, което да му подсказва къде са. Перилата се разклатиха, щом се хвана за тях — дървото бе станало меко като желе. Той дръпна погнусено ръка и се канеше да я избърше в джинсите си, но се спря. Щом тази гадна черна плесен можеше да разяжда дървото, какво ли щеше да стори с панталоните му? Последното, което му трябваше сега, бе те да изгният върху краката му. Дали това нещо би могло да разяде плътта му? — зачуди се изведнъж Джош и потрепери. Желанието да се обърне и да избяга бе почти непреодолимо, но той знаеше, че единственият шанс да намери сестра си е свързан със семейство Фламел, затова пое нагоре по стълбите.

При всяка стъпка дървото се огъваше под тежестта му. Беше стигнал до средата, когато кракът му проби едно стъпало с глухо прасцене. Той усети как цялото стълбище се разлюля и осъзна, че ще се срути. Хукна нагоре, преодолявайки остатъка от разстоянието, точно когато стълбището потрепери и рухна с трясък в книжарницата долу. Гърдите на Джош се блъснаха в площадката; краката му увиснаха във въздуха, докато пръстите му драпаха да се заловят за дебелия килим,

постлан на горния етаж. Той обаче се разкъса на нишки в ръцете му. Джош се опита да изкрещи, но звукът преседна в гърлото му. Парче от килима се отпра и остана в дланта му. Той се хлъзна назад...

Твърди като желязо пръсти стиснаха китката му.

Джош бе издърпан нагоре и откри, че се взира в яркозелените очи на Пернел Фламел.

— Джош Нюман — промърмори тя, докато го оставяше внимателно на площадката. — Не те очаквахме.

Никола се появи от една врата и застана до жена си.

— Очаквахме... неприятности — рече той тихо. — Радвам се да те видя.

Джош потърка схванатите си китки. Силата на Пернел бе изумителна. Тя едва не бе изкълчила раменете му, когато го вдигна във въздуха. Момчето притисна ръце към гърдите си — там, където ги бе ударил в площадката — и си пое дълбоко дъх. Беше насинен, но не мислеше, че е счупил някое ребро.

— Какво те води насам, Джош? — попита тихо Пернел, а очите й изучаваха лицето му. После сама отговори на въпроса си:

— Софи.

— Софи изчезна — рече без дъх Джош. — Беше отвлечена от едно момиче, което се нарече Ифа. Каза, че е сестра на Скатах — добави той. — Със сигурност приличаше на нея. — Видя как израженията им се промениха леко и забеляза нещо като страх да трепва в очите на Алхимика. — Това не е хубаво, нали?

Пернел поклати глава.

— Никак не е хубаво.

ГЛАВА 15

— Vingt... vingt-et-un^[1]... дваисет и два. — Жана д'Арк се плъзна надолу по тревистия склон и се озова отново до своята приятелка на бреговете на тесния поток. — Как се наричат дваисет и два саблезъби тигъра? — попита задъхано слабичката сивоока жена. — Стадо, глутница?

— Аз ги наричам проблем — рече безцеремонно Скатах. Изправи се и погледна нагоре по склона. — А сега ще ми кажеш, че идват насам.

Жана кимна.

— Идват насам — каза тя с усмивка.

Скатах потопи крак в потока. Стъпалото ѝ се побра изцяло в един огромен вдлъбнат отпечатък в калта.

— Това е мястото им за водопой. — Тя затвори очи, вдиша дълбоко и посочи с един от своите еднакви къси мечове. — От юг идват още.

— И от изток — добави Жана.

Скати отвори очи и погледна приятелката си. Късното следобедно слънце оцветяваше бледата кожа на Жана в златисто.

— Откъде знаеш?

Французойката хвана червенокосата Дева-воин за рамото и я завъртя. Три огромни саблезъби тигъра се бяха появили от високата трева. Стояха неподвижно, свирепите им челюсти зееха, очите им бяха огромни и немигащи, само опашките им потрепваха леко.

— Да се бием или да бягаме? — попита Жана.

— Ако побегнем, ще ни подгонят — отбеляза Скатах.

— Ако се бием, ще ни надвият. Прекалено много са. Може би общо трийсет.

Най-едрият от саблезъбите тигри се раздвижи почти като в забавен кадър и направи неуверена крачка напред. Огромните му златисти очи с вертикални зеници бяха вперени в Скатах.

— Мисля, че те харесва — прошепна Жана. Докосна привързания на рамото ѝ меч и осъзна, че ако всички същества нападнат едновременно, оръжието ѝ ще бъде безполезно.

— Винаги съм предпочитала кучетата — рече Скатах, наблюдавайки внимателно звяра. — Тях поне можеш да ги разбереш. — Девата-воин пхна еднаквите мечове в ножниците на гърба си и извади нунчакуто от торбичката на кръста. — Стой тук — заповяда тя и преди Жана да успее да отговори, се втурна към тигъра.

Огромното създание замръзна.

С дузина крачки Девата-воин прекоси разстоянието, а нунчакуто се въртеше с жужене в ръката ѝ.

Тигърът приклезна, размахвайки бясно опашка, от огромните му зъби се точеха лиги... а после скочи, протегнал големите си ноктести лапи.

— Скати! — успя да ахне Жана и в същия миг червенокосата Дева-воин се изстреля във въздуха като гмуркач. Прелетя точно над тигъра и нунчакуто ѝ замахна рязко. Тъпият край на трийсетсантиметровото парче дърво улучи създанието в основата на черепа. Скати се превъртя във въздуха и се приземи леко на крака. Тигърът, зашеметен от удара, се стовари тежко на земята на кълбо. Моментално се изправи със залитане, олюля се и падна пак.

Скати се обърна към двамата му другари, потупвайки с нунчакуто по дланта на лявата си ръка. Създанията изгледаха първо нея, а после и своя другар, след което отстъпиха и се скриха във високата трева.

Когато Жана се обърна, видя, че и другите тигри са изчезнали.

— Много впечатляващо — каза тя.

— Просто трябва да им покажеш кой е шефът — отвърна Скати и коленичи до гигантския саблезъб тигър. Прокара длан по тила му, после повдигна клепача и се вгледа в окото му. Звярът изръмжа, но не се опита да стане.

Жана коленичи до приятелката си. Погледна зъбите на тигъра. Резците му бяха дълги колкото дланта ѝ и толкова остри, че сигурно можеха да пробият броня.

— Номерът е да ги уцелиш там, където черепът се съединява с гръбначния стълб — рече Скати. — Този удар ги зашеметява.

— Ами ако пропуснеш?

— Тогава просто ще ги разяриш. — Усмивката на Скати разкри нейните собствени свирепи зъби. — Но аз не пропускам. — Тя потупа едрият звяр. — Ще се събуди с главоболие.

Жана д'Арк се изправи и побутна рамото на приятелката си.

— Какво? — Скати вдигна поглед.

Жана кимна към хълма. Двайсет и двата саблезъби тигъра се бяха събрали на билото. Към тях се бяха присъединили още два, а после се появиха и още четири. Всички изглеждаха напълно развити възрастни животни и от гръмкото им ръмжение земята затрепери.

— Мислиш ли, че този може да е бил водачът на стадото? — попита Жана.

Животните се разделиха и се появи още един саблезъб тигър. Той беше огромен, извисяваше се с цяла глава над останалите, а на дължина бе поне един и половина пъти колкото тях. Сиво-кафявата му козина бе нашарена с белите линии на стари белези, един от долните му зъби бе счупен, а лявото му око представляваше само бяло лъскаво топче.

— Този е водачът на стадото — рече Скати и направи крачка назад.

Единственото здраво око на звяра се премести от тигъра на земята към Скати, а после се върна на тигъра. После той отвори уста и заръмжа. Звукът беше невероятен — тътен, от който костите трепереха, а птиците на километри наоколо се вдигнаха във въздуха и закръжиха. После бавно, почти деликатно, водачът започна да слиза по склона.

Скати направи крачка към създаването, но Жана я улови за ръката.

— Спомняш ли си едно нещо, на което ме учеше, докато се биех срещу англичаните? — попита тя бързо.

Скати я изгледа неразбиращо.

— Каза ми, че е грешка да се биеш срещу воини с белези. Те умеели да оцеляват. — Французойката кимна към приближаващия се звяр. — Виж това същество. То е преживяло много битки.

Скатах погледна към огромния, покрит с белези саблезъб тигър.

— Аз съм Сянката — каза тя протичко. — Мога да го победя. Пръстите на Жана се стегнаха върху ръката на приятелката ѝ.

— Също така ми каза никога да не влизам в битка, ако има начин да я избегна. Не се налага да го правиш.

— Предполагам, че си права — въздъхна Скати и почти със съжаление попита: — Е, и какво ще правим?

— Ще бягаме!

[1] Двайсет... двайсет и един... (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Николо Макиавели вдиша дълбоко соления морски въздух и притисна ръце към стомаха си. Преди да стане безсмъртен, имаше проблеми с язвата и макар че древният му господар го бе излекувал от всички човешки болести, в моменти на силен стрес стомахът още го свиваше. Сега, докато стоеше на кея на Алкатраз и се взираше в Сан Франциско, имаше чувството, че в него бушува пожар.

— Всичко ще е наред, напълно наред — каза за десети път младият мъж в оцапани джинси и износени каубойски ботуши, който стоеше до него. — Всичко ще е наред.

— Уилям — рече внимателно Макиавели, без да повишава глас, — откога си безсмъртен?

— От сто двацет и шест години — отвърна гордо Били Хлапето.

— Аз станах безсмъртен през 1527-а — каза италианецът, като хвърли поглед към американеца. — Бях жив, когато Колумб обяви откриването на тази страна. И не съм най-старият безсмъртен — по-стар съм от Дий, но алхимикът Фламел е по-стар от мен, Дънс Скот^[1] е още по-стар, а Мо Дзъ^[2] — още по-стар. Гилгамеш е най-стар от всички ни.

Но аз съм имал повече контакти с Древните от тях. И нека ти кажа, че нашите древни господари не одобряват провалите. Изискват пълно подчинение. Очакват резултати. А ние се провалихме — добави той. Вдигна ръката си, свита в юмрук, и разгъна кутрето. — Пратиха ни тук да убием вълшебницата Пернел... — Той разгъна втори пръст. — ... и да пуснем създанията в килиите срещу града. — Още един пръст. — Пернел избяга с нашата лодка — добави той и разгъна четвърти пръст, — като ни остави на острова с чудовищата, все още затворени в килиите. Провалихме се. Определено не всичко ще е наред.

И двамата се обърнаха, чули звука на приближаващ двигател. Макиавели засенчи сивите си като камък очи и видя една лодка, която идваше към тях, оставяйки широка бяла диря във водата на залива.

Били вдигна мобилния си телефон.

— Повиках помощ — каза той почти извинително. — Какво мислиш, че ще стане сега?

Макиавели въздъхна.

— Ще бъдем призовани пред нашите господари и лишени от безсмъртие. Ще умрем. Бързо, ако имаме късмет, но господарите ни често са жестоки...

Били потрепери.

— Не съм сигурен, че мисълта за това ми харесва. Свикнах да съм безсмъртен. — После поклати бързо глава. — Моят господар е... — Американецът замълча, опитвайки се да намери подходящата дума. — Той е различен от повечето други Древни. Мога да му обясня всичко. — Той махна неопределено с ръка по посока на затвора зад себе си. — Всичко ще е наред.

— Моля те, престани да го повтаряш.

Яркочервена моторница спря до кея и един висок, впечатляващ на вид индианец с медна кожа и остри като томахапка черти се усмихна на Били Хлапето.

— Нашият господар иска да те види... а също и теб — каза мъжът, обръщайки се към Макиавели. — И двамата здраво сте загазили.

[1] Средновековен английски философ и теолог. — Б.пр. ↑

[2] Китайски философ, основател на школата на моизма. — Б.пр.

ГЛАВА 17

Кукубутите се приближаваха към Дий. Десетки от тях се бяха събрали на площад „Ковънт Гардън“; множество други стояха по покривите на околните сгради и животинският им вой още отекваше над града. Бръснатият водач разпери широко ръце, при което се видяха черните татуировки, виещи се от вътрешната им страна.

— Какво ще правиш сега, докторе?

Дий бръкна под палтото си и докосна дръжката на каменния меч, който висеше под мишницата му. Беше спретнал набързо ножница за него от два кожени колана. Нямаше представа какво ще стане, ако го използва. Дий бе носил Екскалибур в продължение на векове и въпреки това разбираше съвсем смътно силите му. Ограниченият му опит с Кларент подсказваше, че той е още по-могъщ от своя близък. А сега, когато се бяха споили, трябваше да са още по-силни... или пък двата се неутрализираха взаимно?

Магьосника бързо обмисли възможностите си. Ако извадеше меча, бе сигурен, че той ще озари лондонското небе на километри наоколо и вероятно ще се вижда дори от близките Сенкоцарства. Но пък ако не използваше меча или силите си, кукубутите щяха да го хванат и да го отведат пред Тъмните му господари. А той със сигурност не искаше това: още не бе отпразнувал петстотния си рожден ден. Беше прекалено млад, за да умре.

— Ела с нас тихо и кротко, докторе — рече кукубутът на древния венецки^[1] език от Източна Европа.

Ръката на Дий стисна дръжката на меча. Усети как неговият мразкова пръстите му и моментално по края на съзнанието му затрептяха странни и чудати мисли.

Кукубути в кожени доспехи... вампири в метални ризници и брони... слизат от тесни метални лодки и прецапват до брега, където влизат в битка с примитивни космати еднооки зверове...

Звукът, който прорязва нощта, бе толкова пронизителен, че се намираше почти отвъд границата на човешкия слух: една-единствена

дълга трептяща нота.

Кукубутите изпопадаха като поразени от гръм. Онези, които се намираха най-близо до Дий, се строполиха първи, а после на голяма неравна вълна всички създания се свлякоха на земята, притиснали длани към ушите си, и се загърчиха в агония.

Вирджиния Деър излезе от сенките, опряла флейтата до устата си, и се усмихна на Дий.

— Задължен съм ти. — Докторът се поклони ниско — старомоден жест, който се използваше за последно в двора на кралица Елизабет I.

Вирджиния си пое дъх.

— Смятай го за отплата, задето ми спаси живота в Бостън едно време.

Един от кукубутите посегна към глезена на Дий. Докторът изрита ръката му.

— Трябва да вървим — каза той.

Някои от създанията вече се изправяха със залитане, но нова поредица пронизителни тонове от флейтата на Деър ги накара да изпопадат пак на земята.

Като пристъпваха леко между гърчещите се тела, Деър и Дий прекосиха „Ковънт Гардън“. В началото на Кинг Стрийт Дий спря и се обърна да погледне назад. Павираният площад представляваше маса от мърдащи и превиващи се тела. Някои от създанията вече започваха да губят човешкия си облик и ръцете и лицата им възвръщаха животинската си форма.

— Хубав номер — каза той, докато бързаше да настигне Деър, която бе продължила нататък по улицата, без да спира да свири на флейтата. — Колко време ще трае магията?

— Не много. Колкото по-интелигентни са съществата, толкова по-дълго трае. За примитивни зверове като тези: десет-двайсет минути.

Улицата бе осеяна с кукубути, които се гърчеха от болка, притиснали ръце към ушите си. Двама паднаха от покрива на една сграда точно пред Дий и Деър, и се стовариха на земята с такава сила, че напукаха плочките. Без да се забавя, Вирджиния прекрачи през потръпващите им тела. Дий ги заобиколи; знаеше, че едно обикновено падане не би наранило създанията, само щеше да ги забави.

— Научих тази мелодия от един германец — каза тя между две поемания на дъх. — Той бе ловец на плъхове^[2].

— Какво те накара да вземеш моята страна? — попита Дий.

— Ти ми обеща свят — каза сериозно Вирджиния Деър. — И по-добре да спазиш обещанието си — добави тя. — Научих и други мелодии от онзи ловец на плъхове, и повярвай ми, не би ти се искало да ги изсвиря.

Магьосника направи опит да се засмее.

— Брей, това звучи почти като заплаха... — започна той.

— Заплаха е — каза тя, а после се ухили. — Всъщност нещо повече от заплаха. Обещание е.

[1] Римските историци наричат славяните венеди. По-късно това име се прехвърля на западните славяни. — Б.пр. ↑

[2] Авторът намеква за средновековната немска приказка за Вълшебния свирач, който спасил един град от плъховете, като ги подмамил със свирката си и ги отвел далеч от града. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Гарваните видяха как слабичка женска фигура излезе от сенките, прилепила към устните си дълга дървена флейта.

Доловиха смътна следа от звук — по-скоро усещане в костите си, отколкото вибрация във въздуха. Древните им инстинкти ги накараха да се издигнат нагоре — все по-високо и по-високо, надалеч от смъртоносния шум.

От тази огромна височина загледаха как кукубутите падат като трева, приведена от вятъра. И видяха Дий и жената да крачат между телата, без да бързат, измъквайки се от този хаос.

В своето Сенкоцарство Один наблюдаваше двамата през очите на гарваните. Коя бе тази жена и как бе повалила кукубутите в безсъзнание?

Древния се намръщи и опита да се съсредоточи върху нея. В тази жена имаше нещо, което му се струваше почти познато. Тя очевидно бе съюзница на Дий и притежаваше един от древните артефакти на силата.

И ето че името внезапно нахлу в ума му заедно с порой от горчиви спомени. Той отметна глава назад и зави радостно. Вирджиния Деър: една от малкото безсмъртни, които бяха убили господаря си и бяха останали живи. Той бе познавал нейния господар и го смяташе за свой приятел. Сега можеше да отмъсти едновременно за смъртта на любимата си и на приятеля си.

— Доведете ми Дий — нареди той на гарваните. — Убийте жената.

Високо над града Хугин и Мунин последваха безсмъртните човеци, а Древния гледаше през очите им.

ГЛАВА 19

— Отначало, като я видяхме, я помислихме за Скати — рече Джош.

— Ифа от Сенките — каза Пернел. — Близначката на Скатах.

— По-малка ли е или по-голяма? — попита Джош. Той самият беше двайсет и осем секунди по-млад от сестра си и макар че беше с цяла глава по-висок, още се чувстваше като малко братче.

Пернел и Джош бяха слезли по аварийната стълба и сега стояха в уличката зад книжарницата и чакаха Никола да дойде при тях.

— Ами зависи кого питаш — рече Пернел с усмивка. — Скатах казва, че тя е по-голямата, а Ифа твърди, че тя е родена първа.

Никола се появи на върха на стълбата и започна да слиза. Движеше се бавно и тромаво заради дървената кутия, привързана към гърба му.

— Скати никога не е споменавала нищо за сестра — каза Джош. Тази мисъл му се струваше невероятна. Той дори не можеше да си представи някога да крие съществуването на своята сестра-близначка.

— Е, те са се скарали жестоко преди време. Имало едно момче, което и двете обичали — Кухулин, Ълстърската хрътка^[1]. И въпреки името си, той бил стопроцентов човек.

— И какво станало? — попита Джош.

— Той умрял — каза кратко Пернел, после въздъхна. — Скати не иска да говори за това, но Кухулин умрял като герой. Сестрите се обвиняват взаимно за това, макар че доколкото мога да преценя, вината не е изцяло на нито една от тях. Кухулин бил млад и вироглав. Никой не можел да го командва. Освен това бил един от най-великите воители, живели някога, и последният, който е бил обучаван и от Ифа, и от Скатах. Сестрите не си говорят от много дълго време. Отначало Скати останала в Европа и в двете Америки, а Ифа заминала на юг в Африка, където започнали да я тачат като богиня. После отпътувала на изток, в Ориента, където сега прекарва по-голямата част от времето си. Съмнявам се, че са се срещали през последните четири-пет века.

— Ифа ли е била виновна за смъртта на Ку... Ку...

— Кухулин.

— За неговата смърт? — попита Джош.

— Толкова, колкото и Скатах. Ако двете се бяха били редом с него, той нямаше да загине.

Никола стигна до края на стълбата и Пернел и Джош му помогнаха да слезе по последните стъпала. Той се подпря на стената, дишайки тежко, и Джош изведнъж осъзна, че Алхимика е вече старец. Изгледа внимателно Флаemel и му стана ясно колко са го състарили събитията от последната седмица — ниско остриганата му коса вече бе почти снежнобяла, а бръчките се бяха врязали дълбоко в челото и бузите му. Вените върху обратната страна на дланите му изпъкваха и кожата бе покрита със старчески петна. Джош се обърна да погледне Вълшебницата. Тя също бе остаряла, макар и не толкова драматично като съпруга си. Пернел усети, че момчето я зяпа, и усмивката ѝ стана тъжна. Тя протегна ръка и опря показалец в гърдите на Джош. Под тениската му прошумоля хартия.

— Ако не си върнем Сборника, за да подновим магията за безсмъртие, ще умрем от старост до броени дни. — Изведнъж зелените ѝ очи плувнаха в сълзи. — Първо — Никола, а после — и аз.

Джош усети как сърцето му се свива. Макар да нямаше вяра на Никола и да не бе сигурен какво изпитва към Пернел, мисълта за смъртта им го изпълни с ужас. Двамата със Софи имаха нужда от семейство Флаemel.

— Трябва да си върнем „Книгата на Авраам Мага“ — повтори Пернел.

— Сборника е у Дий — каза Джош. — Той сигурно вече го е предал на господарите си.

Никола поклати глава.

— Съмнявам се, че е имал време за това. Всичко стана толкова бързо. — Той подаде на Джош резбованата дървена кутия. — Ще поносиш ли това вместо мен? — Джош изсумтя, щом я пое; кутията бе изненадващо тежка. — Помисли — откакто взе Сборника миналата седмица, Магьосника непрекъснато е по петите ни. Не вярвам да е имал време да го предаде на своите Древни господари. А и едва ли го е носил в багажа си при пътуването до Англия. Логиката подсказва, че Сборника вероятно още е в Сан Франциско.

— Къде? — попита бързо Джош. — Може би ще успеем да си го откраднем обратно... — Той млъкна.

И Пернел, и Никола клатеха глави.

— Дори да знаехме — рече Вълшебницата, — обзалагам се, че го пазят нещо повече от човешки стражи. Освен това — тя потупа кутията в ръцете на Джош — имаме по-важни неща за вършене.

— Трябва да намерим сестра ти — каза Никола.

— И да унищожим създанията на Алкатраз — добави Пернел.

Джош изгледа двамата с тревога.

— Но как ще го направите? Това няма ли да изразходва всичките ви сили и да ви състари? И да ви убие? — добави той шепнешком.

— Да — отвърнаха в един глас Никола и Пернел Фламел.

— И това е цена, която сме готови да платим — заяви Вълшебницата.

[1] Герой от ирландския епос. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Софи се върна в съзнание, но остана неподвижна, със затворени очи. Съсредоточи се върху своите пробудени сетива и се опита да си изгради мислена картина за това, което я обкръжава, по заливащите я звуци, миризми и усещания. Във въздуха имаше сол, което не бе необичайно за Сан Франциско, само че с горчив, леко кисел привкус, сякаш бе много близо до морето. В миризмата се долавяше примес на дизелово гориво, което подсказваше, че може би се намира на пристанище. Странно, но в топлия задушен въздух се носеше също така свеж мирис на дървесина и дъх на подправки. Още преди да усети лекото полюшване под себе си и да чуе тихия плисък на вода в дървен корпус, разбра, че се намира на борда на някаква лодка. Лежеше не върху легло, а върху нещо меко, което я обгръщаше здраво и държеше главата и краката ѝ повдигнати.

— Знам, че си будна.

Гласът накара Софи да отвори очи. Скатах! Рошовата червена коса беше единственото цветно петно в тъмната стая и за миг на Софи ѝ се стори, че жената се рее из въздуха. Тя напрегна сили да стане — осъзна, че лежеше в хамак, — и откри, че жената седи върху един дървен сандък с кръстосани крака, а черните дрехи ѝ помагаха да се слее с тъмната стая. Но щом Софи се изправи, спомените нахлуха в главата ѝ и тя разбра, че това не е Сянката. Това беше Ифа от Сенките.

Момичето се огледа и видя тежките завеси, които закриваха прозорците. Един от тях бе закован с дъски, а останалите бяха преградени с дебели метални решетки.

— Как разбра, че съм будна? — попита тя, докато се мъчеше да седне в хамака.

— Долових разликата в дишането ти — отвърна простичко Ифа.

Софи се добра до края на люлеещия се хамак, провеси крака и се взря в седналата върху сандъка фигура. Приликата ѝ със Скатах бе поразителна — същата яркочервена коса, същите блестящи зелени очи и бледа кожа, — но нещо в издадената ѝ напред челюст я отличаваше

от сестра ѝ. И докато Скати имаше тънки бръчици от смях около очите и в ъгълчетата на устата, лицето на Ифа бе гладко.

— Не те ли е страх? — попита Ифа, като килна леко глава на една страна.

— Не — каза Софи, внезапно осъзнала, че е така. — А трябва ли?

— Може би, ако ме познаваше...

Софи се канеше да каже, че знае всичко за нея, но така щеше да издаде, че Вещицата от Ендор ѝ е прехвърлила спомените си, а засега не искаше Ифа да го знае. Вместо това каза:

— Познавам сестра ти.

— Аз не съм сестра ми — рече Ифа, при което акцентът ѝ се промени и в него се усетиха следи от келтския ѝ произход.

— За кого работиш? — попита Софи.

— За себе си.

— За Древните или за Тъмните древни? — настоя момичето.

Ифа махна презрително с ръце.

— Тези термини са безсмислени. Доброто и злото са въпрос на гледна точка. Веднъж срещнах един безсмъртен човек, Уилям Шекспир, който беше написал, че няма добро или лошо, което да не е направено такова от нашето мислене^[1].

Софи прехапа бузата си отвътре, за да запази лицето си безизразно. Нямахше намерение да казва на Ифа, че едва онзи ден се е срещнала с прочутия бард.

— Защо ме отвлече?

— Смяташ, че съм те отвлякла? — Очите на Ифа се ококориха изненадано, после тя сви устни. — Е, предполагам, че си права. Просто трябваше да поговоря с теб, без да ни прекъсват.

— Можехме да говорим на улицата.

— Исках да останем насаме. Можеше да ме поканиш в къщата.

Софи поклати глава.

— Нямахше да го направя. Брат ми ще те открие — добави тя.

Ифа се изсмя презрително.

— Съмнявам се. Имах кратка среща с него — той е могъщ, но неумел. — После с отсянка на нещо като благоговение в гласа тя попита: — Значи той е Злато?

— А аз съм Сребро — рече гордо Софи.

— Легендарните близнаци. — Ифа се изсмя недоверчиво.

— Не вярваш ли?

— Знаеш ли колко легендарни близнаци е имало досега?

— Разбрах, че е имало и други... — рече предпазливо Софи.

— Много други. И знаеш ли къде са сега?

Софи поклати глава, макар че знаеше отговора.

— Тези златни и сребърни аури не са дар, а проклятие — тросна се Ифа. — Те ще унищожат вас и всички около вас. Виждала съм цели градове да се подлагат на опустошение, за да бъде убит един-единствен близнак.

— Алхимика каза, че Тъмните древни...

— Вече ти казах: няма Тъмни древни — сопна се Ифа. — Има просто Древни, които не са нито добри, нито лоши. Просто раса от същества, които сега наричаме Древни. Някои помагат на хората, други ги презират; това е единствената разлика между тях. А дори и пазителите на човечеството често си променят мнението. Да не мислиш, че сестра ми винаги е била защитница на новата човешка раса?

Този въпрос накара Софи да онемее от изненада. Искаше ѝ се да пренебрегне намека на Ифа, но коварните спомени на Вещицата се процедиха в съзнанието ѝ и тя долови мимолетни проблясъци от истината — самата истина — за Скатах и за това, защо я наричаха Сянката.

— Искам да ми кажеш... — започна Ифа.

— Ще ме нараниш ли? — попита внезапно Софи.

Този въпрос изненада Ифа.

— Разбира се, че не.

— Хубаво. — Софи се смъкна от хамака на пода. Олюля се леко. — Трябва да хапна нещо — каза тя. — Умирам от глад. Да ти се намират някакви бисквити или плодове?

Ифа премигна. Изправи се плавно и застана пред момичето.

— Ами всъщност, не. Аз не ям... или поне не това, което ти би нарекла храна.

— Трябва ми някаква храна. Истинска храна. Без месо — добави тя бързо и стомахът ѝ се разбунтува само при мисълта за него. — И без лук.

— Какво му е лошото на лука? — попита Ифа.

— Не харесвам вкуса му.

Пригодената за живеене лодка бе закотвена в залива при Саусалито^[2].

Беше дълга и правоъгълна — като горния етаж на къща, поставен директно върху водата. На няколко пъти бе пребоядисвана в зелено — всеки път в различен оттенък, — само че морският въздух и времето бяха олющили повърхността и сега боята висеше на дълги ивици, разкривайки шареното дърво отдолу. Нямаше двигател и бе ясно, че не е мръдвала от това място с години.

Софи и Ифа седяха на два бели пластмасови стола на палубата. Момичето вече бе изяло два банана, портокал и круша и сега бавно дъвчеше една чепка грозде, като хвърляше семките във водата.

— Не съм твой враг — започна Ифа. — Нито пък приятел — побърза да добави. — Просто искам да знам какво се е случило със сестра ми.

— Защо те интересува? — попита с любопитство Софи, като хвърли кос поглед към червенокосата жена. Макар очите на Ифа да бяха скрити зад тъмни очила, момичето усещаше как го пронизват. — Мислех, че не си говорите от векове.

— Тя все още е моя сестра. Тя е... от семейството. Чувствам се отговорна за нея.

Софи кимна. Разбираше това. Тя също винаги се бе чувствала отговорна за брат си — макар той да бе напълно способен да се грижи сам за себе си.

— Какво знаеш за случилото се през последните дни? — попита тя.

— Нищо — за нейна изненада отвърна Ифа. — Просто усетих как Скатах си отива и веднага дойдох тук.

— А къде беше?

— В пустинята Гоби.

Софи стисна една семка между пръстите си и проследи с поглед как тя описа дъга и цопна във водата.

— Но това е в Монголия, нали?

— Да.

— Скати изчезна едва вчера. Сигурно си използвала лей-портали, за да стигнеш дотук.

Ифа кимна.

— Приложих един номер, на който ме научи преди много време твоят приятел Сен Жермен: показва ми как да виждам златните и сребърните шпилове на лей-порталите. Използвах тези портали, за да прескоча от Монголия до храма „Исе“ в Япония, до Улуру^[3] в Австралия, после до Великденския остров и най-накрая до връх Тамалпаис. — Тя се наведе напред и потупа Софи по коляното. — Мразя лей-порталите.

— Скати казваше, че ѝ се гади от тях.

Ифа се облегна в стола и кимна.

— Да, и на мен ми действат по същия начин.

Софи се извъртя да погледне към японеца, който бе шофирал лимузината, а сега стържеше боята от корпуса на лодката.

— Той дойде с теб от Япония, така ли?

— Кой? Нитен ли? Не, той живее тук, в Сан Франциско. Безсмъртен е и с него сме стари приятели — добави тя с отсянка на искрена усмивка. — Тази лодка е негова.

— Изглежда от доста време не е идвал тук.

— Нитен пътува — каза простичко Ифа. — Преброжда Сенкоцарствата.

Софи погледна пак азиатца. Отначало бе решила, че е към двайсетгодишен или малко отгоре, но сега различи леките бръчици около очите му и забеляза, че китките и кокалчетата на пръстите му са удебелени: сигурен признак, че тренира бойни изкуства. Той смъкваше старата боя от лодката с плавни движения.

— Каж ми какво се е случило със сестра ми.

Софи се обърна пак към Ифа и остави гроздето.

— Мога да ти кажа само онова, което знам от Никола и Джош, които пък са го чули от Сен Жермен. Скатах и Жана д'Арк се канели да прескочат от Париж до връх Тамалпаис, за да се опитат да спасят Пернел, която беше пленничка на Алкатраз...

Ифа вдигна ръка.

— Какво общо има с това Жана д'Арк?

— Тя е омъжена за Сен Жермен. — Софи се ухили на изненаданото изражение върху лицето на Ифа. — Не знаеше ли? Мисля, че са се оженили наскоро.

— Жана д'Арк и Сен Жермен — промърмори Ифа, клатейки глава. — Чу ли, Нитен? — попита, без да повишава глас.

— Мислех, че знаеш — рече Нитен и макар че гласът му бе малко по-силен от шепот, се разнесе ясно. Той продължи да бели дълги ивици боя от корпуса.

— Откъде да знам? — сопна се Ифа. — Никой нищо не ми казва. — Тя се завъртя в стола си, за да изгледа Нитен. — Защо не ми каза?

— Ти никога не си харесвала французина, а знаех, че още по-малко ще харесаш францужойката, защото сестра ти я направи безсмъртна със своята кръв.

— Така ли? — Ифа изглеждаше ужасена. — Жана носи в себе си кръвта на сестра ми?

— Не знаеше ли за това? — попита изненадано Софи.

Червенокосата жена поклати глава.

— Не. Как е станало?

— Жана била осъдена да изгори на кладата. Скатах влязла в града сам-самичка и я измъкнала, но при бягството Жана била ранена. Единственият начин да спасят живота ѝ бил да ѝ прелеят кръв — обясни Софи.

Ифа се приведе напред, опряла лакти на коленете си и сплела дългите си бледи пръсти.

— Разкажи ми за сестра ми. Какво стана с нея?

— Не знам много — отвърна Софи. — Изглежда са се опитали да използват лей-портала пред „Нотр Дам“, но той бил саботиран. Сен Жермен открил около него следи от стрити кости на мамут. Никола смята, че това е работа на Макиавели. Вместо да пристигнат на връх Тамалпаис днес, изглежда, са били задржани някъде в миналото.

— Колко назад?

— Никола и Сен Жермен мислят, че щом костите са на мамут, това означава плейстоценската епоха. Значи може да е всеки период от миналото между един милион и осемстотин хиляди години и единайсет хиляди години.

Софи с изумление забеляза как Ифа видимо се отпусна.

— О, значи не е толкова зле. Ако е само това, можем да отидем в миналото и да ги спасим.

— Как? — попита момичето.

— Има си начини. — Ифа погледна към Нитен. — Може би е време да поговорим с Алхимика и жена му и да видим дали те не разполагат с допълнителна информация. Знаеш ли къде са?

— Да — каза просто Нитен, докато стържеше боята.

— А ще ми кажеш ли? — Софи ясно долови раздразнението в гласа на жената.

Слабият мъж посочи с брадичка към брега. Софи и Ифа се обърнаха и видяха как един яркочервен тъндърбърд спира на пристана сред облак прах.

— Тук.

[1] Цитат от „Хамлет“ (превод: Валери Петров). — Б.пр. ↑

[2] Малко градче близо до Сан Франциско. — Б.пр. ↑

[3] Гигантско монолитно скално образувание в Централна Австралия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Вързал дългата си коса на стегната конска опашка, с лекъосана бейзболна шапка на „Доджърс“ на главата, с очи, уголемени от дебелия очила, и с поне два размера по-големи дрехи, граф Сен Жермен прекоси незабелязано залата за пристигащи на лондонското летище „Хийтроу“. Щом излезе в хладния и влажен вечерен въздух навън, извади мобилния телефон от джоба си и провери за съобщения.

Имаше едно. От скрит номер. Гласеше просто: ниво 3, място 243.

Той се обърна, тръгна към сградата на паркинга и се качи по стълбите на третото ниво. Движеше се бързо, оглеждайки номерата, когато една тъмна фигура се отдели от сенките и закрачи до него.

— Такси ли търсите, господине?

— Паламед — прошепна Сен Жермен, — не прави така. Можеше да ми докараш сърдечен удар.

— Едва ли. Ти знаеше, че съм тук, нали?

Сен Жермен кимна.

— Подуших те.

— Искаш да кажеш, че мириша?

— Миришеш на карамфил. Ах, колко се радвам да те видя, стари приятелю — рече французинът на персийски диалект, който бе изчезнал преди век.

— Искане ми се да бе станало при по-благоприятни обстоятелства — каза едрият мъж с бръснатата глава и измъкна сака от ръцете на Сен Жермен. Французинът се опита да възрази, но Сарацинския рицар не му обърна внимание. — Пратих вест до моя господар — продължи той на същия древен език.

И двамата безсмъртни бяха твърде опитни, за да позволят на някого да се приближи достатъчно, за да ги подслушва, но също така знаеха, че в Лондон има повече охранителни камери, отколкото в който и да било друг град на света. Всеки, който ги гледаше сега, щеше да види единствено лондонски таксиметров шофьор, който взима клиент.

— Как е господарят ти? — попита предпазливо Сен Жермен.

— Още ти е ядосан. Изглежда, имаш дарба да разстройваш хората — добави Паламед с широка усмивка.

— Ще ми помогне ли? — попита нервно Сен Жермен.

— Не знам. Ще се застъпя за теб. Също и Шекспир, а знаеш, че той е доста сладкодугмен. — Двамата спряха до едно черно такси и Паламед отвори вратата, за да се качи французинът. — Обаче ще има цена — каза сериозно рицарят.

Сен Жермен стисна приятеля си за ръката.

— Всичко. Бих дал всичко, за да върна жена си.

— Дори своето безсмъртие?

— Дори и него. Какъв смисъл има да живея вечно, ако не съм с жената, която обичам?

За миг неизмерима тъга премина по лицето на рицаря.

— Разбирам те — каза той тихо.

ГЛАВА 22

— Това е моят приятел Ма-ка-теуи-ме-ши-ке-кекуа^[1] — рече Били Хлапето, докато малката моторница се носеше през залива на Сан Франциско.

Мъжът с острите черти кимна на Макиавели.

— По-удобно ще ти е да ме наричаш Черния ястреб — каза той провлачено.

Беше облечен, подобно на Били, в избелели джинси, стари каубойски ботуши и тениска. Но за разлика от Хлапето, който бе слаб, та чак мършав, Черния ястреб бе планина от мускули. Управляваше подскачащата моторница с лекота.

Били го потупа по рамото.

— Карай натам; колата ми е на кей...

— Проверих. Колата ти я няма — рече Черния ястреб, после се изсмя високо при вида на потресената физиономия на Били.

— Открадната! Някой е откраднал колата ми! — Той се обърна към италианеца. — Ама това е... това е престъпление!

Макиавели запази лицето си безизразно.

— Обзалагам се, че Вълшебницата я е взела.

Били закима ожесточено.

— Бас държа, че си прав. Тя обаче ще я пази, нали? Тоест знае, че е класическа кола, и ще се отнася към нея с нужното внимание?

Макиавели улови погледа на Черния ястреб и трябваше бързо да извърне очи, за да не се засмее.

— Май четох някъде, че Пернел едва наскоро се е научила да шофира — рече той невинно.

Били се свлече до борда на лодката като поразен.

— Тя ще я съсипе! Ще потроши предавките и сигурно ще ожули гумите в тротоара. Знаеш ли колко трудно се намират такива бели гуми?

— Ако това е някаква утеха за теб — каза Черния ястреб с усмивка, — след около час вече няма да имаш нужда от кола. За

последен път съм виждал господаря ни толкова ядосан през април 1906-а... а ти знаеш какво стана тогава^[2].

Били сприхаво му се озъби.

— Е, не виждам на какво толкова се радваш. Щях да ти оставя колата в завещанието си.

— Благодаря — каза Черния ястреб и сви рамене. — Но аз не си падам по тъндърбърди. Предпочитам мустанги.

[1] Вожд на индианците сиукси. — Б.пр. ↑

[2] На 18 април 1906 година е било голямото земетресение в Сан Франциско. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 23

Софи скочи от стола си, щом видя Джош да отваря вратата на шофьора и да слиза от червения тъндърбърд. Ръката на Ифа легна на рамото ѝ и го стисна лекичко, но предупреждението бе ясно: не биваше да мърда. Пернел излезе от задната част на колата, а Никола бавно отвори вратата на мястото до шофьора. Трябваша му няколко секунди, докато се изправи.

Нитен се появи до Ифа, хванал леко в ръце два японски меча, единият — по-дълъг, другият — по-къс.

— Спокойно — каза той тихо и Софи не бе сигурна дали говори на нея или на Ифа.

— Софи, добре ли си? — Джош понечи да пристъпи напред, но Никола протегна ръка и го спря.

— Добре съм — извика тя и гласът ѝ отекна над водата. Пристанът се намираше малко по-високо от лодката и лицето на Софи бе на едно ниво с това на близнака ѝ. Деляха ги по-малко от три метра. Без да обръща глава, тя рече: — Казах ти, че ще ме намери.

— Той е пълен с изненади — промърмори Ифа, после повиши глас. — Как ме открихте? — извика тя, обръщайки се към Джош, но ѝ отговори Пернел, която заобиколи съпруга си и застана на самия край на кея.

— Нямах много приятели в Америка, Ифа — каза Вълшебницата, — а в този град са още по-малко. Нямахе къде да отидеш... освен при Майстора на меча, разбира се. — Тя се поклони леко на японеца, прилепила ръце към тялото си.

— Вълшебнице — отвърна ѝ той. — Чувал съм много за теб, а също и за съпруга ти. — После повтори нейния поклон, привеждайки глава, но очите му не се откъснаха от нейните.

— По-рано посетихме доджото ти и разбрахме, че не си бил на сутрешните уроци. После минахме покрай дома ти: в мига щом видях, че вестникът е още на алеята, разбрах, че не си там.

— Имаш домашния ми адрес? — рече той предпазливо.

— Знам всичко за теб, Майсторе на меча.

— Как разбра, че съм тук? — попита той.

— През повечето уикенди идваш да работиш по лодката.

— Откъде знаеш?

Пернел се усмихна, но не отговори.

— Не осъзнавах, че съм станал човек на навика и рутината.

— Нитен се поклони отново. — Няма нищо по-опасно от това за един воин. Не осъзнавах също така, че ме наблюдават — добави той.

— Не всички мои шпиони са хора — рече Вълшебницата.

— Въпреки това би трябвало да ги забележа. Сигурно съм станал ленив на стари години.

— А ние знаем колко опасно е това, нали? — попита Пернел.

— Леността може да убие и най-силния воин.

— Отсега нататък няма да можеш да ме следиш — каза Майстора на меча, килнал глава на една страна с едва забележима усмивка върху устните.

— Знам.

— Тогава защо ми го каза? — попита той учудено.

— На нас с Никола ни стигаше просто да следим придвижването ти и след като се убедихме, че нямаш лоши намерения, те оставихме на мира. Но това, което направихме ние, могат да го направят и други... а ти и твоите легендарни мечове сте примамлива плячка.

— Е, всичко това е много изтънчено — намеси се грубо Ифа, — но какво всъщност искате?

— Дойдохме да вземем момичето... и да поговорим — отвърна Никола.

— Ами ако откажа? — попита Ифа. Никола въздъхна.

— Днес ми е много лош ден, а и Пернел не е в добро настроение. Не би искала да ни ядосаш, нали?

— Не ме е страх от теб, Алхимико — озъби се Ифа.

— А би трябвало — прошепна Никола. — А пък Пернел трябва направо да те ужасява.

— Нека изслушаме какво имат да кажат — обади се внезапно Нитен. — Само преди минутка искаше да говориш с тях — напомни той на Ифа.

— Да, но не тук и не сега.

— Говори с тях — каза Софи.

— Млък!

Софи се завъртя към жената.

— Никога повече не ми дръж такъв тон — рече тя, обхваната от внезапен гняв. Много мразеше възрастните да се отнасят пренебрежително към нея.

Ифа я погледна изненадано, но преди да успее да отговори, Нитен пристъпи към ръба на лодката и очите му се преместиха от Алхимика към Вълшебницата.

— Дайте ми думата си, че това не е номер.

— Имаш я — рече Никола.

— И моята — добави Пернел.

Ръцете на японеца се раздвижиха и двата меча изчезнаха в еднаквите ножници, които носеше, привързани към бедрата си.

— Качете се на борда — каза той. — Елате свободно и по собствена воля^[1].

— Хей... — започна Ифа.

— Лодката е моя — напомни ѝ Нитен, — а семейство Фламел може да са всякакви, но доколкото знам, винаги са държали на думата си.

— Кажи го на поколенията хора, които те са предали и погубили — промърмори Ифа, но отстъпи и позволи на Никола, Пернел и Джош да се качат на лодката.

— Трябва да се научиш да се доверяваш повече на хората — каза Майстора на меча на Ифа.

— А ти трябва да се научиш да се доверяваш на правилните хора — сопна му се тя. — А тези определено не са.

— Сестра ти ги харесва и им се доверява.

Ифа се усмихна презрително.

— Аз не съм сестра ми.

[1] Цитат от „Дракула“ на Брам Стокър. С тези думи граф Дракула кани героя в своя дом. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

— Никое от тези неща не ме засяга — рече накрая Ифа.

Никола и Пернел току-що бяха отделили трийсет минути, за да ѝ обяснят събитията от последните няколко дни, добавяйки подробности, които Софи бе забравила или пропуснала.

Нитен беше поставил по средата на палубата дървен сандък и бе наредил около него няколко стола, които един с друг не си приличаха. Върху сандъка бе сложил красив чайник от бял порцелан, толкова крехък, че изглеждаше почти прозрачен, както и чаши от същия материал, и бе налял в тях ароматен маслинозелен чай. Майстора на меча обаче не седна; той остана прав зад Ифа, отпуснал леко ръце край тялото си, докато Никола и Пернел разказваха своята история, започвайки от кражбата на Сборника от книжарницата миналия четвъртък.

Ифа поклати глава.

— Аз искам само сестра ми да се върне благополучно.

— Всички го искаме — каза твърдо Никола. — На нас Скатах също ни е скъпа. — Той посегна да хване ръката на жена си. — Тя е дъщерята, която никога не сме имали. — Пое си дълбок треперлив дъх. — Но връщането на Скатах — и на Жана — не е най-неотложната ни задача. Тъмните древни са събрали армия в килиите на Алкатраз. Замислят да я пуснат срещу града.

— Е, и? — попита Ифа.

Пернел се приведе напред. Статичен заряд пробяга по прошарената ѝ коса и тя се надигна от гърба ѝ. Когато Вълшебницата заговори, думите ѝ бяха също толкова остри колкото погледът ѝ.

— Толкова ли си откъсната от човечеството, че искаш да го обречеш на гибел? Знаеш какво ще се случи с цивилизацията, ако позволим на тези чудовища да плъзнат из града.

— И по-рано се е случвало — сопна се Ифа. Струйки бледосив дим потекоха от ноздрите ѝ. — Знам поне за четири по-ранни случая, когато човеците са били почти изтребени, но са се съвзели и отново са

заселили земята. Ти си стара, Вълшебнице, но си видяла само дребна част от онова, което съм преживяла аз на този свят. Виждала съм как цивилизации се въздигат и рухvat, и се въздигат отново. Понякога е нужно да заличиш всичко и да започнеш на чисто. — Тя разпери широко ръце. — Виж какво направи със земята тази човешка пасмина. Виж докъде ги доведе тяхната алчност. Те докараха планетата до ръба на унищожението. Полярните шапки се топят, морското равнище се вдига, климатът се променя, сезоните се изместват, плодородни земи се превръщат в пустини...

— Звучиш ми като Дий — каза изведнъж Джош.

— Не смей да ме сравняваш с английския магьосник — сопна се Ифа. — Той е презряно същество.

— Той каза, че Тъмните древни могат да поправят всички тези щети. Така ли е? — попита любопитно Джош.

— Да — отвърна протичко Ифа. — Да, могат. Кажи му — обърна се тя към Алхимика.

Джош погледна към Никола.

— Вярно ли е?

— Да — въздъхна Флаemel. — Да, без съмнение биха могли.

Софи се приведе напред и челото ѝ се сбърчи.

— Значи Древните, на чиято страна си ти, също биха могли да го направят?

Този път настъпи по-дълга пауза и когато Никола най-сетне проговори, гласът му бе малко по-силен от шепот.

— Сигурен съм, че биха могли.

— Защо не го направят тогава? — попита Софи.

Никола погледна към Пернел и Вълшебницата бе тази, която най-сетне отговори.

— Защото рано или късно всеки родител трябва да остави децата си да водят собствен живот и да допускат собствени грешки. Това е единственият начин да пораснат. През отминалите поколения Древните се движеха сред хората, живеяха и работеха рамо до рамо с тях — във всички легенди за богове, които общуват с хората, има някаква истина. В онези дни на земята наистина имаше богове. Но човечеството не се развиваше. Едва когато повечето Древни се оттеглиха в Сенкоцарствата и оставиха хората да се оправят сами, расата започна да прогресира.

— Помислете си за всичко, което човечеството е постигнало през последните двеста години — продължи Никола. — Помислете за изобретенията, за постиженията, за откритията — атомната енергия, полетите, мигновената комуникация по целия свят, дори космическите пътувания, — а после си спомнете, че египетската цивилизация е просъществувала повече от три хиляди години. Вавилон е бил основан преди повече от четири хиляди години, първите градове по река Инд са се появили преди над пет хиляди години, а Шумер е на възраст шест хиляди години. Защо тези велики цивилизации не са постигнали онова, което е направила нашата цивилизация за далеч по-кратко време?

Джош поклати глава, но Софи кимаше. Тя знаеше отговора.

— Защото Древните — които хората наричали богове — са живеели с тях — каза Пернел. — Те им осигурявали всичко. Било нужно Древните да се оттеглят, за да може човечеството да израсне.

— Но някои са останали — възрази Софи. — Вещицата, Прометей...

— Марс... — добави Джош.

— Гилгамеш — каза Софи. — И Скатах. Тя е останала.

— Да, неколцина са останали, за да напътстват и учат новата раса, да я побутват по пътя към величието. Но не за да се месят и да й влияят, и определено не за да управляват — поясни Пернел.

Ифа изпръхтя с горчива насмешка.

— Вярно е, че някои Тъмни древни са се опитвали да управляват човеците и Древните са се борили с тях, за да им попречат. Но всеки, който е останал, е имал причина за това... освен теб — каза изведнъж Пернел, втренчила поглед в Ифа. — Защо избра да останеш в човешкото Сенкоцарство?

Настъпи дълга пауза. Очите на Ифа станаха мъгливи и отнесени.

— Защото Скатах остана — каза тя накрая.

Поредица от кошмарни образи се завихри в ума на Софи и едно име изскочи в главата ѝ.

— Заради Кухулин — каза тя на глас.

— Кухулин — съгласи се Ифа. — Момчето, което застана между нас. Момчето, заради което се скарахме.

... Младеж, смъртно ранен, се привързва към една колона, за да може самото му присъствие да спре една ужасяваща армия...

... Скатах и Ифа заедно тичат през бойно поле, опитвайки се да стигнат до него преди три огромни, подобни на врани фигури, да са се спуснали върху тялото му...

... Враните издигат отпуснатото тяло на младежа високо във въздуха...

... А после Скатах и Ифа се бият помежду си с мечове и копия, почти еднаквите им сиви аури се вият около тях, усукват се и се променят в десетки звероподобни форми.

— Не трябваше да се бием — каза Ифа. — Разделихме се с гневни и горчиви думи. Казахме неща, които трябваше да останат неизречени.

— Ти можеше да си направиш собствено Сенкоцарство и да се оттеглиш в него — каза Пернел.

Ифа поклати глава.

— Останах, защото ми казаха, че един ден ще получа шанс да изкупя вината към сестра си.

Докато Ифа говореше, Софи зърна мимолетен образ:

Скатах — или пък беше Ифа? — вкопчена в гърба на чудовище, което стоеше на човешки крака, но имаше две гърчеци се змийски глави. То носеше дреха от живи змии и те се стрелкаха отново и отново, хапейки червенокосата жена-воин.

— Кой ти го каза — попита тя с дрезгав шепот.

— Баба ми: Вещицата от Ендор. — Лицето на вампирката бе мрачно. — А тя рядко греша. Не мога да дойда с вас, не мога да ви помогна. Трябва да намеря сестра си. Ще се върна назад във времето, ако се налага.

Никола погледна към нея.

— В същия този момент Сен Жермен търси начин да се върне в миналото и да спаси Жана и Скатах.

Ифа изсумтя.

— В тукашното царство има по-малко от шепа Древни, които могат да сторят това. И никой от тях не е приятен.

— Сарацинския рицар ще го отведе при своя господар, Таммуз^[1], Зеления човек^[2] — каза кратко Никола. — Също като Хронос, той притежава способността да пътува по нишките на времето.

— И вие очаквате той да помогне на Сен Жермен? — Смахът на Ифа, мрачен и неприятен, отекна над водата. — Таммуз ще го разкъса

на парчета.

[1] Акадски бог на природата и плодородието. — Б.пр. ↑

[2] Древен символ на природата в някои езически религии. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

— Бихме могли просто да отлетим до Сан Франциско — каза тихо Вирджиния Деър. — Аз обичам да летя. Особено ако е в първа класа и ако ти плащаш.

— Аз пък мразя да летя — промърмори Дий. — Впрочем с летенето има два проблема: резервацията на билети ще остави дия, която всеки може да проследи, а и първият полет за Западния бряг е чак утре сутринта. Освен това трае единайсет часа. Ще загубим прекалено много време и това ще позволи на Древните да организират група по посрещането ми, която да ме чака, щом кацна.

— Ами частен самолет? Достатъчно си богат за това.

— Да, достатъчно съм богат, но бумажината ще отнеме часове и също ще остави тлъста дия. Не, тази идея е далеч по-добра.

— Като казваш по-добра, това означава ли опасна! — попита тихо Вирджиния.

— Досега това не те е притеснявало.

— Аз съм безсмъртна, не неуязвима. Мога да бъда убита... както и ти — напомни му тя. — А колкото повече остарявам, толкова повече ценя дългия си живот. Нямам желание да му сложа край.

С вид на обикновени туристи, двамата стояха в сянката на едно дърво и се възхищаваха на ярко озарената фасада на „Лондонския Тауър“. Бледокремавият камък придобиваше цвета на масло под топлата светлина. Наскоро над града бе преваляло и се бяха образували локви, които отразяваха светлините. Дори в този късен час наоколо все още имаше много туристи, които се радваха на хладния въздух и се любуваха на прочутата лондонска забележителност край река Темза. От време на време проблясваха светкавици на фотоапарати.

— Струва ми се, че съм прекарал целия си живот в и около „Тауър“ — каза тъжно Дий. — Посетих Уолтър Райли^[1] тук точно преди екзекуцията му — добави той. — А като момче баща ми ме водеше да гледам лъвовете, когато тук се помещаваше Кралската менажерия.

— Много трогателно — промърмори Деър. — А сега ще ми кажеш ли защо дойдохме?

Дий кимна лекичко.

— Вътре има вход към едно Сенкоцарство.

— Сенкоцарството при Портата на предателя — кимна Деър. — Чувала съм за него. — Раменете ѝ потръпнаха под палтото. — Говори се, че е зло място.

Дий не ѝ обърна внимание.

— Смятам, че двамата заедно сме достатъчно силни, за да активираме входа му и да влезем. След като се окажем вътре, ще можем да прескачаме от Сенкоцарство в Сенкоцарство, а после да излезем в Америка. — Той се ухили с неподправено добро настроение.

— Щом задействаш портала, ще издадеш местоположението ни — каза Вирджиния.

— Вярно е. Но попаднем ли в Сенкоцарството, никой няма да знае къде отиваме.

Вирджиния Деър поклати глава и дългата ѝ коса се посипа по гърба ѝ.

— Може ли да посоча един-два дребни недостатъка на този план?

— Като например?

— Да предположим, че успеем да надвием пазачите в Тауър...

— Лесна работа. Би могла да ги приспиш с музиката си.

— И да предположим, че успеем да прескочим в Сенкоцарството при Портата на предателя.

— Можем да го направим — каза Дий уверено.

— Знаем ли на кого принадлежи то?

Докторът поклати глава.

— Никой не знае. Може би на някой незначителен Древен — но както ти е известно, много от Сенкоцарствата, които граничат със земята, са празни.

— Известно ми е също, че Тъмните древни са призовали своите събратя, които живеят в по-отдалечени Сенкоцарства, да се придвижат по-наблизо заради идването на Лита. Някой може да се е заселил там.

Дий отвори уста да каже нещо, обаче Вирджиния продължи:

— Но нека предположим, че се окаже празно. Тогава ще трябва да минем през него и да прекосим още едно, две или три

Сенкоцарства, преди да стигнем до някое, което граничи с Америка.

— Да.

— И то може да излиза на всяко място в Америка, от Аляска до Флорида, нали?

— Да. В най-лошия случай ще сме на около два часа път от Сан Франциско.

— Кажи ми, защо отиваме в Сан Франциско? Мислех, че този град всеки момент ще бъде зает от кошмарната армия на твоите Древни?

— „Книгата на Авраам Мага“ е в Сан Франциско. Имам нужда от нея.

— Значи най-после си я взел! — Вирджиния звучеше искрено доволна. — Доста време ти отне — добави саркастично. После млъкна, щом я порази една мисъл. — Книгата още е у теб — не си ли я предал на твоите Древни?

— Не. Реших да я задържа.

— Да я задържиш! — Вирджиния повиши глас и някои от окъснените туристи се обърнаха да я изгледат. Тя снижи гласа си до дрезгав шепот. — Защо?

Дий се ухили.

— Ще я използвам, за да поставя земята под своя власт.

Вирджиния примигна изненадано, а после внезапно се засмя.

— Докторе, ти си луд... което сигурно означава, че аз съм още по-луда, задето се съюзих с теб. Да не мислиш, че твоите Древни ще ти позволят да завладееш тяхното любимо Сенкоцарство?

— Няма да им оставя избор — рече простичко Дий. — Служил съм им цял живот — даже няколко живота. И въпреки това заради един-два дребни неуспеха те са готови да ме осъдят на вечни страдания. Обявиха ме за утлага. Сега съм верен само на себе си... и на теб — добави той бързо, щом зърна изражението върху лицето на своята спътница. — Ще заграбя властта над тази планета от Древните и ще избия всички безсмъртни хора, Древни и Потомци, които още живеят тук. После ще запечатам входовете към Сенкоцарствата и ще отрежа достъпа до всички други светове. Тази планета ще бъде моя. Наша, ако си с мен. Можем да управляваме заедно.

Вирджиния Деър отстъпи крачка назад и бавно огледа Магьосника от глава до пети.

— Какво гледаш? — попита той.

— Един глупак — тросна се жената. — Как се надяваш да постигнеш всичко това?

— Вчера се срещнах с един Архонт.

Вирджиния премигна от изненада.

— Никога не съм виждала Архонт. Мислех, че са легенда.

— Срещнах Кернунос, Рогатия бог. Стоях толкова близо до него, колкото съм сега до теб. А по-късно той дойде при мен: прати мислена форма — същество, създадено, управлявано и поддържано изцяло от силата на въображението му. Мощта му беше невероятна... а Кернунос е само един от по-незначителните Архонти.

Вирджиния поклати глава.

— И какво общо има това с идеята ти да завладееш света?

— Разполагам с четирите Меча на силата. Смятам да призова Коатликуе^[2], най-великата от всички Архонти. Тя ще ми служи.

Вирджиния Деър си пое рязко дъх.

— Джон, това е лудост — каза тя припряно. — Даже да успееш да призовеш Архонтката, защо ѝ е да ти служи? Какво би могъл да ѝ предложиш, че да предизвикаш у нея дори бегъл интерес?

— Коатликуе презира и мрази Древните. Преди хилядолетия те са я осъдили на цяла вечност страдание — предполагам, че още иска да си отмъсти.

— Отмъщението движи всички ни — промърмори Вирджиния. — Но продължавам да не разбирам как...

Усмивката на доктора бе ужасяваща.

— Известен ми е входът към Шибалба тук, на земята. Ако тя ми служи, ще ѝ кажа къде е.

— А щом тя се озове в Шибалба... — прошепна Вирджиния.

Дий кимна.

— Ще има достъп до всичките безбройни Сенкоцарства. Ще може да тръгне да вилнее през тях, поглъщайки каквото намери.

Смехът на жената прозвуча треперливо.

— Винаги съм се възхищавала на безмилостния ти характер, Джон, но това е главозамайващо. Дори ти, колкото и да си могъщ, няма да успееш да призовеш Архонт. Особено Майката на всички богове. Още щом стъпи в този свят, тя ще започне да поглъща каквото види.

Дий сви рамене.

— Вярно е, че ще имам нужда от нещо необикновено, нещо могъщо, което да я привлече, а после да я разсее достатъчно, за да мога да я оплета в магии. — Той докосна мечовете под палтото си. Отговорът потече през пръстите му и въздухът изведнъж се изпълни със силния цитрусов аромат на портокал. Усмивката му стана свирепа. — Ще ѝ предложи чиста златна аура.

[1] Английски аристократ и авантюрист, езекутиран в „Тауър“.
— Б.пр. ↑

[2] Ацтекска богиня, наричана Майка на боговете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 26

Софи и Джош вървяха рамо до рамо по кея на Саусалито, покрай леко полюшващите се корабчета. Всяко от тях бе различно, някои — малки и тумбести, други — високи и издължени. Повечето имаха малки надуваеми спасителни лодки, привързани от страни, а едно дори имаше хидроплан, прикрепен от единия край.

Близнаците бяха оставили Никола и Пернел да спорят с Ифа на лодката на Нитен. Майстора на меча пазеше мълчание, като само от време на време се намесваше, слагайки ръце върху раменете на вампирката, когато тя се разпалеше прекалено.

— Какво ще правим сега? — попита Джош.

Софи го погледна.

— Да правим ли? В какъв смисъл?

— Имам предвид, ще се върнем ли вкъщи?

— И като се върнем, какво? Защо ни е да се връщаме?

Джош пхна ръце в задните джобове на джинсите си и продължи да крачи. Нямаше отговор на това.

— Знаеш ли, едва одеде, когато излизах от вкъщи да търся семейство Фламел, осъзнах колко неща сме загубили — каза той.

— Какво искаш да кажеш с това загубили? — Софи бе объркана.

— Отнеха всичко — продължи Джош. — Всичко, което смятахме, че знаем — цялата история, митология и дори археологията, — се оказа лъжа. Даже бъдещето ни бе заличено.

Софи кимна. Тези мисли вече й бяха минавали през ума, но не се изненадваше, че на брат й му бе нужно малко повече време, за да стигне до тях.

— Къде да отидем тогава? — Джош спря и погледна назад към лодката на Нитен. Макар че тя беше на повече от сто метра, той снижи гласа си почти до шепот. — Какво ще правим, сестричке? Не вярвам на Фламел.

— Нито пък аз — призна тя.

— Но сме принудени да стоим с него.

Софи кимна.

— И мисля, че трябва да продължим до самия край.

— Какво искаш да кажеш? — попита брат й отчаяно. — Чу ги какво говорят — искат да щурмуват Алкатраз. Това е пълна лудост!

— Но ако не го направят, съществата на острова ще нападнат Сан Франциско. — Софи посегна да докосне брат си и въздухът изведнъж се изпълни със сладкия аромат на ванилия. Ясните й сини очи се превърнаха в сребро. — Минавало ли ти е някога през ума, че ние трябва да сме именно такива? И трябва да правим именно това.

Джош отстъпи крачка назад, внезапно уплашен от напрежението в гласа на сестра си.

— За какво говориш? — попита той.

— Джош, преди десет хиляди години Авраам е писал за нас...

Джош поклати бързо глава.

— Не. Писал е за близнаци... и е имало много близнаци.

— Но никои не са били като нас.

— Напротив — настоя той. — Нали помниш? Семейство Фламел събират златни и сребърни близнаци от поколения насам. И никои от тях не са преживели Пробуждането.

— Ние го преживяхме — напомни му тя.

— На косъм.

— Джош, аз съм обучена на Въздушна, Огнена и Водна магия, а ти си пробуден и обучен на Водна магия. Не можем просто да пренебрегнем тези умения. Сега имаме възможност да ги използваме, за да спасим града.

— Питала ли си се някога — каза изведнъж Джош, — дали се бием на правилната страна? Ами ако Фламел е врагът, а Дий е добрият?

Двамата едновременно зърнаха някакво движение и се завъртяха, за да се озоват лице в лице с Нитен. Макар че ранният следобед бе тих и спокоен, те не бяха чули приближаването на Майстора на меча. Той се поклони леко.

— Викат ви — каза японецът, като хвърли поглед назад към лодката. Обърна се и си тръгна, после спря и погледна през рамо, при което светлината обля лицето му и кафявите му очи заприличаха на огледала. — Неволно чух последния ти въпрос. Аз съм безсмъртен и макар да не съм живял толкова дълго като Никола или Пернел, винаги

съм бил воин. Ако животът ме е научил на нещо, то е, че във всяка война и двете страни вярват, че са прави.

— Ами ние, Нитен? — попита Джош. — Ние на правилната страна ли сме?

— Вие сте на някоя страна и това е важно. Не сте длъжни да останете на тази страна. Често най-голямата проява на храброст е да си признаеш, че си допуснал грешка. — Той помълча, а после добави: — Следвайте сърцата си. Защищавайте се един друг, вярвайте си един на друг, защото в крайна сметка всички тези хора искат да получат нещо от вас или да направите нещо за тях, или да бъдете нещо, което не сте. Единственото задължение, което имате, е един към друг. — После той се обърна и се отдалечи.

Никола и Пернел чакаха на пристана. Софи почувства как очите на Пернел изучават лицата им, почти сякаш четеше мислите им. Вълшебницата пристъпи напред и Софи осъзна с внезапна яснота, че Пернел — а не Никола — командва тук. Хрумна ѝ, че вероятно тя винаги е била шефът.

— Време е за взимане на решения — каза Флаemel с крива усмивка.

— Ами ние говорихме за... — започна Джош.

— Времето за приказки свърши — рече рязко Пернел. — Сега е време за действия. С нас ли сте? — попита тя.

— Имаме ли избор? — отвърна Джош.

Пернел отвори уста да отговори, но Никола я подръпна за ръкава и поклати леко глава. Погледна към близнаците и каза:

— Избор винаги има. — Той вдигна три костеливи пръста. — Можете да се биете с нас, можете да се съюзите с Дий или можете да не правите нищо. — Изражението му стана жестоко. — Ако се съюзите с Дий, този град, а по-късно и светът, са обречени. Ако не правите нищо, тогава този град и светът пак са обречени. Но ако се биете с нас, за човечеството има шанс — малък, но все пак шанс.

— Но... — започна Джош.

Софи посегна и го оципа силно по ръката, за да млъкне.

— С вас сме — каза тя. Погледна към брат си и той също кимна. — И двамата сме с вас. — Премести поглед от Никола към Пернел. — И така, какво ще правим?

Вълшебницата приведе леко глава, но не преди Софи да зърне едва загатната усмивка на лицето ѝ.

— Джош трябва да усвои поне още една Стихийна магия — каза Пернел. — Ако имаме време, можехме да намерим някой да го обучи на Земна, Въздушна и Огнена магия, но нямаме. Мисля, че в оставащото ни време той ще може да научи само още една.

— Но коя? — попита Джош.

Пернел се завъртя да погледне към Алхимика и тънките ѝ вежди се повдигнаха в безмълвен въпрос. Двамата не размениха нито дума, но Вълшебницата кимна и се обърна пак към близнаците с усмивка на лицето.

— Ще обучим Джош на Огнена магия — каза тя.

Джош погледна към Софи и се ухили.

— Огън. Това ми харесва. — Обърна се пак към Пернел. — Но кой ще ме обучи?

Софи знаеше отговора, още преди Вълшебницата да го изрече.

— Ще отидем да се срещнем с Прометей, Господаря на огъня.

ГЛАВА 27

Николо Макиавели седеше на мястото до шофьора в открития армейски джип и кокалчетата му бяха побелели от стискане на дръжката, запоена за таблото. Били седеше отзад и надаваше радостни викове при всяко подскачане на колата по непавирания път. Черния ястреб караше по тесните междуградски пътища с висока скорост, притиснал педала на газта към пода със свирепа усмивка на лицето.

— Мисля — каза Макиавели, надвиквайки шума на двигателя, — мисля, че господарят ти би предпочел да стигнем живи, за да може да ни убие лично. Току-виж се подразнил, ако свършиш тая работа вместо него. Намали.

— Това не е бързо — каза Черния ястреб. Джипът подскочи напред с вой на двигателя и четирите колела се отделиха от земята. — Ето това е бързо.

— Ще повърна — обеща Макиавели — и когато това стане, ще го направя в твоя посока. И в твоя — добави той, поглеждайки през рамо към Били Хлапето.

Черния ястреб неохотно отпусна газта.

— Не съм преживял петстотин години от най-бурната европейска история, за да умра при автомобилна катастрофа.

— Черния ястреб може да кара по тези пътища с вързани очи — обади се Били.

— Сигурен съм, че може, макар че не проумявам за какъв дявол му е това.

— Никога ли не си правил нещо само заради тръпката? — попита Черния ястреб.

— Не — каза Макиавели. — Или поне от много отдавна.

Индианецът изглеждаше потресен.

— Това ми изглежда истинско прахосване на дара на безсмъртието. Жал ми е за теб — добави той.

— Жал ти е за мен?

— Ти не живееш, а оцеляваш.

Николо Макиавели се взря задълго в индианеца, преди най-последно да кимне и да извърне поглед.

— Може и да си прав — промърмори той.

Къщата се намираше на известно разстояние встрани от пътя.

На пръв поглед приличаше на обикновена малка дървена вила, подобна на множеството други, разпръснати из Съединените щати. Едва когато човек дойде по-наблизо, разкриваше истината: къщата бе огромна и голяма част от нея се помещаваше в хълма отзад.

В мига щом колата сви от черния път по тясната изровена алея, Макиавели усети как кожата му настръхва и го побиват тръпки: сигурен признак за предпазни заклинания. Тук имаше стара магия — древна свръхестествена сила. Той зърна мистични символи, изрязани върху дърветата, спирали, изрисувани по камъните, стилизирани фигури, издълбани по коловете на оградата. Пътят минаваше през поле от висока трева, която стигаше почти до покрива на колата. Стръковете шумоляха по метала и звукът приличаше на хиляди предупредително шепнещи гласове. Италианецът зърваше бегли движения от всички страни — мяркаха се змии, жаби и бързо притичващи гущери. Отляво на пътя се издигаше дългуресто безформено плашило. Главата му представляваше голяма съсухрена тиква, в която бе изрязано лице с кръгли очи и изплезен език.

Тревиството поле свършваше изведнъж, като че ли по земята бе прекарана някаква черта и оттам до къщата се простираше идеално гладък терен. Макиавели кимна одобрително: нищо не би могло да мине през полето, без да задейства безброй аларми или да бъде нападнато от спотайващите се там отровни пазители. Нямаше начин да се стигне незабелязано до къщата. Един огромен рис, по-голям от всички, които италианецът бе виждал, лежеше на земята пред отворената входна врата. Той изгледа безизразно колата и само лекото помръдване на ушите му, увенчани с черни кичурчета козина, издаваше, че е истински, а не статуя.

Черния ястреб спря джипа пред къщата, но не загаси мотора, нито пък понечи да слезе.

— Край на пътя — каза той без следа от усмивка.

Николо с облекчение се измъкна навън и се зае да изтупва прахта и песъчинките от скъпия си, ръчно шит костюм, после се отказа. Дрехите бяха съсипани. Той разполагаше с цял гардероб такива

костюми в дома си в Париж, но се съмняваше, че ще има възможността да ги облече пак.

Италианецът се огледа и вдиша топлия въздух с аромат на трева. Когато си бе мислил за смъртта — което правеше с удивително постоянство, — си бе представял, че тя ще дойде в някой европейски град, може би Париж или дори Рим, или неговата любима Флоренция. Никога не му бе хрумвало, че ще свърши дните си в Калифорния. Но все пак още не беше мъртъв и нямаше намерение да се даде без бой.

Веднага щом Били скочи от джипа, Черния ястреб даде газ и потегли, като засипа двамата безсмъртни с камъчета и пясък и ги обгърна в облак прах. Хлапето се ухили.

— Знаех си, че ще направи така.

— Изглеждаш необикновено весел за човек, който може би всеки момент ще умре — каза Макиавели.

— Виждал съм хора, които отиват към смъртта си с усмивка на уста, и други, които отиват с хленч и ридания. В края на краищата всички те умряха, но онези, които се смееха, май го понесоха по-леко.

— Очакваш ли да умреш днес и тук?

Били се изсмя.

— Никога не мисля за умиране — каза той. — Но не, не смятам, че ще е днес. Не сме направили нищо лошо.

Италианският безсмъртен кимна, но си замълча.

— Господин Макиавели си мисли, че аз нямам властта да премахна неговото безсмъртие. Но греши. — Мъжът, който излезе от къщата, бе нисък и слаб, а кожата му имаше цвета на ярко лъсната мед. Лицето му бе разполовено от огромен орлов нос и обрасло с буйна бяла брада, която се спускаше до гърдите му. Очите му бяха напълно черни, без никакво бяло. Мъжът бе облечен просто — в бели ленени панталони и риза, а стъпалата му бяха боси. Той се усмихна и се видя, че зъбите му до един са изпилени в остри шипове. — Аз съм Кетцалкоатъл^[1], Пернатата змия.

— За мен е чест да се запозная с вас, господарю Кец... Кет... Каца...

— О, наричай ме Кукулкан^[2], като всички останали — каза съществото и се обърна да се прибере в къщата.

Макиавели примигна изненадано: зад Древния се влачеше дълга змийска опашка, покрита с ярки многоцветни пера.

Били хвана Макиавели за ръката.

— Каквото и да правиш — прошепна той бързо, — не споменавай опашката.

[1] Върховен бог на ацтеките. — Б.пр. ↑

[2] Божество на майите, което е много близко подобие на Кетцалкоатъл. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 28

Призракът на Хуан Мануел де Аяла се носеше тихо през развалините на Алкатраз. Испанският лейтенант бе първият европейец, открил малкия остров през 1775-а, и го бе кръстил на многобройните пеликани, които го бяха превърнали в свой дом: La Isla de los Alcatraces^[1]. Когато островът бе продаден на американското правителство през 1854-та, вече се наричаше Алкатраз.

След смъртта на Де Аяла призракът му се върна на острова и оттогава витаеше там и го пазеше.

Беше видял как островът се променя многократно през вековете: отначало там се намираше първият фар по бреговете на Калифорния; после се появи военен гарнизон, който бързо се превърна в затвор, и между 1861 и 1963 година в него бяха държани едни от най-жестоките и опасни американски престъпници.

В по-близкото минало той бе популярна туристическа атракция и на Де Аяла му бе приятно да се плъзга невидим сред тълпите от посетители и да слуша развълнуваните им коментари. Особено му харесваше да следва онези, които говореха на неговия роден език — испанския.

През последните няколко месеца обаче Алкатраз се бе променил отново. Островът бе продаден на частна компания, „Енох Ентърпрайзис“, която веднага бе прекратила туристическите обиколки. А съвсем скоро след това бяха пристигнали нови затворници. Никой от тях не бе човек. Сред тях имаше създания, които Де Аяла познаваше смътно от моряшките разкази — върколаци, дракони и змейове, други пък, като минотавъра и сфинкса, знаеше от легендите, но повечето му бяха напълно непознати.

А после на острова бе затворена Пернел Флаemel.

Де Аяла ѝ бе помогнал да избяга от килията си и беше още доволен, когато тя успя да се измъкне от острова, оставяйки тук, при чудовищата, двамата опасни новодошли — Макиавели и Били Хлапето. Той се надяваше, че ще се задържат през нощта, за да могат

призраците на Алкатраз да се позабавляват с тях. Само че двамата бяха спасени от един индианец и докато гледаше как лодката им се носи към града, Де Аяла се зачуди какво ли ще стане с неговия любим Остров на пеликаните. Сфинксът още бродеше из коридорите на затвора, страховитият паяк Ареоп-Енап бе омотан в гигантски пашкул сред развалините на къщата на надзирателя, а Морския старец и противните му дъщери охраняваха водите наоколо.

Призракът се понесе към върха на вишката и се обърна да погледне към града, който никога не би могъл да посети. Зачуди се на какво ли прилича този огромен град на края на континента. Виждаше извисяващите се към небето кули и изумителния оранжев мост, прекосяващ залива. Гледаше как лодките се носят по водата, съзираше металните птици в небето и различаваше блещукането на колите, които се движеха по брега. Когато той бе открил Алкатраз, най-големият град в Съединените щати беше Филадельфия, с население от трийсет и четири хиляди души. Сега в Сан Франциско живееха над осемстотин хиляди — невъобразимо число, — а в Калифорния: повече от трийсет и шест милиона. Какво щеше да стане с тях, ако чудовищата бъдат пуснати по градските улици и канали?

Несъзнателно Де Аяла се понесе над водата към града, а после невидимите връзки, които го държаха на Алкатраз, го издърпаха обратно. Той пазеше острова — но колко още щеше да продължи това? Силите на човеците и на Древните се събираха и както и да свършеше всичко, Де Аяла не смяташе, че неговият любим Алкатраз щеше да преживее идещата война.

А след като нямаше Скала, която да наглежда, той също щеше да престане да съществува.

[1] Островът на пеликаните (исп.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

— Софи, ще те помоля да направиш нещо, което може да ти се стори малко... странно — каза тихо Пернел.

Тя бе хванала Софи за ръката и я бе дръпнала настрани, докато Джош и Нитен прибираха пластмасовите столове. Ифа бе изчезнала под палубата, а Никола седеше на ръба на лодката със затворени очи, обърнал сбръчканото си лице към слънцето.

— Какво — попита предпазливо Софи, като се обърна да погледне Вълшебницата.

Късното следобедно слънце очертаваше ясно малките бръчици, които бяха започнали да се появяват по лицето на жената, около очите и в ъгълчетата на устните ѝ. Софи не беше сигурна какво изпитва към Пернел. Все още я харесваше — все още искаше да я харесва, — но в тази жена имаше нещо, което започваше да я безпокои, макар да не бе сигурна какво точно.

— По-добре ще е да не казваш на Джош това, което знаеш — което Вещицата знае — за Прометей.

При споменаването на името на Древния очите на момичето трепнаха и от сини станаха сребърни. В соления въздух се разнесе съвсем слаб дъх на ванилия.

— Опитвам се да не мисля за спомените на Вещицата — каза тя внимателно.

— Защо? — попита Пернел, искрено изненадана.

— Никола ми каза, че има възможност нейните спомени да надвият моите и да се превърна във Вещицата... — Софи се намръщи. — ... или пък тя да се превърне в мен. Ако си спомня всичко, което Вещицата знае... това ще ме превърне ли в нея?

Пернел се засмя тихо.

— През живота си не съм чувала нещо по-абсурдно.

— Но Никола каза...

— Никола ти е казал онова, което той смята за истина — каза Пернел. — Но греши.

Софи притисна очите си с длани и поклати глава, като се опитваше да проумее чутото.

— Но ако спомените на Вещицата станат по-силни от моите...

— Само че ти си тази, която си спомня, Софи. Винаги ще бъдеш ти. Аз съм живяла на земята в продължение на векове; мога да си спомня как миришеше косата на баба ми, а тя умря преди повече от шестстотин и шейсет години. Мога да си спомня адреса на всяка къща, апартамент, квартира и дворец, в които съм живяла през вековете. Един спомен не може да изтласка друг. Спомените на Вещицата просто са се прибавили към твоите. Нищо повече. Вярно е, че нашите спомени и опит ни правят уникални. Но ако Вещицата искаше да завладее спомените ти, би могла да го стори незабавно, на мига, когато ти беше при нея в Охай.

Докато Никола бе затворен в Бастилията, чиракувах на Вещицата от Ендор. Тогава тя живееше в Южна Франция и аз учих при нея повече от десетилетие. Тя може да е жестока и своенравна, а също така невероятно опасна, но е адски неорганизирана. Неспособна е да съставя предварителни планове. Често съм ѝ се чудила. Тя е пожертвала очите си, за да може да наблюдава изменчивите нишки на времето. Може да вижда с години, десетилетия, векове, дори хилядолетия в бъдещето и да проследява виещите се нишки до техните възможни развръзки. Но е толкова разсеяна, че не може да си планира деня. Често забравя и най-простичките неща. Въпреки това е хитра и ако искаше да те завладее, щеше да го направи, докато те Пробуждаше.

Софи имаше чувството, че огромен товар е паднал от плещите ѝ.

— Значи нейните и моите спомени ще останат отделени?

— Те са си отделени — увери я Пернел. — Знаеш кога спомените са на Вещицата, нали?

Софи кимна.

— Но Никола каза...

— Никола често греша — прекъсна я Пернел с ледена нотка в гласа. — Обичам го, обичала съм го в продължение на векове, но макар да е необикновен и гениален, все пак си е човек, с всички човешки недостатъци и слабости. Допуска грешки — добави тя. — И двамата ги допускаме. — Поклати глава, усмихна се и топлината се върна в гласа ѝ. — Така че не, не мисля, че спомените на Вещицата ще надвият твоите. Ти имаш прекалено силна воля — би трябвало да имаш, щом

си преживяла и си усвоила Въздушната, Огнената и Водната магия толкова бързо. А и честно казано — добави тя с усмивка, — не мисля, че Вещицата е в състояние да планира нещо толкова изтънчено. Никога не е била особено деликатна.

Нитен и Джош се появиха на палубата. Върху лицето на момчето бе разцъфнала широка усмивка.

— Ще се върнем след няколко минути — извика Нитен. — Отиваме да вземем колата. Имаме нужда от нещо по-малко крещящо от този червен кошмар, с който пристигнахте.

Софи и Пернел стояха мълчаливо и гледаха как Джош и японецът слизат на пристана и изчезват сред лабиринта от лодки.

— Двамата с Никола ще помолим Прометей да даде на Джош Огнената магия — продължи Пернел. — Но преживяването трябва да е непознато за брат ти; не бива да го предупреждаваме за Господаря на огъня.

Софи се канеше да попита защо, когато спомените внезапно изникнаха в главата ѝ. Тя прехапа бузата си отвътре, за да запази лицето си безизразно: Джош определено искаше магията на Огъня, но нямаше да е доволен от начина на придобиването ѝ. Тя кимна.

— Няма да му кажа нищо.

— Добре.

— Кой е Нитен? — попита Софи. Името не бе познато на Вещицата, а Софи отдавна чакаше подходяща възможност да разбере нещо за японеца.

Зелените очи на Вълшебницата помътняха и тя вдигна поглед и проследи отдалечаващия се мъж.

— Той несъмнено е най-великият майстор на меча в целия свят — единственият човек, който е победил Скатах в двубой. Но ако го попиташ, ще ти каже, че е художник. И това също е вярно: уменията му с четката са легендарни. Двамата с Никола притежавахме една от неговите оригинални рисунки на птици в апартамента ни в Ню Йорк, преди Дий да го изгори до основи. Нитен е обиколил този свят и близките Сенкоцарства в търсене на противници, с които да се бие, само за да усъвършенства уменията си. Смята се, че е направен безсмъртен някъде през седемнайсети век от Бензайтен^[1], която според мнозина — включително и според Вещицата — е една от

Великите древни. Нитен е известен също така като Миямото Мусаши^[2].

На Софи ѝ секна дъхът. Имената на Миямото Мусаши и Бензайтен извикаха порой от образи в ума ѝ. Тя се втренчи в кротко плискащата се вода и вълничките се разтвориха в...

... Нитен, облечен в екзотична самурайска броня, тичаше през гъста бамбукова гора. Гонеха го стотици озъбени чудовища с животински глави. Повечето бяха с розова или синя кожа, макар че имаше и няколко яркочервени. Всички бяха рогати и с три очи, устите им бяха пълни с хищни зъби, а на ръцете им имаше дълги нокти. Самураят изскочи от гората и спря, олюлявайки се, на ръба на висока скала, която се спускаше отвесно към разпенено море със стърчащи от водата остри камъни. Завъртя се с лице към чудовищата, стиснал по един меч във всяка ръка. Със свиреп и гладен вой зверовете се появиха от гората и обградиха човека...

Тогава се появи Бензайтен.

Надигна се от морето зад Нитен: дребничка, ефирна и красива, яхнала огромен дракон с розови люспи. Тя потупа дракона по главата с изящното си ветрило и създанието разпери прозрачни криле, зейна, разкривайки стотици остри зъби и дълъг черен раздвоен език... и рогатите чудовища се обърнаха и побягнаха към бамбуковата гора.

Едно обаче остана — огромно синьокожо създание с извити надолу бивни. То надигна лък, висок колкото самото него, и изстреля дълга стрела с черен връх право към мъничката Древна.

Мечът на Нитен проблесна с невъзможна бързина... и разсече стрелата във въздуха.

Софи потрепери и си пое дълбоко дъх.

— Да, Бензайтен го е направила безсмъртен...

— Какво мисли Вещицата за Бензайтен? — любопитства Пернел.

Софи кимна.

— Вещицата смята, че тя е една от Великите древни.

— Виждаш ли? — Пернел се усмихна радостно. — Можеш да викаш избрани спомени, когато се нуждаеш от тях. Ти контролираш спомените, а не те — теб.

— Изглежда, имената ме карат да си спомням. Когато бяхме в Париж, Жана направи нещо, за да ми помогне, докато спях. В началото, когато Вещицата ми даде спомените си, имах чувството, че черепът ми ще се пръсне. Шумът в главата ми бе невероятен. Постоянно чувах гласове, говорещи на стотици различни езици, откъслечи от песни и звуци, които бяха толкова чужди, че ме ужасяваха. След няколко дни открих, че съм започнала да разбирам какво казват — добави тя с нотка на благоговение в гласа. — Когато Жана свърши, гласовете още си бяха там, но приличаха на далечни шепоти. Сега, ако се съсредоточа върху някое име, спомените се появяват. Но се опитвах да ги пренебрегвам.

— Недей. Спомените са знание, а знанието е сила. Вещицата ти е направила невероятен дар. — Изражението на Пернел стана отнесено. — Само ми се иска да знаех защо го е сторила.

— Защо ли? — Софи не разбра.

— Сигурно е видяла в бъдещето ти нещо, което ѝ е показало, че ще имаш нужда от това знание — рече Пернел. — Лесно би могла да те научи на Въздушна магия и без да ти дава спомените си.

Нещо в това разкритие обезпокои Софи, но тя не беше сигурна какво и защо. По-късно щеше да поговори с Джош за това; може би той щеше да е в състояние да ѝ помогне.

— Значи спомените няма да ме завладеят?

— Не. — Пернел се усмихна мило. — Нямах представа колко си силна. Само за няколко дни ти преживя едно ужасно Пробуждане и беше обучена в три от Стихийните магии. — Гласът на Вълшебницата бе мек, с оттенък на нещо като тъга. Софи го долови и се зачуди дали жената не мисли за другите близнаци, които не са оцелели. — Трябва да знаеш, че това, което постигна ти, не се е удавало на никого досега. Никога. — Тя протегна ръка и я сложи върху рамото на Софи. — Нямах представа колко се гордея с теб. Знаех си, че ти и брат ти сте избраните.

Дългата черна лимузина се появи на пристанището и спря сред облак прах. Джош слезе от шофьорското място, щастливо ухилен. Нитен излезе от другата страна; явно бе позволил на Джош да кара.

Софи вдигна ръка и помахна на близнака си. Без да поглежда към Вълшебницата, каза:

— Ти си планирала всичко това, нали?

Пернел не отговори.

Все така, без да гледа към жената, Софи продължи:

— Било е в деня, когато Джош отиде в книжарницата да търси работа, а ти ме видя в кафенето. Щом чу, че сме близнаци... още тогава си разбрала, нали, разбрала си, че сме...

— ... близнаците от легендата ли? Аз съм седма дъщеря на седма дъщеря. Имам ясновидска дарба. В мига щом те зърнах, разбрах, че си необикновена; когато пристъпи през вратата, долових съвсем лек проблясък на аурата ти — само намек за сребро. Когато научих, че имаш брат-близнак, подозренията ми се усилиха, а когато видях Джош и зърнах златното блещукане по кожата му, се убедих, че е така. Казах на Никола да наеме Джош — той тъкмо се готвеше да му откаже — добави тя с крива усмивка. — Брат ти не се беше представил много добре на интервюто. Не мисля, че наистина е искал онази работа.

— Така е. — Софи й хвърли един бърз поглед. — А после накара и Бърнис да ме наеме в кафенето. — Това беше твърдение, а не въпрос, но тя искаше да чуе как Вълшебницата си признава.

Главата на Пернел съвсем леко помръдна в знак на съгласие.

— Внуших й, че има нужда от теб, вярно е.

— Внуши й?

— Мога да бъда много убедителна.

— А кога двамата с Никола смятахте да ни кажете? — попита Софи с гневна нотка в гласа. Мисълта, че тя и брат й са били манипулирани от семейство Фламел в продължение на месеци, бе смразяваща.

— Всъщност щяхме да ви съобщим новината до две-три седмици — на лятното слънцестоене.

— Лита. — Думата изскочи в ума на Софи.

— Да, едно време го наричаха Лита. Това е денят от годината, когато вашите аури — златната и сребърната — ще са най-силни. Мислехме, че това ще е най-подходящото време да ви пробудим с минимален риск за вас.

— Но все пак щеше да има риск...

— Рискове винаги има.

Софи се взря в студените зелени очи на Пернел.

— И въпреки това щяхте да го направите?

— Да.

На Софи ѝ призля. Тази жена, която тя бе харесвала, уважавала и на която се бе възхищавала, току-що ѝ призна, че е била готова да изложи нея и Джош на ужасна опасност. Софи видя Вълшебницата в нова светлина. Хладната красота на Пернел изведнъж започна да ѝ се струва почти заплашителна.

— Усещаш ли тази миризма? — попита внезапно Пернел.

— Какво? — Софи вдиша дълбоко. — Ванилия — каза тя. — Малко нагарча.

— Гневът замърсява аурата ти. Трябва да се научиш да го контролираш. А преди да съдиш прибързано — продължи Вълшебницата с ледена усмивка, — запитай се какво би направила, ако вие с Джош бяхте на наше място. Никола и аз сме прекарвали векове в търсене на двамата, които могат да спасят света от пълно унищожение. И е вярно, че сме допускали грешки, ужасни грешки — добави тя тъжно, — които ще ни преследват до края на живота ни. Но те питам, каква друга възможност имахме? По-добре ли щеше да е, ако не бяхме търсили легендарните близнаци? Беше ни дадена една ужасна отговорност, която поехме.

— Гилгамеш каза, че другите близнаци не са преживели Пробуждането. Вие сте ги пробудили, съзнавайки, че най-вероятно ще умрат.

— Някои оцеляха — каза студено Пернел. — Но никога не сме насилвали когото и да било да минава през Пробуждането. Обяснявахме им рисковете. Всички близнаци ги приеха — и то с радост — добави тя.

— Е, мен не ме предупредихте — рече ядосано Софи.

— А имаше ли време? — попита Пернел. — От момента, в който Дий нахлу в книжарницата миналия четвъртък, събитията се случват шеметно.

— Трябваше да ме предупредите — настоя Софи.

— А ако те бяхме предупредили за рисковете, какво щеше да решиш? Какво щеше да направиш? — Пернел направи крачка към Софи и се вгледа в очите ѝ. — Ти си добро момиче, Софи Нюман. Ти си Сребро — също като Жана. Също като нея си грижовна и внимателна и също като нея щеше да поискаш да сториш онова, което е правилно. Ако ние с Никола бяхме изчакали до Лита и ти бяхме

обяснили положението, както планирахме, вярвам, че щеше да се съгласиш да бъдеш пробудена.

Софи отвори уста, за да отвърне, после пак я затвори. Пернел беше права; дори да бе знаела за рисковете, пак щеше да го направи.

— А Джош щеше ли да се съгласи? — попита Пернел толкова тихо, че момичето трябваше да напегне слух, за да я чуе.

Софи се обърна и погледна към брат си. Нямаше нужда от размисъл, за да стигне до отговора: ако знаеше за рисковете, Джош изобщо не би се опитал да мине през Пробуждането. Въпреки че се надуваше и перчеше, не бе никак смел. Но после тя се сети какво бе направил в Париж и в Лондон: и в двата града бе показал необикновена храброст. Това бе един нов Джош, какъвто не бе виждала преди. Старият Джош, брат ѝ от миналата седмица, никога не би извършил тези неща. Дори не би се опитал.

— Затова си мисля, че е най-добре да не му казваш за Прометей — заключи Пернел. — Да не го плашим.

[1] Японска богиня, покровителка на изкуството. — Б.пр. ↑

[2] Японски самурай от 16–17 век, основател на известна бойна школа; будисткото му име е Нитен Дораку. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Пазачите изпопадаха при почти недоловимите звуци от флейтата на Вирджиния Деър. Тя остави един от тях буден, хипнотизирайки го с древна индианска приспивна песен, и той покорно изключи охранителните камери, обезвреди алармите и отвори вратите, за да ги пусне вътре с Дий. Унасящата мелодия завърши с една-единствена пронизителна нота, от която пазачът се свлече в безсъзнание на пода със страдалчески изкривено лице.

Магьосника мина през сгърченото тяло, огледа спящите пазачи и кимна одобрително. Обърна се и се взря във флейтата, като наклони глава да види леките спирални шарки по инструмента.

— Винаги съм бил очарован от флейтата ти — каза той. — Но ти никога не си ми казвала откъде я имаш.

— Не съм — рече твърдо Деър и се извърна, слагайки край на разговора.

Дий последва жената през празния „Лондонски Тауър“.

— Подарък от господаря ти, може би? — настоя той.

— Нямам господар — каза тя бавно. После хвърли поглед през рамо; очите ѝ бяха студени и гневни. — Но ти, разбира се, знаеш това.

— Ах, вярно; ти го беше убила.

— Само глупаците убиват Древни — тросна се Вирджиния. — А аз не съм глупачка... за разлика от теб!

Дий сви рамене.

— За Хеката ли говориш? Стореното — сторено. Вече не мога да го променя. А и строго погледнато, аз не съм я убил — Игдразил падна върху нея.

— Винаги си бил майстор в разтягането на локуми, Джон — рече тихо Вирджиния. — Дори Шекспир каза, че е трябвало да станеш драматург. Чух, че си се срещнал с него и Сарацинския рицар и че това не ти се е отразило добре — добави тя с лукава усмивка.

Дий настигна безсмъртната и закрачи редом с нея.

— Знаеше ли, че са в града?

— Смятам, че съм длъжна да знам с кого живея в един град. — Двамата излязоха отново под нощното небе. Точно пред тях се издигаше червено-черна сграда в тюдорски стил. Ясно се чуваше плискането на водата в камъните и въздухът миришеше на влага. — Шекспир живее тук от шестнайсети век; Паламед ту идва, ту си отива. — Деър премина по каменните плочи, без да издава никакъв шум с плоските си кожени мокасини. Наведе се през металния парапет и погледна надолу към черната вода в басейна; после посочи към един сводест отвор на отсрещната стена, който бе преграден с тежка на вид метална порта. Двете крила на портата бяха провиснали в средата и през пролуките се виждаше втори черен басейн. — А сега се готвиш да ми кажеш, че входът за Сенкоцарството е в басейна зад онази порта?

— Да. Никога ли не си идвала тук? — попита изненадано Дий.

— Никога не съм притежавала твоето опасно любопитство — каза тя.

Магьосника се усмихна.

— Любопитството ни учи. — Той опря лакти на металния парапет и се втренчи в затворения вход към басейна. — Ако можех да използвам силите си, щях...

— Ако дори си помислиш да използваш силите си, ще привлечеш насам всичко в този град — напомни му Деър — и този път няма да те спасявам.

Дий хвърли бърз поглед към нея.

— Ти? Да си ме спасила? Така ли си мислиш?

Вирджиния завъртя флейтата в пръстите си като параден жезъл.

— Спасих те. Може би щеше да успееш да се справиш с един-двама от тях, но там имаше стотици създания. Сигурно всеки кукубутски клан в Европа е дошъл тук. Видях даже няколко Торк Мадра, а ти знаеш колко опасни са хората-кучета. Щяха да те заловят и да предадат по-голямата част от теб на господарите ти.

— По-голямата част от мен ли? — Дий преглътна тежко, щом в ума му изникна внезапен образ.

Усмивката на Вирджиния бе свирепа.

— Сигурна съм, че щяха да си гризнат малко от теб по пътя. Просто за да те опитат какъв си на вкус.

Дий потрепери.

— Мразя кукубутите.

— Можеш да си сигурен, че в момента и те те мразят. Враговете ти се множат с всеки изминал час.

— Ти също си им враг — каза Дий.

— Не съм. — Вирджиния отново завъртя флейтата. — Те изобщо не ме видяха. Ще обвинят теб.

Дий поклати глава с възхищение.

— Бях забравил каква безмилостна противница си. Трябваше да обединим сили още преди векове; заедно бихме могли да управляваме света.

— Все още можем — съгласи се Деър, — но в настоящия момент трябва да измислиш начин да отворим портата. Наблюдават ни.

Дий не помръдна; само едно внезапно стягане на раменете издаде напрежението му.

— Къде? Кой?

Жената кимна към отразяващата повърхност на черната вода пред тях.

Дий се взря напрегнато, преди накрая да каже:

— Две птици, летящи високо... но птиците не летят нощем и със сигурност не летят в идеални окръжности.

— Прекалено високо са, за да видим какви са точно — каза Вирджиния, — но се обзалагам, че са гарвани.

— Гарвани ли? — Дий облиза нервно устни. — Е, в „Лондонския Тауър“ живеят гарвани...

— Които са с подрязани крила, за да не летят — напомни му Вирджиния. — Тези птици не са естествени. Което означава...

— Птиците на Один — прошепна Дий.

— А това ще рече, че вълците на Один, Гери и Фреки, сигурно също не са далеч. — Вирджиния се усмихна невинно — Какво означаваха имената им? Ах, да: Лаком и Ненаситен. Толкова се радвам, че не преследват мен.

Изведнъж аурата на английския магьосник пламна в яркожълто около него, нашарвайки стените в кехлибарена светлина и черни сенки; вонята на сира изпълни нощния въздух.

— Какво правиш? — извика тревожно Вирджиния Деър. — Издаде местоположението ни! — Още докато го изричаше, в далечината се надигнаха вой и ликуващи крясъци. Кукубутите се бяха събудили.

— Аз убих Хеката и унищожих Световното дърво — сопна се Дий. — А Один я обичаше. Той няма да иска да ме залови и да ме предаде на Древните, ще иска да ме убие и ще го прави много дълго. Отмина времето за предпазливост и потайност: трябва да се махаме оттук веднага! — Жълтата аура на Дий потече от тялото му към тъмната вода и тя моментално се втвърди в мръсен жълт лед. Магьосника прескочи парапета и се приземи уверено върху замръзналата повърхност. Тя изскърца и под краката му се появи фина мрежа от пукнатини, но ледът издържа. Магьосника вдигна поглед към жената. — Това е последната ти възможност да решиш.

— Нима имам някакъв избор? — Лицето на Деър се изкриви в грозна гримаса на ярост. — Вече съм омърсена от вонята ти. — Тя прескочи леко парапета и се приземи до Магьосника. После пристъпи към него и опря края на флейтата в гърлото му, като притисна силно адамовата му ябълка и избута брадичката му нагоре. Дий се опита да преглътне, но не успя. — Не ме предавай, доктор Джон Дий — прошепна Вирджиния Деър. — Не допускай грешката да ме включиш в списъка на враговете си.

— Обещах ти нещо — изпъшка Дий.

— Гледай да изпълниш обещанието си: искам да управлявам този свят.

Дий понечи да кимне... но внезапно зърна двата огромни гарвана, които връхлитаха безшумно от нощното небе, протегнали остриите си нокти и клюнове.

ГЛАВА 31

Джош седеше до Нитен, който управляваше черната лимузина с лявата си ръка. С дясната държеше дълъг нож в черна лакирана кания, положена в скута му. На задната седалка Никола се бе облегнал на Пернел; Софи и Ифа седяха с лице към тях. Очите на Алхимика бяха затворени, главата му бе отпусната на рамото на жена му, а пръстите му леко докосваха дланта ѝ.

— Колко му остава? — попита безцеремонно Ифа.

Бледите очи на Фламел се отвориха и той се поизправи.

— Достатъчно — отвърна Алхимика с пресеклив глас. Изкашля се и заговори пак, този път по-силно. — Той още не е мъртъв и със сигурност не е глух.

Зъбите на Ифа проблеснаха в бърза усмивка и за миг тя заприлича досущ на сестра си.

— Защо си тук? — тросна се Пернел.

— Искам да си върна сестрата — каза Ифа с глас, също толкова леден като този на Вълшебницата.

— Тя, изглежда, е заседнала в миналото — рече Никола.

— Чичо ми Прометей ще ме заведе при Хронос; ще го накарам да издърпа Скатах...

— И Жана — вметна бързо Пернел.

— И Жана — добави неохотно Ифа. — Ще го накарам да ги издърпа и двете от миналото и да ги върне тук.

Софи се отблъсна от вратата и се завъртя в седалката, за да погледне към жената-воин. При името Хронос главата ѝ се бе изпълнила със спомените на Вещицата от Ендор. Вещицата познаваше Древния Хронос, знаеше какво представлява и на какво е способен. Едно време бе сключила сделка с него и бе заплатила ужасна цена.

— Хронос ще иска ли нещо в замяна? — попита тя предпазливо, като се мъчеше да запази гласа си неутрален.

— Да. — Ифа сви рамене и отново бутна тъмните си очила нагоре. — Чичо ми ще се погрижи за това. Той е един от най-могъщите

Древни — добави тя гордо.

— И ти очакваш Хронос да върне сестра ти и Жана от миналото само защото Прометей го е помолил? — Фламел избухна в смях, който прозвуча като кашлица. Опита да се усмихне, но не успя. — Ами ако откаже?

Ифа оголи свирепите си вампирски зъби.

— Тогава сама ще говоря с него. Досега никой нищо не ми е отказвал.

— Освен Скатах — обади се Софи много тихо.

Червенокосата жена-воин се обърна да изгледа момичето и дълго време единственият звук в колата бе съскането на гумите по пътя.

— Освен Скатах — призна тя накрая с нотка на ужасна загуба в гласа.

— Какво стана? — попита Софи.

Ифа премигна и за секунда зелените ѝ очи станаха кървавочервени. После тя се извъртя в седалката си, за да погледне към Джош.

— Той е твой близък — каза вампирката. — Какво ще направиш, ако го загубиш?

— Да го загубя ли? — Софи поклати глава неразбиращо. — Как така да го загубя?

— Ако той се обърне срещу теб, намрази те...

Джош опита да се засмее, но после осъзна, че жената не се шегува.

— Никога не бих... — започна той.

— И Скатах казваше същото — прекъсна го Ифа. Впери очи в Софи. — Ти не отговори на въпроса ми: какво ще направиш, ако загубиш брат си, ако той изведнъж те намрази? Ще се отречеш ли от него?

— Никога — прошепна Софи. Самата мисъл за това бе смразяваща и предизвикваше гадене в стомаха ѝ.

Ифа кимна бавно, после се облегна и затвори очи, отпуснала длани върху бедрата си.

— Аз загубих Скатах, но никога не съм се отричала от нея. Прекарах десет хиляди години в това Сенкоцарство, чакайки подходящ момент да ѝ кажа, да ѝ покажа, че никога не съм преставала да я обичам.

Колата сви на север по магистрала 101 и увеличи скоростта. Чуваше се само бученето на гумите по асфалта. После Пернел се приведе напред и докосна коляното на вампирката. Във въздуха пропука статично електричество.

— Значи обичаш сестра си?

— Да.

— Тя не те обича — каза тихо Вълшебницата.

— Няма значение.

Продължиха да пътуват в мълчание, а после Пернел заговори много тихо, почти шепнешком. Очите ѝ блестяха от влага.

— Може би грешно сме те преценили. Извинявам се, ако е така.

Ифа се изсмя.

— Не, не сте ме преценили грешно, Вълшебнице. Наистина съм толкова лоша, колкото ме изкарват.

Джош се обърна в предната седалка.

— Хей, не каза ли току-що, че си прекарала десет хиляди години на този свят?

Софи кимна. Бе знаела какво точно ще попита той, а знаеше и отговора.

— Но нали си близначка на Скати, а тя казва, че е на две хиляди, петстотин и седемнайсет години. Как може ти да си на десет хиляди?

— Скатах лъже — рече простичко Ифа и поклати глава. — Тя е ужасна лъжкиня. По-добре не вярвайте и на дума от това, което ви казва.

ГЛАВА 32

— Предполагам, че Били ти е казал да не споменаваши за опашката? — рече Кукулкан, седнал на извит каменен стол, по който бяха изсечени зловещи ухилени лица. Ярκο оцветената перната опашка лежеше навита в краката му и краят ѝ потупваше тихичко по пода.

Николо Макиавели се облегна в пищния ръчно резбован дървен трон, сложи лакти върху страничните му подпори и събра ръце пред лицето си с допрени пръсти. Обзе го чувство на покой, а фактът, че не ги бяха убили моментално, му даваше причина да се надява. Той вдиша бавно и дълбоко, за да се успокои, преди да отговори.

Италианецът и по-рано бе попадал в подобни ситуации, когато единственото, което го делеше от смъртта, бе умът му и ловкото боравене с думите. Беше изпълнявал ролята на посланик в бляскавите дворове на Франция и Испания, където една погрешна дума или неуместен поглед можеше да доведе до гибел. По-късно бе оцелял в смъртоносния папски двор и в дори още по-безмилостния и опасен свят на Борджиите, където убийствата и отравянията бяха нещо обичайно. Древният, който седеше сега срещу него в съвсем човешки облик — с изключение на опашката и изцяло черните очи, — можеше да е на десет хиляди и повече години, но Макиавели бе открил, че кажи-речи всяко същество, на което е попадал в този свят или в близките Сенкоцарства, е движено от едни и същи нужди и желания. Най-ранните митове на човечеството бяха пълни с истории, показващи колко дребнави могат да бъдат боговете. Твърдеше се, че те са създали човека по свой образ и подобие. Ако това бе вярно, значи човеците бяха наследили недостатъците и слабостите на същите тези богове.

Опашката на Кукулкан потръпваше, докато Древния чакаше отговор.

Накрая Макиавели се усмихна и каза:

— Били може и да ми е намекнал да избягвам темата за опашката. — Видя с крайцеца на окото си как американският

безсмъртен зажумя от ужас. — Макар че трябва да кажа — добави той, — че това е една от най-прекрасните опашки, които съм виждал.

Били Хлапето се опули и ченето му увисна. Той стоеше зад дясното рамо на италианеца, с лице към Древния, но сега бавно и внимателно отстъпи настрани. Беше участвал в достатъчно престрелки, за да знае, че не е добра идея да стоиш зад мишена.

— А много опашки ли си виждал? — попита дребният белообраз мъж. Тънките му устни почти не се виждаха, така че устата му приличаше на хоризонтална цепка, а напълно черните му очи бяха впити в лицето на Макиавели.

— Много както в този свят, така и в Сенкоцарствата. Винаги съм имал слабост към красиви неща — добави италианецът. — От векове колекционирам антики и дълги години едно от най-ценните ми притежания бе маска на племето абелам от Папуа-Нова Гвинея. Беше украсена с най-великолепните пера от райска птица.

— Прекрасна птица — съгласи се Кукулкан.

— Обаче смятам, че вашето оперение е по-красиво — добави Макиавели.

— Ако мислех, че се опитваш да ме ласкаеш, щях да те поразя намясто. — Лицето на стареца се промени леко.

Били направи още една крачка встрани.

— Искате да знаете дали лъжа, така ли? — попита Макиавели.

Кукулкан наклони глава на една страна, целият в слух.

— Вашите пера по-красиви ли са от тези на райската птица? — попита италианецът.

— Ама разбира се — отвърна Древния.

— Значи просто съобщавах един факт. Открил съм, че истината обикновено е най-лесният начин — каза безсмъртният. — Глупаците лъжат, умните се придържат към истината.

— Господарят ти каза, че си... сложна личност — рече Кукулкан след дълга пауза.

— Не знаех, че познавате господаря ми — каза Макиавели. — Макар че не би трябвало да се изненадвам; предполагам, че повечето Древни се познават помежду си.

— Не всички — отвърна Кукулкан. — Все още се изненадвам от време на време, когато някой, за когото не съм чувал от хилядолетия, се появи отново в това Сенкоцарство. — Той завъртя глава да погледне

през огромния прозорец, който заемаше една от стените. От този ъгъл, със закривения си нос и волевата си брадичка, Древния напомни на Макиавели за каменните статуи, които бе виждал издялани по стените на храмовете из цяла Южна Америка. — Ние с твоя господар сме свързани — каза тихо Кукулкан, като погледна към италианеца. — Не с кръв или с родство, а с връзки, изковани в борба и нещастия. За мен е чест да го наричам свой брат.

— Мога ли да попитам откъде познавате господаря ми?

— В ужасните дни след потъването на Дану Талис оцелелите поеха на път с остатъците от нашата някога велика флота от метални кораби. Дълги дни се носихме по морета, кипнали от лава. Въздухът бе мръсен и вонеше на сяр, а от небето се сипеха горящи въглени и вряла вода. Когато моят кораб се блъсна в новообразуван риф от лава и потъна, аз бях единственият оцелял. Твоят господар обърна кораба си въпреки нежеланието на екипажа, само за да ме спаси, макар че бе от друг клан и каста. Делеше с мен храната и водата си, а когато се отчайвах, ме развличаше с разкази за света, какъвто е бил, и за света, какъвто ще бъде. Учеше ме, че от унищожението на Дану Талис ще се роди нов свят — нито по-добър, нито по-лош от стария. Твоят господар ме промени, накара ме да осъзная потенциала на новата човешка раса. Каза ми, че имаме нужда от тях, за да оцелеем. Аз му повярвах. — Кукулкан се изправи и закрачи из стаята, а опашката му шумолеше по пода зад него. — И още му вярвам.

Сега, когато очите му бяха привикнали към полумрака, Макиавели можеше да види, че огромната стая е пълна с безброй артефакти от културата на ацтеките, маите и олмеките: каменни изваяния, гравирани златни плочки, сложни нефритени маски и обсидианови ножове, украсени със скъпоценни камъни. Сред тези антики бяха пръснати предмети с очевиден египетски произход, някои от които поразително приличаха на съответните предмети на маите.

Пръстите на Древния се плъзнаха по един ацтекски меч от нефрит и черно вулканично стъкло.

— Аз тръгнах на запад, към Земята на джунглите и планините, докато твоят господар, Атон^[1], продължи на изток, към Земята на средното море. — Кукулкан взе един малък скарабей и се взря внимателно в него, преди да го остави на полицата. — Ние учехме хората, подтиквахме ги към цивилизацията. С времето те започнаха

да ни боготворят, макар и по различни начини. Никога не съм бил пощастлив. — Сигурно нещо бе проличало по обикновено безстрастното лице на Макиавели, защото устните на Древния се извиха в усмивка. — Изненадан ли си, че сме способни на щастие? — попита Кукулкан.

Безсмъртният поклати глава.

— Древните, с които съм си имал работа през вековете, са показвали ярост, гняв, завист. Не мислех, че могат да изпитват никакви други чувства — призна той.

— Защо?

Макиавели сви рамене.

— Защото не сте хора — предположи той.

— Има чувства, които са общи за всички живи създания — от Древните до хората и дори животните — рече Кукулкан. — Никога ли не си гледал как куче оплаква господаря си, или как стадо слонове отдават почит на своите мъртви? Със сигурност си виждал каква радост проявява хрътката, когато господарят ѝ се връща?

Макиавели кимна.

— Но е вярно, че като раса Древните не са предразположени към някои от по-леките емоции. Вековете на власт и господство до голяма степен са ни лишили от способността да се радваме на живота. Имахме всичко и искахме още. През последните години, преди островът да потъне, нямаше много веселие. Древните бяха жестоки към своите слуги и един към друг. Биехме се, защото можехме; започвахме войни само защото ни беше скучно. — Кукулкан хвърли бърз поглед към Макиавели. — Аз бях също толкова виновен, колкото и другите. Атон промени това. Той беше най-свирепият и храбър воин, който съм срещал някога, и в същото време — най-нежният и най-милият. — Древния забеляза изненадата върху лицето на италианеца. — Не знаеше ли това за своя собствен господар?

— Срещал съм го лице в лице само два пъти — каза Макиавели, — и то за кратко. Втория път той ме направи безсмъртен. Макар че през вековете сме говорили често, не сме се срещали пак. — Усмихна се. — Смятам, че мога да го нарека по много начини, но никога не бих го описал като нежен и мил. Той с лека ръка унищожи целия начин на живот в Египет. Толкова го мразеха, че името му бе заличено почти навсякъде в историческите хроники^[2].

Кукулкан махна пренебрежително с ръка.

— Аз бях там. Той стори — ние сторихме — каквото бе необходимо. Направихме Египет велик. — Древния се върна на каменния си стол и се обърна мълчаливо към Макиавели. Стоеше съвсем неподвижно, само перата на опашката му помръдваха леко на топлия бриз, носещ се през отворената врата.

Макиавели се облегна в стола си и зачака. Търпението му бе безгранично — той го смяташе за едно от най-силните си качества, — затова знаеше, че може да чака повече от Кукулкан. Прибързаните думи и действия бяха провалили не един план. Италианецът не беше сигурен, че вярва изцяло на Древния. Бе направил собствени проучвания и те сочеха, че когато неговият господар Атон — който бе известен също като Ехнатон, — управлявал Египет, бил такъв тиранин, че следващите поколения го наричали просто Врага. Знаеше също така, че синът на Ехнатон, Тутанкамон, е притежавал рядка златна аура.

— Какво да правя с теб, италианецо? — каза изведнъж Древния.

— Какво да правите с мен ли?

— Винаги ли отговаряш на въпроса с въпрос?

— Така ли правя?

Пернатата опашка на Кукулкан трепна и започна да потупва нетърпеливо по пода.

— Мак — прошепна тревожно Били.

— Не ме наричай Мак. Мразя да ме наричат така.

— Тогава не ядосвай всемогъщия Древен — промърмори Били.

Лицето и черните като въглен очи на Кукулкан не издаваха нищо, нито пък в гласа му имаше някакво чувство, когато заговори.

— Не съм сигурен дали си нагъл, глупав или адски умен.

— Нагъл съм — каза Макиавели с усмивка. — Винаги съм го знаел. Но освен това съм и адски умен. А също така и ценен... — Той махна с ръка, обхващайки с този жест всички редки съкровища в стаята. — ... а както виждам, вие харесвате ценните вещи.

Кукулкан сведе глава в знак на потвърждение.

— Така е. Един ценен инструмент не бива да бъде захвърлян прибързано.

— И по-рано са ме наричали ценен инструмент — каза Макиавели.

— Кой, господарят ти ли?

— Атон ме е наричал така няколко пъти — потвърди италианецът.

Древния кимна.

— Атон ми е давал много инструменти и много дарове — продължи Кукулкан. — Научи ме как да живея, как да уважавам и как да обичам. Много неща дължа на брат си; винаги съм му бил задължен. И макар че той не е молил да пощадя живота ти, мисля, че ще го пощадя като дар към него. Дългът трябва винаги да се зачита.

Макиавели се поклони леко. Преглътна един внезапен пристъп на гняв. Знаеше, че трябва да е благодарен, че е още жив, но нещо в разсъжденията на създанието го смущаваше. Щеше да скъта това в ума си и да помисли върху него по-късно; имаше правило никога да не позволява на гнева да замъгли преценката му.

— Благодарен съм ви — каза той просто.

— Аз също — обади се Били.

— А кой е казал, че ще пощадя и теб? — сопна се Кукулкан.

[1] Стар египетски бог на слънцето — Б.пр. ↑

[2] През 14 век пр.н.е. фараонът Ехнатон (Аменхотеп IV) се опитал да наложи култа към бог Атон, забранявайки всички други богове, което предизвикало масово недоволство и хаос в Египет. След смъртта на фараона египтяните се върнали към старата религия и се постарали да премахнат всички споменавания на Ехнатон и бог Атон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

— Стари приятелю — каза Паламед внимателно, — сигурен ли си, че искаш да направиш това?

Сен Жермен кимна. Лицето му бе единственото светло петно в сумрачната вътрешност на таксито.

— Разбира се.

Бяха пътували на север в продължение на повече от два часа. Оставиха далеч зад себе си магистралите М-1 и М-25 и сега се движеха по лъкатушещи междуградски пътища.

Сарацинския рицар се размърда неловко на предната седалка. Редките крайпътни лампи осветяваха от време на време лицето му, обагряйки очите му в светлооранжево.

— Моят господар е непредвидим — каза той накрая. — Опасно непредвидим. Презрението му към хората е безгранично. Мрази онова, което те причиниха на света, за чието създаване е помагал.

— Теб те е харесал достатъчно, за да те направи безсмъртен — отбеляза Сен Жермен.

Едрият мъж се изсмя горчиво.

— Господарят ми не ме харесва. Той ме направи безсмъртен и ме обрече да скитам из Сенкоцарствата като наказание за едно старо, старо престъпление. — Паламед махна с ръка. — Ще поговорим за това някой ден, но не днес. — Той сви от шосето по един тесен черен път. Тук нямаше лампи, но фаровете осветяваха чепатите дънери на стари дървета, наредени покрай пътя.

Слаб дъх на изгорели листа изпълни въздуха и очите на Сен Жермен от яркосини за кратко станаха червени.

— Нали знаеш, че сме се срещали и по-рано — аз и господарят ти?

— Знам — каза жално Паламед. — Той помни. Вече е стар... много, много стар, — но има някои неща, които никога не забравя. За нещастие ти си едно от тях.

— Как мислиш, дали ще успея да се спазаря с него? — попита французинът.

— Можеш да опиташ. Уил Шекспир и аз ще се застъпим за теб.

— Не сте длъжни да го правите — каза бързо Сен Жермен. — Може да е опасно. Дори смъртоносно — добави мрачно той.

— Ще те подкрепим — каза рицарят. — Ти често си ни подкрепял и в не един случай си ни спасявал живота. Що за хора ще сме, ако те изоставим, когато имаш нужда от нас?

Сен Жермен се приведе напред и стисна рамото на Паламед.

— Късметлия съм, че имам приятел като теб — каза той простиичко.

— А за мен ти си повече от приятел — отвърна Паламед. — Кръвните ми роднини отдавна са мъртви. А когато загубих любимата си заради друг мъж, не мислех, че някога отново ще имам семейство. После един ден осъзнах, че едва ли неслучайно събирам около себе си ново семейство: първо Уил, а след това ти и моите братя-рицари. Сега вие сте моето семейство. Някога се сражавах за вярата и страната си, по-късно се бих за Артур от чувство на дълг към него и вяроност към каузата му. През всичките години на битки никога не съм се сражавал за някой член на семейството си. Но тази нощ ще бъда с теб, защото си мой брат.

От тези думи на Сен Жермен му секна дъхът и той внезапно усети как гърлото му пари и от очите му бликват сълзи. Изчака няколко секунди, докато се увери, че гласът му ще е достатъчно стабилен, за да отговори.

— Аз бях единствено дете — каза той. — Винаги съм искал да имам брат.

— Е, сега имаш двама.

Таксито сви в един празен паркинг и фаровете осветиха рошава фигура, кацнала като птица върху дървена маса за пикник.

— Уил — каза радостно Сен Жермен. Отвори вратата, още преди колата да е спряла съвсем, и изскочи навън.

Шекспир слезе от масата и двамата се изгледаха за миг, а после се поклониха дълбоко един на друг — макар че поклонът на Барда бе по-скован от пищния театрален жест на французина.

Бледите очи на Шекспир бяха неспокойни, когато погледна към приятеля си.

— Добре дошъл в Шеруудската гора. — Той потрепери и добави:
— Мразя това място.

ГЛАВА 34

— Добре дошли в „Пойнт Рейес“^[1] — каза Нитен.

Софи и Джош погледнаха през прозорците на колата. Не се виждаше нищо. Макар че когато тръгнаха от Саусалито, грееше ярко слънце и това продължи през по-голямата част от пътуването им по магистрала 101 и булевард „Сър Франсис Дрейк“, малко преди да минат през Инвърнес, бяха започнали да се появяват мъгляви пипалца. После, със стряскаща внезапност откъм морето плъзна гъста мъгла, която обви пейзажа в облаци с дъх на сол.

Джош натисна бутона за сваляне на стъклото. Въздухът, който нахлу в колата, бе студен, но момчето подаде глава навън и се опита да различи нещо в полумрака.

— Затвори прозореца — сопна се Ифа. — Ще замръзна.

— Ти си вампирка на десет хиляди години — каза Софи с усмивка, развеселена от реакцията на жената. — Не би трябвало да усещаш студа.

— Мразя тази влага — изсумтя Ифа. — Ето защо винаги съм предпочитала места с топъл климат.

Пернел се размърда. Никола дремеше, отпуснал глава на рамото ѝ.

— Мислех, че вашата раса не се влияе от климата.

— Някои, може би — каза Ифа. — Но не и аз. — Тя вдигна ръка и запретна ръкава си. Косъмчетата по бледата ѝ плът бяха настръхнали. — Защо мислиш, че двете със Скатах напуснахме Шотландия и не се върнахме повече? Не можехме да понасяме дъжда.

Джош прибра главата си и натисна бутона, за да вдигне стъклото. В косата му блестяха капки студена влага. Той погледна към Нитен, а после посочи към гъстата мъгла, кълбяща се пред колата.

— Не мислиш ли, че трябва да намалиш? — рече той нервно.

— Аз изобщо не мога да видя пътя — как разбираш накъде отиваме?

Очите на Нитен не помръднаха, но лека усмивка изкриви устните му.

— Не се нуждая от очите си, за да разбера накъде отивам.

— Нямам представа какво означава това — рече Джош. — Някакъв нинджа трик ли е?

Нитен стрелна Джош с предупредителен поглед.

— Каквото и да правиш, не споменавай...

Беше прекалено късно. На задната седалка Ифа се размърда.

— Нинджи — изфуча тя. — Защо всички са се вмениачили по тези нинджи? Те никога не са били толкова добри. А и бяха страхливци, които се промъкват по черни пижами, за да пронижат жертвите си с отровни стрелички. Мразя нинджите — те нямат чест.

— Скатах каза, че се опитала да ги обучава, но те никога не са били толкова добри — добави Софи.

— Трябваше да стои далеч от тях — сопна се Ифа. — Те бяха нейни ученици, докато не решиха, че са узнали всичките ѝ тайни, а после се опитаха да я убият. — Тя нададе приглушен смях.

— Това беше грешка — добави мрачно.

— Какво стана? — попита Джош, но Ифа извърна лице към прозореца с отнесен поглед. Той погледна към шофьора. — Какво стана? — попита пак. Любопитно му беше; винаги бе смятал нинджите за страхотни и сега имаше възможност да научи нещо за тях от човек, който в действителност ги е виждал и се е бил с тях.

— Не ти трябва да знаеш — промърмори Нитен. — Когато Скатах приключи с тях, Ифа настоя да догонят малцината оцелели.

— Дребният мъж посочи през предното стъкло, сменяйки темата. — Какво виждаш?

— Мъгла — каза Джош.

— Погледни пак — подтикна го Нитен.

Джош се втренчи напрегнато. На сантиметри пред колата пътят изчезваше в кълбяща се стена от влажни сиви облаци.

— Няма нищо за виждане — каза той накрая, като се мъчеше да разбере накъде клони японският безсмъртен.

— Винаги има какво да се види, стига да знаеш как да гледаш — отбеляза Нитен. Надигна леко глава и посочи с брадичката си.

— Погледни от двете страни на пътя, виждаш ли как мъглата се вие на кълбета? А сега погледни право напред и виж как се движи там.

Джош присви очи, взирайки се през стъклото, и изведнъж забеляза нещо странно.

— Изглежда, че пред нас се движи по-бързо, отколкото отстрани.

— Топлината, която се излъчва от пътя, кара мъглата да се движи — каза Нитен. — А от почвата и камъните не излиза топлина, затова мъглата там е неподвижна.

— Значи така успяваш да задържиш колата върху пътя. — Той кимна впечатлен.

Нитен се усмихна.

— Е, също така и с помощта на бялата линия по средата.

Пернел се наведе напред и вдиша дълбоко.

— Само че това не е обикновена мъгла, нали?

Ифа премигна, а после бавно се обърна да изгледа Вълшебницата.

— Не, не е естествена. Той знае, че идваме. Всеки момент ще се пренесем... — Още докато го изричаше, гладкото съскане на гумите по бетона се смени с хрущене по песъчлива повърхност. — ... от този свят в неговото Сенкоцарство.

Джош се намръщи. Въобразяваше ли си, или мъглата наистина се разсейваше? Той се обърна да попита Софи и в същия миг мъглата изчезна напълно, разкривайки тучен пасторален пейзаж, който се простираше чак до далечното синьо море. Пътят сега представляваше само една прашна лента, оградена от двете страни с плодови дръвчета, само че нито дръвчетата, нито плодовете им му бяха познати. Той се озърна през облегалката към сестра си и повдигна вежда. „Къде сме?“ — изрече само с устни.

Софи поклати глава. „На сигурно място“.

Той тъкмо се канеше да я попита откъде знае, но видя как очите ѝ се стрелнаха към Ифа и инстинктивно разбра, че Софи не иска близкостта на Скатах да разбере докъде стигат нейните знания.

Пейзажът изглеждаше подобен — много подобен — на техния свят, но с някои дребни разлики. Дърветата бяха мъничко по-големи, тревата — по-висока, а цветовете — по-наситени и ярки. Той се приведе напред и се взря в небето. То бе ясносиньо, нашарено с бели облаци, но слънцето го нямаше никакво. Джош наклони глава, за да огледа по-добре небето през предното стъкло.

— Няма слънце — прошепна смаяно.

— Защото това е Сенкоцарството на Прометей — отвърна Никола от задната седалка. — Намираме се под земята, в Сенкоцарството, известно някога като Хадес. — Той се закашля, след което отново се отпусна в седалката.

— Всичко, което виждате около себе си, е илюзия — помнете това — завърши Пернел.

— Хадес... — започна Джош, повишавайки тревожно глас.

Някакво движение привлече вниманието му и той се обърна да погледне през прозореца. Сега колата пълзеше по прашния път и той видя как измежду дърветата от едната страна излиза фигура. Последва я втора и трета, и изведнъж покрай тесния път се образува дълга редица от създания със смътно човекоподобен вид. Изглеждаха недооформени, криви, с прекалено големи глави или с една ръка по-дълга от другата, с големи стъпала на тънки крака или с твърде много пръсти на ръцете. Лицата им бяха почти гладки, само с леки вдлъбнатини на мястото на очите и устата, а освен това всички създания бяха плешиви и нямаха уши, нито носове. Когато колата се приближи, Джош видя, че тъмнокафявата им кожа е нашарена с безброй бръчици... като засъхнала кал.

— Това са големи — прошепна ужасено той, спомняйки си калните хора, които бяха придружавали Дий при нападението над книжарницата.

— Не големи... — промърмори Софи. Спомените се блъскаха в главата ѝ; затрептяха образи — мрачни, ужасни картини на безименен древен град. — Не, не са големи...

— Не са големи — сопна се Ифа, като се извъртя в седалката към него. — Дори не ги споменавай. Големите са просто сянка на тези създания. Това са последните останки от Първите хора.

— Първите хора ли? — Джош поклати глава. — Никога не съм чувал за тях.

— Не си ли? — попита невярващо Ифа. Погледна към Никола, Пернел и Софи, преди да се обърне отново към Джош. — Нали знаеш, че моят чичо Прометей е създал първите човеци от кал?

Идеята бе толкова абсурдна, че Джош се засмя. А после осъзна, че никой друг в колата не се смее. Погледна към сестра си и я видя как кимна леко.

— Първите хора.

— Направил е хора от кал ли? Това... Но това е просто...

— През тази седмица вече видяхме хора от кал и от восък — побърза да му напомни Софи.

— Знам, но те бяха изкуствени създания, оживени от аурите на Дий и Макиавели. Това мога да го разбера — поне донякъде. — Той погледна към безформените фигури, наредени покрай пътя, и се обърна към Ифа. — Но ти казваш, че Прометей е създал човешката раса!

Ифа заговори, втренчена право в Джош.

— Чичо ми се появява в митологията на много народи. Има много имена, но историята е една и съща: Прометей е създал първите човеци от кал, използвайки древна технология, която била толкова напреднала, че приличала на магия. Някои от другите Древни са създали животните, но Прометей отишъл една крачка по-далеч. Според мнозина, прекалено далеч. Това е причината Древните да го намразят и прогонят и затова е бил осъден на продължителна, бавна смърт в Сенкоцарството на Хадес.

Джош се обърна да погледне към човекоподобните фигури, застанали неподвижно покрай пътя. Внезапно го прониза една мисъл и той се извъртя в седалката да погледне към четиримата отзад.

— Щом е създал първите човеци — каза той с надежда, — това означава, че ще ни помогне, нали?

Смехът на Ифа бе противен.

— Какво толкова смешно има? — попита Софи.

Усмивката на жената-воин разкри вампирските ѝ зъби.

— Чичо ми даде на човеците живот и ги научи на Огнена магия... но те го изоставиха. Те винаги са го изоставяли и предавали. Дори твоят приятел Сен Жермен — каза тя, като внезапно хвана ръката на Софи и я извъртя, за да се види татуировката на китката ѝ. — Той първо се сприятели с чичо ми, а после открадна тайната на огъня. — Ифа поклати глава. — Прометей не иска да се занимава с човеците. Той ги презира.

Джош погледна пак през прозореца към създанията, които бяха започнали да се приближават към колата.

— Тогава какво правят тези Първи хора тук?

— Те са пазителите на Сенкоцарството. — Ифа се ухили. — И са гладни. Вечно гладни.

Колата изведнъж подскочи, задави се и угасна.

— Предполагам, че не бих искал да знам какво ядат —
промърмори Джош.

— Не, не би искал — каза сестра му.

[1] Национален парк в Калифорния. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

— Нитен? — рече въпросително Никола.

— Аккумуляторът е изтощен. — Безсмъртният завъртя ключа в стартера, но той само прещрака безрезултатно.

Никола посегна да включи лампата в купето. Нищо не се случи.

— Сенкоцарството е изсмукало енергията.

— Какво ще правим? — попита Джош.

— Ще седим и ще чакаме — отвърна Алхимика.

С нарастващо чувство на безпокойство Софи гледаше как калните фигури се трупат около колата. Навсякъде, където я докоснеха, върху лъскавия метал оставаха следи от нещо като суха пръст. Една размахана ръка остави кална ивица върху предното стъкло; друга се притисна към вратата от нейната страна, като покри изцяло стъклото с лепкава кафяво-сива кал. Нещо тупна върху покрива, а после колата се залюля насам-натам от натиска на тежките тела.

— Какво става? — попита Джош с разтреперан глас.

Някаква фигура запълзя по нагретия капак на колата, горещината изсушаваше меката ѝ плът и късове от нея залепваха за метала.

— Не отваряйте прозорците! — каза внезапно Софи с пресеклив глас. Гласът ѝ звучеше различно от обичайното — стар и дрезгав, със силен неопределим акцент. — Те не бива да ни докосват.

Ифа се завъртя в седалката, за да я изгледа, и зелените ѝ очи се присвиха подозрително.

— Откъде знаеш това?

— Вещицата ми каза — прошепна Софи. Сините ѝ очи станаха сребристи, а след това за миг проблеснаха в изумително зелено.

Тя се обърна да погледне през прозореца. Точно пред нея бе едно от калните създания, неоформеното му лице се намираше на сантиметри от нейното. Софи видя отражението на собственото си лице в стъклото, наложено върху гладката маска, и се дръпна уплашено. Знаеше какво е привлякло създанията и какво искат те.

— Привличат ги нашите аури — каза тя много бавно, все още със същия акцент в гласа. — Макар че се движат, у тях я няма искрицата на истинския живот. Ако успеят дори само да ни докоснат, ще могат да изсмучат аурите ни и да ги увият около себе си, за да си придадат подобие на живот.

Бледата кожа на Ифа бе станала мъртвешки бяла, а луничките ѝ приличаха на капчици кръв по бузите и носа ѝ.

— Звучиш ми като... като... — Тя поклати глава. — Но това е невъзможно.

Софи се обърна да я погледне. Отметна кичурите руса коса от лицето си и се втренчи право в жената-воин. Съсредоточи се силно и сините ѝ очи постепенно изсветляха почти до бяло, а после станаха метално сребристи. В тях се появи съвсем слабо сияние и колата се изпълни с аромат на ванилия.

— Коя си ти? — попита Ифа. — Какво си ти?

След като Софи не отговори, Никола се наведе напред в седалката и каза:

— Софи бе пробудена от Хеката, а после баба ти я научи на Въздушна магия. Докато го правеше, ѝ прехвърли и спомените си. Софи знае всичко, което знаеше Вещицата.

Ифа се отдръпна от Софи и лицето ѝ застина в безизразна маска.

— Не го вярвам.

— Вярно е — каза Джош.

— Защо се плашиш? — попита Софи. Спомените нахлуха в съзнанието ѝ и тя кимна леко, отговаряйки на собствения си въпрос. — Страх те е от това, което знам.

— От нищо не ме е страх! — рече бързо Ифа.

— Мисля, че цял живот си се страхувала.

— Това е някакъв номер — сопна се Ифа със съвсем лек трепет в гласа. — Фламел или Вълшебницата са те подучили. — Струйки от грозната ѝ сива аура се заиздигаха от тялото ѝ като пара и потекоха от носа и ушите ѝ. — Ако наистина знаеш онова, което знае Вещицата от Ендор, тогава кажи ми как е истинското ѝ име, тайното ѝ име.

— Зефания — прошепна Софи. И още докато го изричаше, сърцето ѝ заблъска лудо и я заля порой от ярки спомени. Тя затвори очи, пое си дълбоко дъх...

ГЛАВА 36

Зефания си пое дълбоко дъх, отвори очи и се взря в безименния Архонтски метрополис.

Някога градът бе представлявал руини, обрасли с вековна гора, преди Великите древни да попаднат на него и да го разчистят. Някои свидетелства даже сочеха, че загадъчните Архонти не са го построили, а само са обитавали изоставените сгради от стъкло и злато, датиращи от Времето преди времето. А когато Великите древни се преместили на новосъздадения остров Дану Талис, безименният град бил оставен отново на гората. Сега около блестящите метални ипилове се увиваха дебели лиани, а стъклените стени и улиците от лъскав черен камък бяха покрити с пълзящи растения и корени. Навсякъде бе пусто — никакви животни не се движеха из порутения град, никакви птици не летяха в небето, а обичайните звуци на джунглата напълно липсваха.

— Това място ме плаши — рече тя на глас.

Огромният ѝ червенокос и червенобрад спътник не каза нищо. Засенчи очи от слънцето и бавно огледа града, като търсеше някакви признаци на живот или движение.

Зефания разви една карта, гравирана върху парче кожа от отдавна измрял гущер, и я притисна върху зелена стъклена стена. Наклони главата си на една страна и се опита да разгадае завъртулките и загадъчните надписи.

— Намираме се тук — рече тя неуверено, като посочи едно място върху картата.

Една огромна ръка се протегна над рамото ѝ, притисна картата към стената, а после я завъртя с главата надолу. Един пръст със загладен нокът посочи.

— Тук сме, сестро!

Зефания хвана грубите червени косми, които покриваха обратната страна на дланта на мъжа, и дръпна силно.

— Ох! Защо направи това? — попита Прометей.

— Защото така.

— Защото какво?

— За да ти напомня, че не само си мое малко братче, ами и аз водя тази експедиция.

Воинът в ръждива на цвят кожсена броня се ухили.

— Това е само защото Авраам те харесва повече от мен.

Усмивката на Зефания помръкна.

— Честно казано, не мисля, че Авраам харесва когото и да било от нас — каза тя тихо.

Прометей сложи ръка върху рамото на сестра си, приведе глава към нея и кичурчетата от прошарената му рижа коса се смесиха с нейната. Зелените му очи бяха тревожни.

— Знам, че ти го харесваш, но внимавай, сестро. Дочух слухове, че той смесвал технологията на Архонтите с магията на Древните по начини, които никой не е използвал досега. — Той видя как нещо трепна в зелените очи на сестра му. Обхвана с длан малката ѝ брадичка и повдигна лицето ѝ. — Знаела си за това... — каза обвинително.

— Малко — призна тя. — Той ми каза, че създавал енциклопедия на цялото световно знание. Нарича я Сборника.

— Сигурно е голяма книга — каза с усмивка Прометей.

— Смята, че може да се вмести в двайсет и една страници.

Червенокосият воин поклати глава.

— Щях да кажа, че е невъзможно, но после осъзнах, че за Авраам няма невъзможни неща. Каза ли ти защо го прави? — попита той.

Но преди сестра му да успее да отговори, Прометей се завъртя и огледа бързо края на гората. Цяла сутрин бе имал чувството, че ги следят. Макар че в града нищо не помръдваше, околността гъмжеше от живот: дори бе зърнал някои змии, които смяташе за отдавна измрели. В реките имаше чудовищни гущери, а гръм-птиците^[1] още се рееха високо в небето.

Но той не мислеше, че ги следи някое животно. На два пъти бе усещал миризмата на нещо гадно и развалено, на нещо отдавна мъртво. Не бе видял нищо, но знаеше, че това не е плод на въображението му: в гората имаше нещо, което ги наблюдаваше.

— Авраам вярва, че ще настъпи краят на света... — каза слабата червенокоса жена с големите кръгли зелени очи.

Прометей се изсмя.

— Той обещава това от векове. Ако го повтаря достатъчно дълго, някой ден ще се окаже прав.

Макар че двамата бяха сами в огромния град, Зефания понижи глас.

— Той е сключил съюз с Хронос...

Лицето на Прометей се сгърчи от отвращение.

— И мисля, че Господаря на времето му е казал дата за края на света.

— Нямам капка доверие на това старо чудовище.

Зефания се усмихна, нави картата и я пъхна в металния тубус, привързан на гърба ѝ.

— Насам ли? — попита тя.

Прометей хвърли един последен поглед зад гърба си, преди да се обърне пак към нея.

— Не, насам. Библиотеката трябва да е в края на тази улица.

Двамата Древни бяха пътували цели десет дена и бяха изтощени, но най-сетне целта им се виждаше.

Първата част от пътуването бе сравнително лесна. След като напуснаха Дану Талис, те прекосиха света, скачайки от лей-портал на лей-портал в посока от изток на запад, по следите на залязващото слънце, докато не стигнаха до мястото, където според легендата Земните господари, Предтечите и Архонтите се бяха сражавали във Времето преди времето. На това опустошено място не вирееше нищо, а силната жега бе превърнала земята в лъскаво стъкло. Унищожителната битка бе разстроила земните магнитни сили, така че дори лей-линиите вече не работеха както трябва. Никой от онези, които бяха скочили през последния лей-портал — идеално кръгла дупка в една отвесна скала, — не се бе върнал; писъците им още отекваха през порталите, въпреки изминалите столетия.

Зефания и Прометей продължиха пеш. Същите сили, които бяха разстроили лей-линиите, изсмукваха аурите им, оставяйки ги немошни и на практика безсилни. На Прометей — Господаря на огъня — му трябваша цели три опита, преди да успее да създаде слаб пламък, на който да затопли вода. С отдалечаването им от

последния лей-портал, аурите им постепенно укрепваха, но сега, след като бяха навлезли в гората около Безименния град, пак отслабнаха.

Зефания бе капнала от умора. Това бе необичайно чувство, което не бе изпитвала от стотици години. Сухата пустиня около лей-портала, последвана от зловонната влажна джунгла, бяха съсипали кожено-металните ѝ дрехи, а неунищожимите ѝ ботуши се оказаха не толкова неунищожими. Тя откри колко ужасно е да няма достъп до аурата си. Налагаше се да разчита на неподсилени сетива и се чувстваше като глуха и сляпа. Дори усещането ѝ за вкус бе притъпено и всичко, което хапнеше, ѝ се струваше еднакво — или сладко, или солено. Можеше да долови само най-силните, което обикновено значеше най-отвратителните, миризми. Колкото по-скоро се сдобиеха с онова, което търсеха, и напуснеха Безименния град, толкова по-щастлива щеше да бъде. Но указанията на Авраам бяха ясни: не биваше да се връща без архивите от библиотеката. Той имаше нужда от една конкретна книга, за да завърши създаването на Сборника.

Отначало Зефания смяташе да извърши пътешествието сама: беше силна и бърза, а ауралните ѝ сили бяха невероятни. Обаче приятелката ѝ Хеката я умоляваше да вземе някого със себе си и за нейна изненада Авраам ѝ позволи да го стори. Беше още по-изненадана, когато той предложи да я придружи нейният по-малък брат, страховитият мъдрец-воин Прометей.

— Радвам се, че дойде с мен — каза тя внезапно. — Не съм сигурна, че щях да предприема това пътешествие сама.

— Трябва да бдя над сестра си — рече ухилено воинът. После усмивката му помръкна. — Но разбирам какво имаш предвид...

В това място има нещо... нещо неправилно. Нищо чудно, че народът ни го е изоставил.

— Чудя се защо никога не са му дали име — рече тя. — Върху картите е обозначен просто като Града, а Авраам го нарича Безименния град.

Двамата вървяха по средата на широката улица, следвайки загадъчните метални жлеbove във вековния черен камък. Въпреки че възрастта на града може би се измерваше с хилядолетия, металът не бе ръждясал, и макар че стъклениите стени бяха ожугули и надраскани от гората, нямаше нито един счупен прозорец.

— Мисля, че е тук... — каза Прометей. Спря пред една огромна стъпаловидна стъклена пирамида. Цялата фасада на сградата бе покрита със сложни спирали. Само като ги гледаше, му се завиваше свят. Той стисна очи и поклати глава. — Погледни картата.

Зефания извади картата от металния тубус и я вдигна, за да сравни символите, гравирани в стъклото над портата, с рисунките върху кожата. Те съвпаднаха.

— Това е библиотеката — каза тя и изви шия, за да погледне към върха на пирамидата. Той бе изработен от чисто злато. — Пропорциите са грешни — каза тя изведнъж и отстъпи назад, за да огледа портата. — Дръжките са поставени прекалено високо и самата порта е необичайно голяма.

Прометей кимна.

— А пък стъпалата са твърде тесни — каза той.

— Този град не е строен за същества като нас — добави Зефания.

— Тогава за кого... или за какво? — зачуди се той.

— За Предтечите? — предположи Зефания.

— Не, те до известна степен са приличали на нас. Според легендата този град е построен за Земните господари.

— Как са изглеждали те?

Прометей сви рамене.

— Никой не знае. Няма оцелели от последната битка, а всички сведения за тях са заличени от историята.

Той извади от пояса си две къси двуостри брадви, пристъпи към вратата от непрозрачно черно стъкло и я натисна силно, като очакваше да е заяла. Тя безшумно се отвори.

Прометей бързо пристъпи вътре, опря гръб в стената и зачака очите му да привикнат към полумрака. Зефания остана отвън и разви от кръста си един метален камшик. Не искаше да се пречка на брат си, в случай че вътре има нещо, а неин дълг бе да го защитава.

— Не съм сигурен дали това е правилното място... — отекна гласът на Прометей. — Тук няма книги, само статуи. Стотици... не, хиляди са.

Някакво движение в края на гората привлече вниманието на Зефания. Едно клонче бе помръднало в посока, обратна на духането на вятъра.

— Мисля, че си имаме компания — каза тя тихо. А после ноздрите ѝ се разшириха, щом улови характерния мирис на анасон — аромата на аурата на брат и. — Прометей?

— Статуи — повтори той и гласът му заглъхна, докато се отдалечаваеше от вратата.

— Прометей...

— Изглеждат като направени от глина...

Мирисът на анасон вече бе по-силен и когато Зефания хвърли поглед през рамо, зърна смътното червено сияние на аурата на брат си вътре в тъмната сграда. Но как бе възможно това? През последните няколко дни нито един от двамата им не можеше да разпали аурата си. Тя стисна здраво камшика в дясната си ръка, влезе заднишком през отворената порта, после се обърна... и се закова намясто, ужасена.

Прометей стоеше по средата на огромна зала. Брадвите му бяха паднали на пода, ръцете му бяха разперени встрани, а главата му — отметната назад. Аурата му пламтеше, огнени езици се виеха от кожата му, енергия пращеше по косата и брадата му. Около нозете му се бе образувала локва от течен огън, а пръстите му мятаха миниатюрни мълнии. Очите му горяха като жарави.

И беше заобиколен от статуи.

Изящни и красиви, фино изваяни от глина, цветът им варираше от най-тъмното черно до най-светлото бяло. И макар че телата им бяха съвършено оформени, лицата им оставаха недовършени, груби овали без очи, уши, нос или уста. Мъжки и женски, статуите стояха една до друга в еднакви пози — високи, елегантни и неземни. Имаха някакво сходство с Древните и дори с легендарните Архонти, но очевидно бяха различна раса.

И всеки сантиметър от глинениите им тела бе покрит със същите спирални писмена, които красяха сградата отвън.

Горящата аура на Прометей заля най-близките статуи, червени искри плъзнаха по шарките, ален огън потече по древните символи и редовете виец се текст оживяха.

— Прометей... — прошепна Зефания.

Тогава най-близката до Прометей статуя, изобразяваща грациозна жена, се раздвижи. Парче втвърдена глина падна и се разби на земята, а отдолу се показа тъмна плът. Зад Древния друга

статуя, мъжка, се размърда леко и още глина изпопада, за да разкрие наситено златна кожа.

— Малки братко...

Огнената аура на Древния лумна още по-високо и запрескача от статуя на статуя, като възпламеняваше писмената. Пращящи топчета от нея закапаха от кожата на Прометей като пот и се затъркаляха по пода. Щом стигнеха до някоя статуя, почваха да съскат и да се издуват и езици от пламък плъзваха по глината, за да запалят символите. След като всички писмена се разгоряха и фигурата бе обгърната в огън, тя се раздвижваше и втвърдената глина се свличаше от тялото ѝ, за да се разбие на пода.

Зефания внезапно осъзна, че аурата на брат ѝ е променила цвета си. Сега тя беше по-тъмна, почти грозна, а горчиво-сладкият аромат на анасон бе станал остър и неприятен.

— Прометей! — извика тя тревожно, но той не я чуваше. Зефания знаеше какво става: аурата му бе започнала да го поглъща.

Аурата на Древния вече представляваше истински ад, плътна колона от огън, издигаща се чак до върха на пирамидата, а Прометей почти не се виждаше сред пламъците. Огънят отскачаше от тавана и се сипеше върху статуите като горящ дъжд. Жегата бе непоносима, тя заливаше хилядите фигури, изгаряйки глината, за да оголи плътта отдолу.

Зефания знаеше, че трябва да отвлече вниманието на брат си, да угаси аурата му, преди огънят да го е погубил.

Отчаяно се запромъква между статуите. Някои от тях се катурваха и падаха, и онези части от глинените им черупки, които не бяха докоснати от аурата на Прометей, се разбиваха на прах при удара в пода. Когато се приближи достатъчно, Зефания разви камшика и замахна към брат си. Камшикът се усука около протегнатата му ръка. Металът и кожата на оръжието моментално засияха в яркочервено и пламнаха. Тя дръпна с всички сили и Прометей се олюля.

Аурата му затрепка, потъмня, а после лумна още по-ярко. Миризмът на анасон вече бе станал несъмнено противен. Горчеше.

Зефания освободи с дръпване горящия камшик, а после замахна отново, като този път го уви около гърлото на брат си. Стисна го с

две ръце, дръпна силно и успя да извади Прометей от равновесие. Той се олюля, после аурата му трепна и угасна, и Древния рухна на колене.

— Прометей... — Зефания се смъкна на пода и гушна брат си, без да обръща внимание на топлината, която изгаряше плътта ѝ и опърляше дрехите ѝ.

Прометей отвори зелените си очи и се взря в нея.

— Какво стана? — измънка той.

Зефания откъсна поглед от брат си и вдигна очи. Доскорошните статуи сега представляваха живи същества. Бяха се струпали около тях, безмълвни и неподвижни, и тя с ужас осъзна, че безформените им по-рано лица са се изменили, наподобявайки чертите на Прометей.

— Мисля, че стана баща — каза тя благоговейно. — Малки братко, те всички приличат на теб.

— Олеле. — Той се изкашля. — Дори жените ли?

— Особено жените — каза Зефания, затваряйки очи.

Софи Нюман отвори очи и моментално позна лицето, взиращо се в тях през прозореца.

— Прометей — прошепна тя. — Малки братко.

[1] В индианските вярвания: гигантска птица, която с биенето на крилете си предизвиква гръмотевиците и бурния вятър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 37

Огромните гарвани Хугин и Мунин, всеки от тях голям колкото кон, пикираха към Дий и Вирджиния Деър, разтворили широко острите си нокти. Нарезданията бяха ясни: да вдигнат двамата безсмъртни високо във въздуха и щом се озоват над Темза, да пуснат жената в реката за наказание, че е помагала на Магьосника.

Доктор Джон Дий блъсна Вирджиния на една страна, тя се хлъзна по замръзналия басейн и флейтата излетя от ръката ѝ. Магьосника се опита да побегне, но се подхлъзна и краката му загубиха опора. Това падане му спаси живота.

Двата чудовищни гарвана се врязаха в леда и ноктите и клюновете им го пробиха. Хугин изчезна под водата със стреснат крясък и миг по-късно се появи отново сред взрив от блестящи късчета. Мунин се хлъзна по гладката повърхност, като се мъчеше да се задържи.

Дий се изправи неуверено и застана, олюлявайки се, докато ледът се трошеше навсякъде около него. Усети как водата се просмуква в скъпите му обувки и в пристъп на гняв удари силно с крак по повърхността. Тя замръзна отново, като плени Хугин отчасти под водата и обездвижи краката на Мунин.

Воят на кукубутите вече бе по-близо.

Докато Дий премине по заледения басейн и стигне до Вирджиния Деър, тя се бе надигнала на крака и бе взела флейтата си.

— Време е да вървим — отсече той.

Огромната глава на Мунин се завъртя рязко към тях и той опита да клъвне с острия си като копие клюн минаващите покрай него безсмъртни. Дий бръкна под палтото си и извади меча. Когато го размахаше във въздуха пред гигантската птица, оръжието запращя и по каменното му острие заигра червено-син огън. Гарванът дръпна бързо глава, а после клюнът му се отвори и затвори.

— Магьоснико.

Гласът, който се разнесе откъм птицата, бе дрезгав от рядка употреба. Говореше на древния език на Дану Талис.

При този звук Вирджиния Деър спря изумена.

— През живота си съм виждала немалко странни неща...

— Хугин и Мунин притежават дара на Човешката реч — напомни ѝ Дий. Вдигна меча. Острието засвети по-ярко, щом го доближи до главата на птицата, и червено-сините искри се отразиха в огромните ѝ очи. — Но не мисля, че в момента с нас говори гарванът — добави той, като улови погледа на птицата и се зае внимателно да я изучава.

— Магикер^[1]...

— Не, това е нещо по-старо, нещо нечисто — рече тихо Дий. Внезапно замахна с меча и тежкия катинар, заключващ входа към Портата на предателя, падна разсечен.

— Говори Один, господарят на гарваните. Не можеш да ми избягаш. Няма място в това Сенкоцарство, където би могъл да се скриеш от мен.

— Съжалявам, ако съм унищожил Сенкоцарството ти, но можеш да си направиш друго — започна Дий.

— Ти уби жената, която обичах.

Дий се канеше да се обърне, но спря и погледна пленения гарван.

— Съжалявам и за това. Тя беше воин; загина храбро в битка.

— Знаеш ли какво е да загубиш някого, когото обичаш, Магикер? Изненадан, Дий отговори честно.

— Да, знам. Погребал съм жените и децата си. Гледал съм ги как остаряват, сбръчкват се и умират.

— Ще унищожа твоя свят, Дий, преди да унищожа теб. Ще убия всичко, което ти е скъпо.

— Вече нямам много неща, които да са ми скъпи.

— Дори тази жена ли?

Изведнъж Дий замахна към птицата и върхът на острието срязва едно-единствено черно перо на шията ѝ.

— Не ме заплашвай — изръмжа той. — Побеждавал съм те и преди. Пак ще го сторя. — Той вдигна меча пред очите на гарвана. — А последния път нямах това!

— Той е толкова опасен за теб, колкото и за мен — рече Один през устата на птицата. После нададе ужасен кашлящ звук. На Дий му

трябваха няколко секунди, за да разбере, че Древния се смее. — Това е мечът, който уби Хеката; мисля, че той ще бъде и твоето падение, Магикер.

— Докторе, трябва да вървим. — Вирджиния го хвана за ръката и го издърпа през отворената порта в по-малкия басейн. — Неприятно ми е да прекъсвам бъбренето ви, но си имаме компания, многобройна компания, и в нея няма нито един дружелюбно настроен. Освен това, теб може да те искат жив, но същото не важи за мен.

Воят на кукубутите се носеше навсякъде около тях, ехтеше и отскачаше от камъните.

— Какво ще правим сега? — попита Деър. — Имаш план, нали?

— Да, този — каза Дий, като хвана меча и го заби с върха надолу в замръзналия басейн. Ледът се строши, водата засъска, вдигайки пара, а после двамата пропаднаха в мастиленочерните дълбини.

[1] Магьосник (норв.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 38

— Да ме убиеш — каза бавно Били Хлапето — или дори само да се опиташ да ме убиеш, ще бъде грешка. — Сега вече в гласа му нямаше веселие, а акцентът му бе станал твърд и отсечен. — Много хора са се опитвали и са се проваляли.

Кукулкан нададе хриплив смях.

— Аз не съм човек.

Безсмъртният започна да отстъпва от Древния.

— Били — каза тихо Макиавели с предупредителна нотка в гласа.

Били погледна към италианеца и зърна някакво движение зад себе си. Завъртя се и видя огромния рис, застанал на прага, вперил зелените си очи в него.

— Този — каза Кукулкан, като посочи към Макиавели, — реших да го оставя жив. Но защо да оставям теб?

— Забрави ли, че ти спасих живота?

— А ти забрави ли, че ти се отплатих за това, като те направих безсмъртен?

— Оттогава насам ти върша мръсната работа — рече бързо Били.

— А сега ме злепостави пред моите братя Древни. Бях ги уверил, че си идеалният човек за тази дребна задача — каза Кукулкан. — Но ти не оправда доверието ми.

— Аз пък мисля, че ти не оправда моето — сопна се американецът, отстъпвайки от вратата. — Прати ме да свърша опасна работа, без да ми кажеш в какво се забърквам. — Докато се придвижваше бавно през стаята, той посочи обвинително с пръст Древния. — Ти подцени Вълшебницата.

— Не сте първият — намеси се бързо Макиавели. — Пернел е избрала да живее като сянка на съпруга си, но аз лично винаги съм смятал, че е по-умната от двамата. Толкова много неща за нея не са известни.

Кукулкан се изправи бавно и се втренчи в италианеца.

— Не проговаряй отново — изсъска той, — инак може да си променя мнението и да те убия. — Обърна се и насочи пак вниманието си към Били. — Дадох ти три прости задачи: да придружиш този човек до острова, да убиеш Вълшебницата и да освободиш зверовете. Ти се провали.

— Е, едната я свърших, остават още две. Не е толкова зле! — рече Били. После изведнъж скочи към рафта, на който бе наредена колекцията на Древния от прастари артефакти, и грабна една нефритена пръчка с набучени по нея парчета вулканично стъкло. Това беше макуахуитъл, ацтекски меч. Той вдигна оръжието и черните късчета обсидиан заблестяха в следобедната светлина.

— Как смееш да надигаш оръжие в мое присъствие? — Главата на Кукулкан внезапно се стрелна напред и един неестествено дълъг черен раздвоен език полетя към престъпника.

Но вместо да се дръпне, Били направи крачка към Древния и замахна с оръжието. Острото като бръснач стъкло изсвистя във въздуха. Кукулкан моментално си прибра езика, задави се и се закашля. Макуахуитълът бе минал на сантиметри от него.

— Направи го пак и ще ти го отрежа! — извика Били. — Знам, че ще ти порасне нов, но бас държа, че ще боли.

Едрият рис запристъпва безшумно към американеца и челюстите му се разтвориха, оголвайки свирепи зъби.

— И по-добре кажи на своето коте да излезе навън — добави американецът, без да отмества поглед от Древния. Наклони макуахуитъла, така че отразената светлина да блести в очите на котката.

Рисът спря и завъртя тясната си глава към Древния; после се обърна и безшумно излезе от стаята.

— Превърна ме в свой враг — рече Кукулкан.

— Е, в момента и аз не изпитвам особено приятелски чувства към теб. Ти разправяше, че ще ме убиеш — напомни му Били. — Това може да разстрои човек.

— Аз ли съм единственият възрастен тук? — обади се изведнъж Макиавели. Не бе помръднал от стола си, наблюдавайки с интерес Древния, който се държеше като разглезено дете. — Стига с тези глупости; нали уж трябва да сме на една страна.

— Никой човек не може да ме заплашва... — започна Кукулкан.

— Мен също никой не може да ме заплашва — пък бил той Древен, безсмъртен, човек или чудовище — рече Били.

— Добре, установихме, че никой от вас двамата не обича да бъде заплашван — каза меко Макиавели, — така че нека вече се върнем към неотложната работа. Струва ми се — продължи той бързо, като ги изгледа подред, карайки ги да насочат вниманието си към него, — че всички ние сме разочаровали една или друга личност. Обаче имаме възможност да поправим грешките си. — Той изгледа спокойно Пернатата змия. — Ние и двамата сме благодарни, че сме още живи. Знаем, че се провалихме; нека сега видим как можем да изкупим вината си.

— Аз не съм се п... — започна Били, но един поглед на италианеца го накара да млъкне.

— Съзнаваме, че нашият провал ви поставя в лоша светлина — рече Макиавели, умишлено поемайки вината, за да успокои Кукулкан. — Но кой друг знае, че двамата с Били сме претърпели неуспех? — Италианецът разбираше, че ако накара Древния да мисли и да говори, има шанс да намери изход от положението.

Кукулкан се върна в извития си каменен стол.

— Имаш предвид от другите Древни ли?

Италианецът кимна.

— Никой. Сигурен съм, че новината още дори не е стигнала до Сенкоцарствата. Е, почти сигурен — добави той, — макар че в града може да има шпиони, които да не са ми известни.

Били Хлапето застана отново зад Макиавели.

— Абе, хора, вие изобщо вярвате ли на някого?

— Не — отвърна простичко Кукулкан.

— Значи, ако ние двамата с Били се върнем на Алкатраз, събудим армията и я пуснем срещу града, мисията ни ще се смята за успешно изпълнена. И никой няма да разбере.

Кукулкан се замисли за миг върху това и кимна.

— Вярно е.

Макиавели разпери ръце.

— И не е нужно никой да узнае за провала ни... което ще ви спести известно неудобство.

— Освен това ви бе възложено да убиете Пернел, а тя избяга — напомни му Древния. — Как смяташ да я намериш?

— Няма да се наложи. — Усмивката на Макиавели стана ледена. — Познавам семейство Флаemel. Изучавал съм ги в продължение на векове — особено жената. — Почти несъзнателно, той потърка лявата си ръка, по която имаше мрежа от фини белези, останали за спомен от последната им среща. — Мога почти със сигурност да ви гарантирам, че те ще се върнат на острова, за да се опитат да ни спрат. Това им е в природата, а всички мъже и жени са робни на своята природа.

Пернатата опашка на Кукулкан затупка леко по пода, докато той обмисляше идеята.

— Убеден ли си, че ще можете да победите Алхимика и Вълшебницата, ако се върнат на Алкатраз?

Макиавели прехапа бузата си отвътре, за да запази лицето си безизразно. Знаеше, че е спечелил.

— Семейство Флаemel са изнемощели и остаряват бързо. На острова има сфинкс, който ще изсмуче силите им, а мога да използвам и някои от намиращите се там създания. — Той се приведе напред и понижи глас, принуждавайки Древния също да се наклони към него. Беше усвоил този номер преди половин хилядолетие. — Разбира се, ще сме ви много благодарни за всяка помощ, която бихте могли да ни окажете.

Кукулкан кимна.

— Разбира се. Да, мога да помогна. — Усмивката на Древния разкри черния му раздвоен език. Той поглади с пръсти бялата си брада и добави: — Бих могъл да призова някои създания, които да ти съдействат.

— Ами аз? — попита тихо Били.

— Върви с италианеца — тросна се Кукулкан. — Може би той ще те научи на някакви обноси.

— Значи няма да се опиташ да ме убиеш днес... — подкачи го Били.

— Били! — Макиавели се втренчи в американеца, който рискуваше да раздразни отново Древния.

— Няма да е днес — прошепна Кукулкан, — но някой ден ще стане. Имам дълга памет и няма да забравя това, което направи.

— Той стана и тръгна към вратата, после спря и завъртя главата си под невъзможен ъгъл, за да погледне към американеца. — Можеш да оставиш макуахуитъла там, откъдето го взе. И внимавай с него; по-

стар е от човечеството. — След тези думи Древния се обърна и закричи към полето с висока трева. Рисът тръгна редом с него.

Били потупа Макиавели по рамото.

— Е, мисля, че мина много добре, какво ще кажеш?

Италианецът стана и изчетка съсипания си костюм.

— Мога да те науча на много неща за преговорите.

— Аз никога не преговарям — рече твърдо Били.

— Един съвет, млади ми приятелю: винаги е грешка да ядосваш Древен. Той каза само, че няма да те убие днес.

— Е, като сме почнали да си даваме съвети, ето няколко и от мен — рече Били. Върна макуахуитъла на рафта, като го наклони така, че слънчевата светлина да се пречупва в черното стъкло и да праща многоцветни отблясъци из сумрачната стая. — Един възрастен стрелец веднъж ми каза никога да не вадя пистолета, ако не смятам да го използвам, и никога, ама никога да не казвам на някого, че ще вадя пистолета. Просто да го правя. — Той се усмихна, разкривайки стърчащите си предни зъби. — Голяма грешка е да казваш на някого какво ще направиш... току-виж решил да те изпревари. — Той се обърна да погледне към отдалечаващата се фигура на Кукулкан. — Когато всичко това свърши, двамата с него ще си поговорим, хубавичко ще си поговорим...

Макиавели се поклони.

— Харесва ми начинът ти на мислене. — Той излезе навън, премигвайки на слънчевата светлина. — А сега, как ще се върнем на острова?

Били вдигна телефона си.

— Ще се обадя на Черния ястреб.

— Сигурен съм, че ще се изненада да види и двама ни живи.

Американският безсмъртен поклати глава.

— Едва ли. Черния ястреб знае, че съм неубиваем. Опитвал е достатъчно често. — Той млькна, поразен от една внезапна мисъл. — А какво се случва, ако господарят ти умре? Губиш ли безсмъртието си?

Макиавели поклати глава.

— Не, оставаш си безсмъртен. Няма кой да те командва... и няма кой да ти отнеме безсмъртието.

— Интересно. — Студените сини очи на Били проследиха Древния, докато той изчезна сред тревите. — Мислил ли си някога да

убиеш господаря си?

— Никога — каза Макиавели.

— И защо? — попита Били.

— Оставям го за деня, в който ми се прииска безсмъртието да ми бъде отнето, да остарее и да умра.

ГЛАВА 39

— В някои от твоите пиеси действието не се ли развиваше в гора като тази? — попита небрежно Сен Жермен.

— Само в комедиите — рече Уилям Шекспир с дрезгав шепот, — а и моите гори бяха населени с по-кротки създания; това място е зловещо.

Паламед спря рязко и Франсис и Уилям се блъснаха в него.

— Вие двамата няма ли да млъкнете? — прошепна той. — Вдигате шум колкото стадо слонове. А повярвайте ми, в тази гора има твари, които дори аз не бих желал да събудя.

— Няма смисъл — промърмори Сен Жермен. — Сигурен съм, че те знаят, че сме тук. Разбрали са го в момента, щом излязохме от колата.

— О, знаят и още как. Някой ни следи — добави Шекспир.

Двамата безсмъртни се обърнаха към него. Макар че в гората цареше непрогледен мрак, усилените им сетива им позволяваха да виждат всичко изненадващо ясно, макар и без цветове. Паламед погледна към Сен Жермен, който поклати леко глава; нито един от двамата не бе усетил, че ги следят.

Шекспир бутна с показалец нагоре големите си очила и се усмихна, като побърза да прикрие зъбите си с ръка.

— В момента ни наблюдава горски дух — ниска, тъмнокожа, красива женска в одежди, които предполагам са оцветени в яркозелено.

— Впечатляващо — каза Паламед. — Откъде знаеш всичко това... — започна той, а после млъкна. — Тя стои зад нас, нали? — попита на латински.

Барда кимна.

— И не е сама, нали? — продължи Паламед на същия език, все така гледайки към Шекспир.

— Не е — съгласи се Барда.

Сен Жермен се обърна бавно и погледна през рамото на рицаря.

— Обзалагам се, че са въоръжени с лъкове — продължи Паламед.

— С лъкове и копия — поправи го Сен Жермен.

Рицарят се обърна, за да застане лице в лице с комитета по посрещането. Шарените им дрехи представляваха идеално маскировъчно облекло, така че му бе нужно малко време да различи дузина жени, пръснати сред дърветата — предполагаше, че има още толкова, които не може да види. Бяха дребни и слабички, с малко по-дълги от нормалното крайници, с големи и скосени очи, а устите им представляваха тънки хоризонтални линии. Паламед ги разпозна като дриади, горски нимфи.

Една от тях, малко по-висока от останалите, пристъпи напред. Държеше къс извит лък и вече бе поставила на тетивата му стрела с черен връх.

— Съобщете имената си. — Гласът ѝ звучеше като шепот на листа.

Паламед се поклони на създанието.

— Добра среща — каза той, използвайки традиционния поздрав, и добави: — Не съм ви виждал преди.

— Ние сме нови.

Рицарят се изправи.

— И при това с очарователен акцент. Наксос... не, Карпатос^[1]. Какво правят гръцки дриади в английска гора?

— Той ни повика.

Зад дриадата се мярна някакво движение и тя отстъпи встрани. Появи се висока, необикновено слаба фигура. Имаше лице на красива жена, но тялото ѝ беше като издялано от дървесен дънер. Ръцете ѝ, с пръсти като клечки, достигаха до земята, а стъпалата ѝ завършваха с възлести корени.

Паламед се обърна, уж за да представи новодошлата.

— Не я поглеждайте в очите — прошепна бързо. После каза: — Господа, за мен е чест да ви представя на господарката Птелея^[2]. — Обърна се пак към създанието и се поклони ниско. — За мен винаги е удоволствие да ви видя — изрече той на езика от своята младост.

— Сър рицарю. — Птелея излезе напред и застана пред безсмъртния.

Паламед продължи да държи главата си наведена, избягвайки зрителен контакт. Ако я погледнеше в очите, мигом щеше да попадне под нейната магия. Птелея беше хамадриада^[3].

Рицарят не бе сигурен дали тя е нимфа на брястово дърво или пък истинско дърво, което е било оживено, и макар че тя винаги беше учтива и любезна с него, Паламед знаеше колко смъртоносни са хамадриадите.

— Дошъл съм да видя господаря си — рече Паламед, вперил поглед във върха на брадичката ѝ.

— Зеления човек те очаква — каза тя. Вдигна глава да погледне към Шекспир и Сен Жермен. Двамата бързо се поклониха. — Той знае ли, че водиш компания?

Рицарят кимна.

— Казах му, че искам да го помоля за услуга.

Хамадриадата се извърна и рицарят я последва, като внимаваше да не се спъне в наметалото от брястови листа, което се влачеше по земята.

— Тези дриади са нови — каза той небрежно. — Не съм ги виждал тук преди.

— Той призова горските и дървесните духове от цялото Сенкоцарство — рече хамадриадата, повеждайки ги по-навътре в Шеруудската гора. — Събират се тук от месеци.

Паламед кимна.

— Чудех се защо не съм получавал вести от него толкова дълго. До мен стигнаха слухове, че прекарвал много време в Сенкоцарствата.

Птелея се поклонил с уважение, докато подминаваха един стар дъб, и за миг върху дървото се появиха смътни очертания на красиво женско лице; после то изчезна отново и върху дънера останаха само големите златисти очи, които ги наблюдаваха.

Шекспир и Сен Жермен се спогледаха, но не казаха нищо. Трябваше да положат огромни усилия да не се зазаяпат по дървото.

— Твоя сестра ли е? — попита Паламед.

— Балана — каза тя.

Паламед кимна. Знаеше, че Балана е хамадриадата на дъба, но никога по-рано не я беше виждал в Шеруудската гора.

— Всички горски духове ли са тук? — попита Шекспир. — Дриади, хамадриади, горски нимфи...? Много бих искал да ги видя.

— Всички са тук — прошепна Птелея.

— Защо? — учуди се Паламед. Доколкото знаеше, горските духове бяха самотни създания, живееха в уединени гори и горички из целия свят.

Когато Птелея заговори, рицарят долови следа от вълнение в гласа ѝ.

— През последните пет века Зеления човек се е заел да пресътвори своето любимо Сенкоцарство, Горичката на Ериду^[4].

Скоро ще е готова — добави тя, — и тогава той ще ни отведе от това мръсно и отровено място и ще ни върне в света на дърветата.

Рицарят погледна към Барда и повдигна въпросително вежди.

— А какво ще стане с този свят без Зеления човек? — попита Шекспир.

Хамадриадата махна презрително с дългите си ръце.

— Това не е наша грижа. — Главата ѝ се завъртя на сто и осемдесет градуса със звук на пукащо дърво и тримата безсмъртни бързо извърнаха очи от лицето ѝ. — Чух, че това Сенкоцарство скоро ще се върне в ръцете на своите Древни господари. Не искаме да сме тук, когато се случи.

— Откъде чу това? — попита Паламед.

— Аз им казах. — Гласът, който заговори, бе мъжки: бавен и дълбок, той вибрираше през земята, трептеше във въздуха и раздвижваше листата.

Птелея придърпа наметалото от листа около себе си и отстъпи настрана. Притисна се към един бряст и потъна в него. За миг красивото ѝ лице се задържа върху кората на дървото, после тя затвори очи и изчезна.

Хамадриадата бе довела тримата безсмъртни до една полянка в самото сърце на гората. Дърветата тук бяха чворести и изкривени от старост. Дъб и кестен, бряст, ясен, глог и ябълка бяха струпани заедно, всичките обвити в бръшлян. Под дърветата растяха зеленикави храсти с ненавременно узрели червени плодчета, а клоните бяха осеяни с белите бисерчета на имела. От една могила по средата на поляната се издигаше груба колона от бял камък. Всеки сантиметър от нея бе покрит със сложни спираловидни шарки.

— Светът отива към своя край. — За миг изглеждаше, че гласът идва от камъка. — А аз не искам моите създания да са тук, когато това

се случи.

— Можеш да останеш и да се биеш — рече Паламед, като излезе в оградения от дърветата кръг и се приближи до камъка. — Правил си го и преди.

— И загубихме — рече гърленият мъжки глас.

Фигурата, която се появи иззад колоната, бе висока и слаба, облечена в дълга бяла роба с качулка, по която имаше сребриста шарка от листа. Сребърна маска с фантастични орнаменти покриваше цялата ѝ глава. Тя изобразяваше лицето на млад мъж, надничащо от буен листак, който се разпростираше извън краищата на маската, така че главата на съществото изглеждаше огромна. Всеки лист бе гравирен в невероятни детайли, чак до жилките и минаващите през тях влакна.

Паламед пристъпи напред и се поклони дълбоко, падайки на едно коляно пред фигурата.

— Господарю Таммуз.

Ръката, която се появи от дългия ръкав, за да се отпусне върху дясното рамо на рицаря, носеше сребърна ръкавица с избродирани по нея горски плодове, листа и увивни растения.

— Обаждането ти беше неочаквано и нежелано — изрече гърлено басовият глас.

Сарацинския рицар се изправи плавно. Беше само около сантиметър по-нисък от господаря си и можеше да види безброй свои отражения в полираното сребро. Яркозелени очи с кафяви точки се взираха през дупките на маската. Зениците им представляваха тесни хоризонтални овали. Не за пръв път Паламед се запита как ли изглежда Зеления човек.

— Какво искаш? — попита Таммуз и от думите му листата на дърветата около него затрептяха.

— Услуга — рече простичко Паламед. Беше репетираше този разговор безброй пъти от Лондон до тук, но не можеше да отгатне как ще реагира господарят му. През вековете, откакто му служеше, бе стигнал до извода, че Таммуз представлява най-опасната комбинация: надменен и непредсказуем.

— Не ми е в природата да правя услуги. — Таммуз отстъпи от резбования камък и се втренчи през сечището към другите двама безсмъртни, които стояха до дървото, погълнало хамадриадата. — А си

довел и Барда. — Той се приведе напред и добави високо: — Изобщо не го харесвам.

Уилям Шекспир пристъпи към Древния и направи пресилено елегантен поклон.

— Мразим онова, от което се боим — рече той саркастично. Погледна към рицаря. — Не е ли тъй?

— Тогава не дразни всемогъщия Древен — прошепна Паламед.

— Не ме гневи — предупреди го Таммуз.

Шекспир се разсмя.

— Ти нямаш власт над мен, Зелени човеко.

Таммуз се обърна да погледне третия безсмъртен и над гората се възцари мъртвешка тишина. Когато Древния заговори пак, гласът му бе мек, почти нежен, като вятър, шумолящ в есенни листа.

— Ето че се срещаме отново, Сен Жермен.

Безсмъртният излезе от сенките и се поклони леко.

— Господарю Таммуз — каза той спокойно.

— Най-последно. От векове чакам този миг; знаех си, че пътищата ни ще се пресекат отново. Открил съм, че този свят наистина е много малък. — Гласът на Древния стана по-дълбок и въздухът затрептя от него, а листата закапаха от клоните. — Франсис, граф Сен Жермен. Лъжецът. Крадецът. Убиецът!

Изведнъж от гората около тях изникнаха десетки дриади с насочени лъкове и копия. Върху дънерите се появиха лица, а после, една по една, хамадриадите излязоха от дърветата по края на поляната. Таммуз вдигна облечената си в сребърна ръкавица ръка и посочи безсмъртния.

— Убийте го! — изкрещя той. — Убийте го веднага!

[1] Острови в Гърция. — Б.пр. ↑

[2] Малко известен персонаж от гръцката митология. По-нататък е обяснено какво представлява. — Б.пр. ↑

[3] Дриада, която е неразделно свързана със своето дърво. — Б.пр. ↑

[4] Древен персийски град, в който имало свещена горичка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 40

С падането на нощта праисторическият пейзаж оживя от звуци: виене, крясъци, врещене и лай.

— Изведнъж осъзнах защо са измрели всичките тези животни — каза Скатах. Седеше с кръстосани крака на входа на една пещера с купчина камъни до себе си. — Вероятно от изтощение. Никое от тях не е можело да спи.

— Аз бих могла да поспя... стига да ме оставиш — изсумтя Жана. Дребната францужойка се намираше в пещерата зад Сянката, легнала върху постеля от слама и завита с трева и клонки, които двете бяха отрязали от дърветата и сплели. Тя придърпа одеялото от листа до брадичката си и затвори очи. — Вече спя — обяви Жана и почти незабавно дишането ѝ стана равномерно.

Скатах протегна ръка и оправи една от клонките върху раменете на приятелката си. В непрогледния мрак вдигна от едно листо огромен черен бръмбар и го остави на земята пред входа на пещерата. Той изчезна в нощта, където моментално му се нахвърли животно, приличащо на малка лисица. Скатах поклати глава: в това време и на това място всички бяха или хищници, или плячка.

Сянката долови слаб неприятен мирис, взе един камък и го метна в нощта. Нещо изквича и побягна през високите треви.

— Мечите вълци^[1] се върнаха — каза тя тихо. Зад нея Жана захърка съвсем лекичко.

Скатах се усмихна. Доставяше ѝ необикновено удоволствие да знае, че Жана е заспала, уверена, че се намира в безопасност. Скати предполагаше, че това е нещо като безусловната вяра на едно дете в родителите му. После усмивката ѝ помръкна: тя никога не бе имала такава вяра в своите родители. Двамата ѝ бяха почти непознати, сдържани и дистанцирани, и макар че тя ги наричаше мамо и татко, това бяха само наименования; никога не бе влагала чувство в думите. Беше близка с баба си и чичо си, но най-близкото ѝ същество винаги бе била сестра ѝ.

Ифа от Сенките: ето едно име, за което избягваше да мисли от години.

Нещо се раздвижи в тревата и тя метна още един камък, който запрати невидимото създание с трясък в храстите.

Скатах вече рядко мислеше за родителите си. И двамата бяха живи — някой щеше да ѝ съобщи, ако не бяха, — в едно далечно Сенкоцарство, за което твърдяха, че било оформено по подобие на изгубения свят на Дану Талис. Тя не беше ходила там от векове. Не за първи път ѝ хрумна, че колкото и невероятно да изглеждаше, Никола и Пернел Фламел се бяха превърнали в родителите, които никога не бе имала.

Тя се намръщи, опитвайки се да си спомни кога за първи път бе срещнала семейство Фламел. Беше почти сигурна, че се бе случило в Париж в средата на четиринайсети век, малко след като бяха купили „Книгата на Авраам Мага“. Знаеше със сигурност, че ги бе срещнала в Испания, когато се опитваха да преведат Сборника и определено се намираше в Париж за погребението на Пернел през 1402 година. През вековете пътищата им се бяха пресичали отново и отново. Тя им беше спасявала живота — а и те неведнъж бяха спасявали нейния — и почти случайно двамата се бяха превърнали в нейно семейство. Когато имаше нужда от съвет, отиваше при Пернел, а когато имаше нужда от пари, искаше от Никола.

През десетилетията бе имало и други, които ставаха част от новото ѝ семейство — Жана, например, ѝ беше като сестра, — но проблемът в това, да имаш човеци за приятели, беше, че те остаряваха и умираха, затова през последните няколко века тя гледаше да не се сприятелява с тях. За последен път бе имала кръг от близки приятели, когато свиреше в една готик-пънк група в Германия с още три от нейния вампирски клан. Диви времена бяха. През деня спяха, после по цяла нощ пееха и купонясваха, а в здрачните часове преди разсъмване ловуваха свирепите водни духове ниски. Вярно, че докато преподаваше бойни изкуства в Сан Франциско, имаше много ученици и всеки последен петък на месеца ходеше с някои от тях на нощно караоке в местния суши бар, но го правеше просто за да изглежда нормална, а и те бяха по-скоро познати, отколкото истински приятели.

И не беше самотна. Не беше истински самотна...

Но последните няколко дни ѝ бяха напомнили колко ѝ е приятна компанията на човеците. Беше развълнувана от възможността да използва уменията си по предназначение, а не само в доджото. Разполагаше с хилядолетия опит в бойните изкуства; трябваше да го използва за защита на приятелите си. Това я караше да се чувства желана и необходима. Приключението в Париж я бе накарало да осъзнае, че е време отново да поеме по-активна роля в света. Обеща си, че когато всичко това свърши, ще прави каквото винаги е правила за човеците: ще защитава тези, които се нуждаят от защита, и ще наказва онези, които го заслужават.

Точно сега обаче не мислеше, че ще може да спази това обещание.

Сянката се бе намирала в трудни ситуации и преди — затворена в Сенкоцарства, изправена срещу многоброен противник, бореца се с чудовища, а веднъж дори бе сама срещу цяла армия — и въпреки това никога не се бе съмнявала, че ще оцелее и ще се върне въщи. Всяко Сенкоцарство си имаше вход и изход — трябваше само да намери този изход. Враговете можеха да бъдат надвити или надхитрени, победени или спечелени на своя страна.

Но това тук беше различно.

В този плеистоценски свят имаше изобилие от врагове — и никой от тях не можеше да бъде измамен или привлечен на твоя страна. Голяма част от растенията бяха отровни или негодни за ядене, а всички животни бяха гладни.

И бяха прекалено много.

След срещата си със саблезъбите тигри, Скатах и Жана бяха видели лъвове, гигантски мечки и безкрайни бизонски стада. Огромни ята от кондори прелитаха през небето с оглушителен плясък на криле. Със спускането на нощта бяха забелязали първите вълци — високи, дългокраки създания, които вървяха успоредно на тях във високата трева.

— Това вълци ли са? — попита Жана.

— Мечи вълци — поправи я Скатах. — Прародители на съвременния вълк и също толкова смъртоносни. И на всеки един, който виждаш, има поне още дузина, които не виждаш.

— Виждам четири.

— Е, значи там има голяма глутница, която ни наблюдава.

За първи път в изключително дългия си живот Скатах започваше да мисли, че може би е в беда. В сериозна беда. Това беше ситуация, в която дори бързината ѝ и специалните ѝ умения не бяха от полза. Тя метна още един камък в мрака и чу как той улучи плът. Хвърли още един в посоката, накъдето смяташе, че ще побегне създанието. Някакъв вълк излая уплашено.

— Тя стреля и улучва право в целта! — прошепна Скатах.

Намираха се на това място само от няколко часа и вече привличаха вниманието на едрите хищници. Скатах не се съмняваше, че ще съумее да ги отблъсне, а Жана почти не ѝ отстъпваше в битка, но рано или късно някоя от тях щеше да бъде ранена. И макар че и двете бяха безсмъртни, това не значеше, че са неуязвими — ако раната бе достатъчно тежка, щяха да умрат. Порязване от тигърски нокът, ухапване или дори драскотина бързо щяха да се инфектират. Нейният метаболизъм можеше да ѝ помогне да се изцери... ако се хранеше. Проблемът беше, че на това място нямаше с какво да се храни — освен с Жана... а тя никога не би направила това.

Вампирският клан на Скати не бяха кръвопийци; имаха други потребности. И макар че тя рядко — много рядко — се нуждаеше от храна, рано или късно щеше да изпита глад. Жана също щеше да има нужда от храна; тя беше вегетарианка, но знае ли човек какво бе безопасно да се яде на това място и в този период?

Сянката вдиша дълбоко, поемайки чистия нощен въздух, и се отпусна назад, подпряна на протегнатите си ръце, за да огледа пейзажа. Наблизо изрева лъв и някакво по-дребно същество изквича тревожно.

Бе живяла по-дълго, отколкото си представяше някога, беше виждала как цивилизации се въздигат и рухват, и се въздигат отново. Бе преживяла най-хубавото и най-лошото в човешката история. През дългия си живот бе правила грешки и макар че не ѝ беше в природата да се извинява за стореното, имаше някои неща, които би променила. Най-много съжаляваше за това, че бе обучила Кухулин; беше взела едно момче и го бе превърнала във воин, което в крайна сметка го бе убило. Може би трябваше преди това да намери някой Древен господар, който да го направи безсмъртен. Интересно, не се бе сещала за Кухулин от векове; толкова неразривно бе сплетен той със спомените за сестра ѝ, а тези спомени бяха болезнени.

Ако можеше да изживее живота си отначало, никога — ама никога — не би се скарала с близначката си. Когато родителите и брат ѝ я пренебрегваха, винаги можеше да разчита на Ифа. Тя винаги я бе обичала безусловно.

Скатах сви крака към гърдите си, обхвана пицялите си с ръце и опря брадичка върху коленете си. Отдавна не бе мислила за своята сестра. Зачуди се дали Ифа още е на земята. Смяташе, че е. От време на време чуваше слухове за червенокоса и бледокожа жена-воин или пък попадаше на истории, които бъркаха нея и Ифа, като смесваха и преплитаха легендите за тях до такава степен, че и самата тя не можеше да ги различи.

Взирайки се в далечината, Скати осъзна, че има голяма вероятност да умре тук. Винаги, когато бе мислила за смъртта, си представяше, че тя ще дойде в някоя драматична битка и ще бъде велика и славна, така че името ѝ да се помни с поколения. Не ѝ харесваше идеята да умре на това самотно място като плячка на гигантски праисторически зверове. Една внезапна мисъл я накара да се надигне. Някога ѝ бяха казали, че ще умре на екзотично място. Е, нима имаше нещо по-екзотично от плейстоценската епоха?

Скатах вдигна глава към небето. То бе безоблачно, а звездите грееха тъй ярко, че чак осветяваха слабо земята. Тя започна да търси съзвездията. Те се бяха разместили по небосвода през вековете, които бе преживяла на земята, но ако откриеше Полярната звезда, щеше да може да намери...

Огромният сив вълк скочи от мрака с раззинати хищни челюсти и стичаща се по козината му слюнка.

Скати се хвърли по гръб и краката ѝ се стрелнаха, улучвайки звяра в гърдите, надигнаха го високо във въздуха и го запратиха в нощта. Чу се само едно смаяно изквичаване, преди вълкът да се стовари в тревата, а после ръмжене, когато се изправи на крака и се отдалечи в тръс.

Сянката остана да лежи по гръб, взирайки се в нощното небе.

Нещо в звездите не беше наред.

Тя се изправи бавно, излезе от пещерата и огледа небосвода. През него се простираше огромна ивица от светлина, която почти напомняше Млечния път, но в цялостната ѝ форма имаше нещо ужасно погрешно. Трябваше да е арка — но тази тук изглеждаше прекалено

права. И накъдето и да погледнеше, не можеше да види Полярната звезда.

— Къде... — прошепна тя.

А после луната изгря от изток, огромна и жълта, и се заиздига по небосклона, пръскайки млечнобяла светлина върху пейзажа. Небето бе толкова ясно, че се виждаше всеки кратер по повърхността ѝ.

Миг по-късно изгря и втората луна.

А после и трета.

И четвърта.

[\[1\]](#) Едри праисторически вълци от епохата на плейстоцена. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 41

— Голям е — прошепна благоговейно Джош и хвърли поглед към Софи. — Ама наистина голям.

Тя кимна, вперила взор във фигурата.

Прометей беше огромен. Древния се извисяваше на повече от два метра и изглеждаше, че тежи поне сто и петдесет килограма — и цялото това тегло бе мускули. По тялото му нямаше и грам тлъстина. Джинсите му бяха стари, протрити и на двете колена и с оръфани крачоли; рисунката на тениската му бе толкова избледняла, че почти не се виждаше, а работните му ботуши бяха покрити с дебел слой засъхнала кал. Макар че косата му се състоеше от гъсто сплетени червени къдрици, брадата му бе прошарена със сиви и сребристи косми.

— Чичо! — С радостен вик Ифа отвори вратата на колата и се хвърли в обятията на едрият мъж.

— Ифа! — Той я улови, сякаш беше перце, и я подхвърли във въздуха. И двамата се смееха.

Джош изведнъж откри, че се усмихва, гледайки как този свиреп на вид мъж се кикоти, докато подхвърля Ифа, която изглеждаше като дете в ръцете му. В ума му изникна ярък спомен за това как баща му го подхвърляше по същия начин, когато бе малък. Обичаше това усещане за летене.

— Хубавото ми момиче. — Прометей подхвърли още веднъж Ифа във въздуха още по-високо и тя изписка пак.

— Не ме оставяй да падна — рече тя задъхано и се разхълца.

— Нима някога съм те оставял да паднеш? — попита Древния и Джош изведнъж осъзна, че той говори на английски с изненадващо силен южняшки акцент, провлачвайки думите.

— Никога — каза тя, останала без дъх.

— Мина толкова много време. Прекалено много. — Едрият мъж хвана Ифа, остави я на земята и отстъпи назад. Задържа я на една ръка разстояние от себе си, като я оглеждаше. — Пораснала си...

— Не съм мръднала от последния път, когато ме видя — рече тя бързо.

— А кога беше това? — попита той.

— О, не много отдавна. Преди малко повече от сто и дваайсет години, мисля. — Ифа вдигна тъмните очила върху челото си и погледна право в широкото лице на чичо си.

Джош веднага забеляза, че очите им са с еднакъв зелен оттенък.

— Видях те за последно — продължи Ифа, — когато двамата с Нитен дойдохте да ме спасите, след като се бях забъркала в неприятности с нагите^[1] на Кракатау^[2].

Прометей кимна и се засмя.

— Да, да, спомням си.

— Кракатау — ахна развълнувано Джош. — Това е мястото, където бяха мама и татко преди пет години. Островът с вулкана... — Обърна се и погледна към задната седалка, но никой не го слушаше: Софи, Никола и Пернел се взираха в Древния.

Когато близнаците бяха на десет години, родителите им бяха прекарвали цяло лято на острова, а после Джош използва снимките, направени от майка му и баща му, за да подготви училищен проект на тази тема. Знаеше, че едно от най-големите регистрирани вулканични изригвания е станало на Кракатау в края на деветнайсети век... и осъзна със сепване, че това бе преди около сто и дваайсет години.

— А как е гаджето ти, Майстора на меча? — попита Прометей.

— Той не ми е гадже — рече бързо Ифа и по бледите ѝ бузи изби руменина. — Иначе е добре.

— Виждала ли си го скоро?

— Съвсем скоро. — Ифа се обърна, точно когато вратата на шофьора се отвори и оттам излезе Нитен. Долепил ръце към бедрата си, японският безсмъртен се поклони на едрия червенокос Древен.

Прометей отвърна на поклона му.

— Радвам се да те видя, стари приятелю — каза той топло.

— И аз, Огнени властелине.

Джош се огледа и осъзна, че в мига щом Прометей се бе появил до колата, калните фигури бяха отстъпили и изчезнали сред дърветата и високите треви от двете страни на тесния път. Можеше да ги види между листата, обърнали празните си лица към червенокосия Древен като цветя, следящи слънцето.

Прометей се наведе и надникна в колата.

— Я да видим какви други изненади имаме тук — рече той. — Хубави ли са...

Пернел помогна на Никола да излезе от колата.

— ... или не чак толкова хубави? — завърши той. После се изправи в цял ръст, хвана ръката на Вълшебницата и склони ниско глава над нея. — Искан ми се да можех да кажа, че за мен винаги е удоволствие да те видя, госпожо Флаemel, обаче ти и лошите новини вървите ръка за ръка.

— Предполагам, това означава, че аз съм лошата новина. — Никола протегна ръка, но Прометей дори не я погледна, а вместо това прегърна нежно Алхимика, така че краката му се отделиха от земята.

— Ти винаги си лоша новина — каза Древния и се усмихна, за да притъпи остротата на думите си. Зелените му очи бяха неспокойни, докато оглеждаше безсмъртния. — Виждам, че и днес не е по-различно. Остарял си, Алхимико. — Той се обърна да погледне към жената. — А ти си красива както винаги.

— Винаги си бил очарователен негодник, Прометей, и много добре знаеш, че никога не трябва да казваш на една жена, че изглежда стара. — Пернел се усмихна.

— Имаме си неприятности — призна Никола. — Ще ти обясня всичко по-късно. Но първо искам да те запозная с двама души. — Никола се обърна и Джош внезапно осъзна, че Алхимика гледа към него. Пое си дълбоко дъх и отвори вратата... при което веднага усети налягане във въздуха, сякаш някаква невидима сила го тласкаше обратно.

Зърна едва забележим блед ореол около Древния, но в мига щом излезе от колата, видя как сиянието се усилва, докато не се превърна в червена мъгла, обгръщаща Прометей, която трептеше току над кожата му. Зад него Джош видя как сивата аура на Ифа се издига като дим от тялото ѝ. Той направи крачка напред и собствената му аура разцъфтя около него. Главата го засърбя и той прокара пръсти през косата си: под ръката му пропукаха искрици с аромат на портокал.

— Още едно Злато — рече тъжно Прометей. После очите му станаха твърди, щом премести поглед към семейство Флаemel. — Мисля, че последния път се разбрахме...

— Не е просто още едно Злато — прекъсна го Никола. — Това е Златото. — Той посочи Джош. — Погледни го внимателно, Прометей. Виж тази аура. Той е златният близък от легендата. Пробуден е и научи Водната магия от Гилгамеш. Сега трябва да овладее Огъня.

— И очаквате аз да го обуча?

— Моля те. Нямаме много време.

— В никакъв случай — тросна се Прометей. — Последния път ти казах, че никога вече няма да обучавам човеци.

Смаян и озадачен, Джош тъкмо се обръщаше към Никола, когато усети студена тръпка по гърба си. Завъртя се и видя Софи да излиза от колата.

Щипането се бе появило, в мига щом видя огромната глава на Прометей да наднича в колата. Сякаш хиляди иглички я боцкаха по цялото тяло, започвайки от пръстите на краката ѝ и издигайки се към черепа. И заедно с щипането нахлуха спомените.

Червенокосо момче върху една скала, а от бушуващото море се надига чудовище с пипала...

... Момчето, вече като млад мъж, в екзотична сребърна броня, размахва пламтящ червен меч срещу армия от бронирани воители...

... Същият младеж сипе огнени кълба върху далечна флота от блестящи метални кораби...

... Мъжът, вече по-възрастен, излиза от Безименния град, следван от хиляди — десетки хиляди — новосъздадени човеци...

... Мъжът, още по-възрастен, покрит с ужасни рани и прикован към скала в едно отровно Сенкоцарство и свирепи птицеподобни създания го нападат...

В мига щом кракът ѝ докосна земята, аурата на Софи разцъфтя около нея и моментално се втвърди в екзотична на вид сребърна броня, покриваща цялото ѝ тяло. Гладък овален шлем обгръщаше главата ѝ, процепите за очите бяха преградени със зелено стъкло и макар че ръкавиците ѝ бяха от метал, по гъвкавост приличаха на кожени.

— Позната ли ти е тази броня? — Гласът на Софи отекна в шлема и това му придаде неземно звучене.

Бронята представляваше съвършено копие на онази, която Прометей бе носил като млад.

Древния отстъпи назад, кожата му бе придобила цвета на тебешир. Ифа посегна да хване чичо си за ръката.

— Помниш ли как веднъж направи такава броня за мен от собствената си аура? За да ме предпазва, така каза. — Мирисът на ванилия във въздуха бе силен, а после с него се смеси и друг аромат: острият дъх на горящи листа. Тънки кафяви нишки плъзнаха по сребристия метал и го нашариха като леопардова кожа.

Прометей отстъпи, клатейки глава. Искри играеха в червената му коса и брада. Блестяща алена броня започна да се оформя върху гърдите и раменете му.

— Коя си ти? — попита той на изгубения език на Дану Талис.

— Аз съм Софи Нюман — отвърна тя на същия език, преди да мине отново на английски. — И ти нося съобщение от сестра ти.

Аурата на Прометей пламна в кървавочервено и около тялото му се оформи броня като тази на Софи. Двата метални костюма — единият червен, другият сребърен — заискриха, изпускайки във въздуха струйки цветна аура.

— За мен сестра ми е мъртва — извика Прометей с усилен от шлема глас. — Тя ме предаде... предаде всички ни.

Бронята на Софи избледня, стана прозрачна като кристал, разкривайки момичето вътре. Очите ѝ бяха изцяло сребърни, като огледала върху лицето ѝ.

— Тя направи онова, което трябваше — каза Софи. Изведнъж аурата ѝ изчезна напълно, издигна се от тялото ѝ на сребърни капки и когато момичето заговори, се разнесе дрезгавият старчески глас на Вещицата от Ендор. — Малки братко, сторих каквото бе необходимо, и го направих заради теб. Ти цял живот си ме защитавал и плати ужасна цена за това. Да, аз отидох при Хронос и пожертвах очите си, но го направих, за да мога да виждам изменчивите нишки на времето, така че винаги да бдя над теб и Да те пазя.

— Зефания... — прошепна Прометей.

Ауралната броня се стече по тялото му и образува локвичка в нозете му, преди да попие в земята. Около него израсна трева, нашарена със ситни алпийски цветчета.

Софи се обърна към Древния.

— Светът ще свърши — продължи тя с гласа на Вещицата. — Видях го във всяка времева нишка... освен в една. Само в една има

шанс, макар и минимален, светът да оцелее. Помниш ли как ние двамата се борехме за новосъздадените човеци, Малки братко?

Онемял от потрес, Прометей успя само да кимне.

— Сега е време други брат и сестра да направят същото. И те се нуждаят от помощта ти, Малки братко.

Прометей заклати глава. Зелените му очи бяха пълни с огнени сълзи.

— Моля те, не искай от мен...

В гласа на Вещицата прозвуча гняв.

— Твоята аура даде на човеците искрата на живота. Ти си техен баща и като всеки баща имаш отговорност към семейството си. Ако откажеш, обричаш човеците на унищожение. — Софи се олюля и Джош се втурна да я подхване. Нишки от златната му аура се увиха около нея, като съскаха, пращяха и мятаха искри при допир с тялото ѝ. Тя потрепери, а когато отвори очи, те отново бяха яркосини. Клепките ѝ прърхаха и Софи замига силно, местейки поглед от Прометей към Джош. — Не ме разочаровай. Винаги толкова съм се гордяла с моя Малък брат — прошепна тя, преди да загуби съзнание.

[1] Божества в хиндуистката и будистката митология — наполовина хора, наполовина змии. — Б.пр. ↑

[2] Вулканичен остров западно от Ява, Индонезия, станал известен с изключително мощното изригване на 26 август 1883 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 42

— Мразя лей-портали! — изпищя Вирджиния Деър, когато потънаха в ледената вода.

— Сега ли ми го казваш? — извика Дий.

Пропадаха все по-надолу и по-надолу... а после изведнъж около тях вече нямаше вода, а само непрогледен мрак.

— А особено много мразя тези, при които пропадаш... — Гласът на Вирджиния звучеше глухо, сякаш говореше в тясно пространство. — Не си падам и по тези, при които скачаш.

Доктор Джон Дий опита да се ориентира, но в този мрак не бе сигурен, че може да различи горе от долу.

— Какво ще кажеш за малко светлина? — обади се Вирджиния. — Мисля, че в момента ще ни дойде добре.

— Някой някога казвал ли ти е — започна Дий, — че говориш прекалено много?

— Не. — Вирджиния звучеше искрено изненадана. — Така ли е? Предполагам, че да. — Гласът ѝ се промени и стана свиреп.

— Но само когато пропадам през лей-портал в пълен мрак! В такъв случай може би имам да кажа това-онова.

Ушите им изпукаха и ги лъхна поредица от ужасни миризми, сякаш току-що бяха пропаднали през зловонни облаци.

Изведнъж всяко чувство за движение изчезна. Още се намираха в черна пустота.

— Имаш ли кибрит? — попита Вирджиния.

— Кибрит ли? — рече объркан Дий.

— Мислех, че вие магьосниците винаги носите кибрит. За да си палите свещите. Нали магьосниците все палят свещи?

— През последния век използвам електрическо осветление — промърмори Дий. — Не нося кибрит.

— Много е тъмно — каза Вирджиния, изтъквайки очевидното.

— И страшно.

— Не ми казвай, че се боиш от тъмното.

— Не от тъмното, докторе, а от онова, което живее в него.

Дий бръкна с въздишка под палтото си и извади каменния меч. В мига щом ръката му докосна оръжието, то засия — отначало в сиво, а после в синьо, след това лумна в яркочервено, преди изведнъж да запламти в червено, разпръсквайки около тях студена светлина. От меча се виеха огнени езици, но този огън бе мразовит и оставяше във въздуха въртящи се дребни частици лед.

— Хммм... няма кой знае какво за гледане — каза Дий, като се озърна.

Вирджиния Деър стоеше до него. Лицето ѝ изглеждаше страховито в светлината на студените червени пламъци. После тя се обърна бавно.

— Мисля, че ми харесваше повече, когато не можех да виждам.

Еднообразен равен и гол сив пейзаж се простираше във всички посоки. Единствените отпечатыци в ситния прах под краката им бяха от техните стъпки.

— Къде сме? — попита Вирджиния.

Дий вдигна високо меча и се завъртя в пълен кръг.

— Чувал съм за тези места... макар че никога не съм ги виждал лично. Прилича ми на негово Сенкоцарство.

— Негово ли?

— Започнато, но оставено недовършено. — Магьосника свали меча и сенките се струпаха по-наблизо. — Древните създават Сенкоцарства, като използват своите аури, спомени и въображение. Понякога някой особено могъщ Древен може сам да създаде цяло царство, но често се случва да се събират в групи, за да си оформят собствен свят. — Той посочи с меча. — Този тук така и не е бил завършен.

— Защо? — зачуди се на глас Деър.

— Нямам представа... — започна Магьосника, после сграбчи Вирджиния за ръката и я повлече. — Бягай! — изкрещя той.

Тя се обърна, погледна нагоре... и видя четирима кукубути да падат от черното небе.

— Сигурно са пропаднали през лей-портала, преди да се затвори — рече Дий.

Четирите създания се приземиха леко, завъртяха се, явно дезориентирани, а после насочиха вниманието си към светлината на

меча. С триумфален вой те се втурнаха към Дий и Вирджиния.

Щом започнаха да тичат, се промениха. Превръщането им от хора в животни бе мигновено. В един момент изглеждаха като младежи с бръснати глави; в следващия бяха огромни вълкоподобни същества с човешки лица. Тичаха изправени на два крака, но прегърбени, и ноктестите им лапи вдигаха облачета прах.

— Докторе? — рече спокойно Вирджиния.

— Приспи ги — извика Дий. — Можеш ли едновременно да тичаш и да свириш?

Деър измъкна флейтата си от кожения ѝ калъф, поднесе я към устните си и духна лекичко.

Но не излезе никакъв звук.

— Ох — изпъшка тя, — това не е на хубаво.

Четиримата кукубути вече бяха по-близо. Хубавите им лица се загрозяваха от острите зъби в устите им. Неокосмените им опашки биеха по земята.

Във въздуха зад кукубутите се мерна някакво движение и се появиа Хугин и Мунин. Огромните гарвани рухнаха от небето и се стовариаха на земята сред облак прах. Запляскаха с криле, но се издигнаха само на около метър, преди да паднат отново. После зърнаха пламтящия меч и в един глас заграчиха името на Дий. Гигантските птици се устремиха към единствената светлина сред пейзажа с подскоци, които бързо скъсяваха разстоянието.

— Докторе, ако имаш някой гениален план, сега му е времето да го използваш — изпъшка Вирджиния, като пъкна флейтата си обратно в калъфа и извади изпод палтото си плоска томахава. След като Дий не отговори веднага, Деър рискува да хвърли един бърз поглед настрани към него. — Джон?

Дий спря.

— Джон? — повтори тя. Беше го подминала, но сега се върна и застана до него. Лицето на Магьосника бе напълно безизразно. Студените му сиви очи станаха червено-сини, отразявайки светлината на пламтящия меч. А после Вирджиния осъзна, че пясъкът на това негово Сенкоцарство се вие около краката му и образува шарки — сложни спирали и змиевидни гънки. Тя прокара длан пред очите му, но те не мигнаха и жената разбра, че той не я вижда, нито пък я чува. — Винаги си бил голяма беля, доктор Джон Дий. Нищо чудно, че всички

около теб измират. — После Вирджиния се обърна да посрещне сама кукубутите и гарваните.

Огън, който бе студен.

Лед, който бе горещ.

Усещанията се лееха от меча и се стичаха през китките и нагоре по ръцете му, за да се настанят в гърдите му.

И заедно с топлината и студа дойдоха спомените, ужасни спомени за време преди човеците, за време, когато Древните са управлявали земята, и още по-рано, за света на Архонтите; и за Предтечите преди тях; и още по-назад, до Времето преди времето, когато са властвали Земните господари.

Спомени за четирите велики меча на силата...

... за тяхното създаване...

... и за тяхната мощ...

... и защо са били разделени...

... и защо никога не бива да се събират заедно...

И разтърсващото осъзнаване, че това не са оръжия, а нещо повече, много, много повече.

— Джон!

Магьосника бавно завъртя глава към Деър и това, което тя видя върху лицето му, я накара да онемее. Нещо древно и чуждо надзърташе през очите му. Тя гледаше вцепенена как ръката му се надигна, поднасяйки оръжието пред лицето му.

Огън.

Каменният меч лумна в нажежен до бяло огън.

Лед.

Лед се образува с пукане по острието и дръжката.

Изведнъж мечът се размърда и се раздели, така че в лявата му ръка остана горящият в червено-черно Кларент, а в дясната — пропукващият със син огън Екскалибур.

— Къде искаш да бъдеш, Вирджиния? — Гласът на Дий представляваше дрезгав шепот.

— Където и да е, само не тук.

Кукубутите вече почти бяха стигнали до тях и кръжаха предпазливо около двата меча. Гарваните се смееха с гласа на Один.

— Знаеш ли къде искам да бъда аз? — попита Дий. Ръцете му описаха във въздуха два огромни идеални кръга — пламтящ червен и пропукващ син. Те се припокриха в средата, за да образуват дълъг овал, който заблестя като топящ се лед.

— Джон, плашиш ме.

— Искам да се върна у дома — рече Дий.

Пристъпи в овала и изчезна. Моментално огънят започна да гасне, а ледът — да се топи. Кукубутите нададоха вой и се метнаха напред; гарваните заграчиха.

Вирджиния Деър затвори очи и се хвърли в горящия и топящ се овал...

... и ги отвори отново. Слънце грееше в лицето ѝ. Тя вдиша топлия солен въздух и откри, че лежи върху трева и чува шум от улично движение. Свиреха клаксони и изведнъж ѝ хрумна, че това е най-мелодичният звук на света. Тя се надигна и се огледа. Дий седеше до нея. Екскалибур и Кларент лежаха на земята до доктора, около единия имаше локвичка лед, а около близнака му — обгорена земя.

— Джон, ръцете ти — рече ужасено Вирджиния.

Дий вдигна ръце. И двете бяха обгорени до черно, плътта бе напукана и грозна и върху нея започваха да се образуват мехури.

— Леко се отървах. — Той направи гримаса.

Вирджиния стана и се огледа. Чуваше гласове наблизо. Отвсякъде я заобикаляха дървета и тя можеше да види върховете на близките сгради. Едната от тях — кула — ѝ изглеждаше позната. Много, много позната.

— Джон, какво направи? Къде сме? Кажи ми, че това не е друго Сенкоцарство.

— Изведнъж осъзнах какво могат да правят мечовете — рече тихо Дий. — Не, осъзнах е грешна дума. Казаха ми на какво са способни мечовете. — Когато се обърна да погледне към Вирджиния, тя забеляза в сивите му очи миниатюрни сини и червени точки като късчета лед и въгленчета. — Древните са създали Сенкоцарствата с помощта на мечовете... но Архонтите са ги използвали, за да направят лей-порталите.

— Ти си направил лей-портал! — Вирджиния го изгледа потресено. — Това е много впечатляващо дори за теб, Джон. А какво стана с кукубутите и гарваните?

— Затворени са там навеки... освен ако Один не отиде да прибере любимците си.

— Как ни пренесе тук? — попита Вирджиния.

Усмивката на Дий стана болезнена.

— Просто видях къде искам да бъдем... — Той внезапно млъкна и погледна пак ръцете си. — Знаеш ли, започват наистина да ме болят.

— Сложи им алое вера^[1] — каза автоматично Деър. — И къде точно се намираме?

— В Пайъниър парк, Сан Франциско. — Той завъртя глава към кулата „Койт“, издигаща се над върховете на дърветата. — На пет минути от дома ми.

^[1] Тропическо растение с лечебни свойства или мехлем от него.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 43

— Значи има четири луни и това е добра новина? — Жана д'Арк стоеше на входа на пещерата и гледаше четирите луни — едната огромна и жълта, другата малка с червеникавокафяв оттенък; третата ярко изумруденозелена, а четвъртата бе безцветна. Слабичката францужойка приглади с пръсти късата си момчешка коса. — Има толкова много неща, които не знам, и астрономията не ми е сред силните предмети, но дори аз съм наясно, че земята няма четири луни и никога не е имала.

Лунната светлина правеше червената коса на Скати черна, а кожата ѝ — още по-бледа от обичайното. Очите ѝ бяха като сребърни огледала.

— Не разбираш ли какво означава това? — попита тя развълнувано.

Жана поклати глава.

— Означава, че се намираме в Сенкоцарство.

Жана продължаваше да я зяпа неразбиращо. Четири точици светлина се отразяваха в сивите ѝ очи.

— Значи не сме в миналото.

— Не — отвърна Скати, като хвана приятелката си за ръцете и ги стисна силно. — Не сме.

— И това е хубаво?

— Ако бяхме в миналото, щяхме да сме заседнали там без никакъв изход. Или поне аз не бих могла да измисля никакъв изход, освен някой да се върне през времето и да ни открие, а вероятността да засекат точното ни местонахождение би била астрономически малка. Тогава единственият начин да се върнем в собственото си време щеше да е, като живеем около милион години.

— Това възможно ли е изобщо?

— На теория, да. Древните и Потомците могат да живеят невероятно дълго, но за хората не съм сигурна. Виж какво стана с бедния Гилгамеш след десет хиляди години. Мисля, че тялото може да

продължава да живее, но умът се прекършва под тежестта на всички спомени и преживявания.

— Значи ако това е Сенкоцарство... — започна Жана.

— ... тук трябва да има лей-портал — завърши радостно Скати.

— А как ще го открием? — попита Жана.

Усмивката на Скатах помръкна.

— Тази подробност още не съм я измислила. Но трябва да е все някъде наоколо.

Мечите вълци нападناха призори.

Скатах и Жана ги отблъснаха с лекота и животните изчезнаха с вой в гъстата мъгла, обвила пейзажа.

Малко по-късно един самотен лъв се появи в подножието на пещерата и започна да обикаля, но Скати го засипа с градушка от камъни, докато той не избяга извън обсега ѝ.

След него се появи гигантска мечка с къса муцуна.

Двете жени я гледаха как се приближава, подскачайки на четири лапи, надигнала глава, за да души въздуха. Създанието бе грамадно.

— Сигурно тежи поне хиляда и двеста кила — рече Скати, като охлаби късите си мечове и опипа нунчакуто, — и се обзалагам, че изправена на два крака ще е висока към три метра и половина.

— Не ми се иска да я убивам — рече Жана. — Дано не се наложи.

— Повярвай ми, тя не споделя твоята неохота към убийството. — Скатах посочи със сгънатото си нунчаку. — В момента ни гледа и си мисли: закуска.

Жана поклати упорито глава и прибра меча си в ножницата, а после я метна през рамо.

Скати въздъхна.

— Ако ние не я убием, тя ще ни убие.

Жана отново поклати глава.

— Аз няма да я убия.

— Мога ли да ти напомня, че някога си водила армия?

— Това беше много отдавна. Ще се защитавам, но няма да убия невинно създание.

— Затова ли стана вегетарианка?

Жана поклати глава.

— Не — засмя се тя. — Малко след като Никола ми преля от твоята кръв, открих, че вкусът на месото ми е противен.

Мечката спря в подножието на склона и вдигна очи към тях. После се изправи на задните си крака, отметна глава и заръмжа.

Скати преразглежда първоначалната си преценка за височината на звяра.

— Три метра и седемдесет. — Тя огледа критично създаването. — Мога да се справя.

— Виж тези нокти — рече Жана. — С един замах ще ти откъсне главата. Знам, че си способна на много неща, но поникването на нова глава не е сред тях.

Тичаха почти цяла сутрин, движейки се с лекота през тучните поля от полюшващи се треви. Сега, когато знаеха, че това е Сенкоцарство, дребните несъответствия в този свят бяха станали очевидни. Вятърът духаше само от юг и винаги миришеше на лимони, във въздуха нямаше насекоми и макар че слънцето изгря от изток и се издигна по небосклона, като че ли се задържа в зенита си твърде дълго.

— Сякаш някой е създал — или пресъздал — плейстоценската епоха по памет — каза Скати.

— Е, животните поне са ги докарали както трябва — рече Жана на френски. Макар че се поддържаше във форма, ѝ се струваше, че досега са пробягали цяла маратонска дистанция^[1], а краят не се виждаше. Вече бе получила боджи отстриани, а прасците ѝ започваха да се схващат. Освен това усещаше мазолите, които бяха почнали да се образуват в ботушите ѝ. — Скоро ще трябва да си почина — каза тя. — Имам нужда и от вода.

Скати посочи надясно.

— Там долу има поточе.

Жана не виждаше нищо.

— Как разбра?

— Погледни — посочи Сянката.

Земята в краката им бе покрита със следи от копита и лапи и всички те водеха надясно.

— Ако там долу има място за водопой, със сигурност ще заварим някакви животни да пият... — започна Жана.

— Колко си жадна?

— Много.

Скатах извади двете си нунчакута от калъфите и се обърна надясно да последва животинската диря.

— Да вървим да ти осигурим вода. И ти обещавам, че няма да убивам нищо, стига да не ме заплашва пряко.

Пътеката се спускаше в един овраг, а тревата, която другаде бе висока до кръста, тук стигаше до раменете им. Стръковете шумоляха силно един в друг. Въздухът бе изпълнен с богатия наситен мирис на живот и растителност. След като хладният ветреца с дъх на лимон вече не духаше в лицата им, температурата моментално се покачи.

Скатах вдигна ръка. Жана спря и мигновено се обърна да погледне зад тях. Сянката застана с гръб към приятелката си, опряла глава в нейната.

— Бъди внимателна — каза тя на френския език от младостта на Жана. — Тук нещо не е наред.

Жана кимна.

— Не можем да виждаме през тревата, обонянието ни е претоварено, дори слухът ни е притъпен. Дали е съвпадение? — зачуди се тя.

— Не вярвам в съвпаденията — отвърна Скати. Напъха своите нунчакута обратно в калъфите и извади двата еднакви къси меча. — Тук има нещо нередно — повтори тя. — Ама много нередно.

Тръгнаха предпазливо напред, като осъзнаваха, че с ограниченото си зрение, слух и дори обоняние, се намират в неизгодна позиция. Сред високата трева можеше да се крие какво ли не.

— Змии — каза изведнъж Жана.

Скати подскочи и се завъртя.

— Къде?

— Никъде. Просто осъзнах, че не сме виждали нито една змия, откакто пристигнахме. А това място би трябвало да гъмжи от тях. Особено тук, в тревата; това е идеалната среда за змиите.

Изминаха още половин дузина крачки и тревите изведнъж свършиха. Точно пред тях се простираше блестяща синя водна повърхност, която изобщо не трепваше, и в нея се отразяваха редиците неподвижни бели облаци в небето.

А на една скала край реката седеше мъж, увит в дълго кожено наметало с качулка. Той обърна глава към тях и те видяха, че долната

половина на лицето му е закрыта с шал, така че се виждаха само чифт ярки сини очи.

— Скатах Сянката и Жана д'Арк. Къде се губите? Толкова отдавна ви чакам. Добре дошли в моя свят. — Закачуленият мъж се изправи и разпери широко ръце, и те видяха металната кука на мястото на лявата му длан.

[1] Маратонската дистанция е равна на 42,195 км. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 44

Софи отвори очи и пред нея изплува лицето на Джош. Видя как върху него се изписа израз на облекчение. Сините му очи изведнъж се наляха със сълзи.

— Здравсти, сестричке — прошепна той, но гласът му трепереше. Изкашля се и опита отново: — Здравсти, сестричке. Как се чувстваш?

Софи вдиша бавно и дълбоко, докато обмисляше въпроса му. Чувстваше се... всъщност чувстваше се добре. Повече от добре; чувстваше се страхотно — будна, силна и с бистра глава. Надигна се и се огледа наоколо. Лежеше върху тясна кушетка в малка стаичка, която изглеждаше, сякаш е била обзаведена някъде през 60-те години. Стените бяха покрити с ужасни кафяви тапети с черни и червени кръгове, в тон със завесите и кафявия линолеум на пода. Имаше малка кухненска маса, покрита с яркочервена мушама, и само два от четирите стола около нея бяха еднакви. Стаята бе сумрачна и миришеше на застояло, като че ли не бе използвана дълго време. Единствената светлина идваше от една покрита с паяжини лампа върху масичка в ъгъла.

— Добре съм — каза тя, изправи се и се обърна да погледне през прозорците. С изненада видя, че нощта е паднала, и автоматично погледна към китката си, но часовникът ѝ го нямаше.

— Колко дълго спях?

— Повече от четири часа.

— Четири часа! Колко е часът? — попита тя. Последното, което си спомняше, бе, че гледаше Прометей...

Джош подаде на Софи часовника ѝ, който бе държал в ръка.

— Използвах твоя. Батерията на моя е изтощена — обясни той.

— Сега тъкмо минава осем. — Той изгледа по-внимателно сестра си. — Сигурна ли си, че си добре? Когато чух гласа на Вещицата да излиза от устата ти, помислих, че най-сетне те е завладяла изцяло.

— Не се тревожи, Джош. Това няма да се случи — каза нежно Софи. Изсмя се на удивеното му изражение. — Никола грешеше.

Пернел ми каза, че спомените на Вещицата никога няма да надвият моите.

— И ти ѝ вярваш? — попита предпазливо Джош. Наблюдаваше внимателно сестра си. Щом примижеше, му се струваше, че вижда ефирна следа от сребърната ѝ аура — дали си въобразяваше, или в нея наистина имаше слаб оттенък на кафяво... цвета на аурата на Вещицата от Ендор?

— Да, вярвам ѝ — заяви Софи.

Джош поклати глава.

— Соф, внимавай. Мисля, че не бива да вярваме на никого от тях двамата. А колкото повече научавам за госпожа Флаemel, толкова по-малко ѝ вярвам.

Софи усети как я жегва леко раздразнение при тези думи на брат ѝ. Да, Никола не заслужаваше доверие; бяха разбрали, че той крие информация от тях. Но със спомените и знанието на Вещицата от Ендор в себе си, тя със сигурност би усетила, ако Пернел я лъжеше.

— Пери е чиракувала при Дора около десет години. Каза, че ако Вещицата е искала да превземе мислите ми, лесно би могла да го направи, докато ме Пробуждаше. — Софи се усмихна отново на брат си. — Така че напразно сме се тревожили: Никола е грешал. Добре съм. Наистина съм добре.

Джош премигна объркано. Това не му звучеше правилно; когато в Лондон Никола им разказваше за силата на спомените на Вещицата, изглеждаше толкова уверен и като че ли дори самият той бе леко уплашен.

— Кажи ми... какво точно ти каза Пернел? — попита той.

— Каза ми... — Софи се намръщи, опитвайки се да си спомни точните думи. — Каза, че Никола ни е казал онова, което той смятал за вярно, а после добави, че той често грешал. Каза, че допускал грешки. Точните ѝ думи бяха: „Никола често греши“.

— Често греши ли? — повтори Джош. — Леле, какъв шок — особено като се има предвид, че го казва жена му. — Той се отпусна на освободената от сестра му кушетка и се опита да смели това ново късче информация. — Можем ли да ѝ вярваме?

Софи сви рамене.

— Аз ѝ вярвам — каза тя простичко, после хвърли бърз поглед към брат си и разчете изражението в очите му. — Но не и ти.

— А защо да го правя? — попита той. — Знам, че харесваш Пернел, но не позволявай това да ти влияе. Аз също харесвах Никола — наистина го харесвах, — но след като открих, че ни е лъгал и ни е поставял в опасност, разбрах, че никога вече няма да мога да му вярвам.

— Онова беше Никола... а не Пернел. Тя беше затворничка на Алкатраз.

Джош поклати раздражено глава.

— Сестричке, не забравяй, че именно семейство Фламел — и двамата — събират близнаци от векове насам. А както сами видяхме, изглежда, Пернел е шефът. Мисля, че тя е не по-малко виновна от него. Просто не ѝ вярвам.

— Винаги ли си бил толкова подозрителен? — попита Софи.

— Преживяното през последната седмица ме научи да се отнасям много предпазливо към всичко и всекиго — рече Джош. — Какво ни каза Скати още първия ден: следвайте сърцата си, не вярвайте на никого...

— ... освен един на друг — довърши Софи. — Помня.

— И с пълно право съм подозрителен. Бях прав за Никола от самото начало.

— Да, така е. Но сега знаем много повече. А аз знам всичко, което знае Вещицата, и това трябва да ни даде предимство. Знам, че Вещицата е вярвала на Пернел, затова и аз ѝ вярвам. Но чуй ме, Джош — ако искаме да оцелеем, трябва да се научим да вярваме на хората.

— Само че на кои хора? — попита той, като я наблюдаваше внимателно и се мъчеше да овладее гнева си. Защо тя не разбираше, че семейство Фламел са опасни? — На кого да вярваме? На Никола и Пернел ли? Те и двамата са ни лъгали. На Скатах ли? Дори собствената ѝ сестра каза, че е лъжкиня. На Сен Жермен ли? Знаем, че той е крадец. И, Соф, тези уж трябва да са добрите. От друга страна имаме Дий, за когото всички твърдят, че е побъркан, и Макиавели, който е... е, не го знам какъв е, но май ми хареса. Той беше единственият, който се държа искрено и открито с мен.

— Не забравяй и Гилгамеш — добави Софи със слаба тъжна усмивка.

— Е, той също ми хареса, но беше луд — напомни ѝ той.

— Не съм толкова сигурна. — Софи тръгна из стаята, плъзгайки пръсти по пластмасовите столове, по плота на масата и по обемистата правоъгълна кутия на радиото. Завъртя копчето и от радиото се разнесе статичен шум, в който едва-едва се долавяха смътни гласове. Тя го изключи, облегна се на един масивен старомоден хладилник с кремов цвят и погледна брат си.

— След като разбрах, че спомените на Вещицата са безопасни и не могат да ми навредят, се опитвах да си спомня всичко, което тя знае за Гилгамеш... но има големи празнини.

— Празнини ли? Какви празнини?

— Нали знаеш как е, като се опитваш да си спомниш думите на някоя песен? Уж знаеш как звучи, можеш да си изтананикаш мелодията, но просто не иска да излезе цялата. Нещо такова.

Джош кимна.

— Случва ми се всеки път на годишните изпити. Знам отговора, но просто не мога да го уловя.

Софи си пое дълбоко дъх.

— Ето, например, сега се съсредоточавам върху Гилгамеш. Почти си спомням как изглежда, дори мога да си го представя като млад — виждам черна къдрава коса и очи с цвят на океан, — но не мога да си спомня нищо друго. — Тя поклати недоволно глава. — Ще се появи, убедена съм.

— Можеш ли да си спомниш нещо за семейство Флаemel? — попита Джош.

— Само откъслеци. Вещицата не е знаела много за тях. Чувала е това-онова, разбира се. Всички Древни и Тъмни древни знаят за семейство Флаemel, но Вещицата не е имала много контакти с тях... или с когото и да било друг, като става за въпрос. В продължение на поколения тя е водила доста отшелнически живот. Скитала е сама из Близкия изток и руските степи, живяла е в Трансилвания, Гърция, Швейцария и Франция, преди да пристигне в Америка някъде към края на деветнайсети век.

— И Пернел е чиракувала при нея? — попита Джош. — Къде е било това?

— Във Франция. Но явно Пернел не е казала на Вещицата, че е женена за Никола. Представила се с моминското си име. Едва по-късно — много, много по-късно — Вещицата открила истината.

— Това ми се струва странно. Защо го е направила? — попита Джош.

Софи поклати глава.

— Вещицата не знае.

Джош стана и отметна косата от челото си; после изтри длани в джинсите. Косата му бе мазна и той осъзна колко силно се нуждае от душ.

— Виж, ясно е, че Никола вече не командва...

— Джош — прекъсна го Софи със смях. — Не мисля, че той изобщо някога е командвал. Пернел призна, че тя е убедила Никола да те наеме. Явно интервюто ти не е било особено успешно — добави тя и преди брат ѝ да успее да отговори, продължи:

— И пак тя е внушила на Бърнис да ме наеме в кафенето.

— Е, и коя е Пернел Флаemel? — попита Джош. Отиде до сестра си и се вгледа в очите ѝ. — Какво помни Вещицата за нея?

— Още докато задаваше въпроса, имаше чувството, че знае отговора.

Софи направи гримаса на безсилие.

— Опитвам се да си спомня... но това е една от празнините.

Джош кимна. Не беше изненадан.

— Само че Вещицата трябва да помни Пернел.

Софи кимна.

— Трябва. Прекарала е с нея десет години.

— И ти не си спомняш нищо от това време? — попита невярващо Джош.

— Нищичко. — Тя се намръщи. — Спомените са там — почти успявам да ги уловя, но те просто ми се изплъзват, когато опитам да се съсредоточа върху тях.

— Чудя се защо ли — промърмори Джош, крачейки из стаята.

— Не се тревожа за това. Ще си спомня. Минала е по-малко от седмица, откакто Хеката ме пробуди и Вещицата ми даде спомените си. Мисля, че те още улягат.

Джош спря пред старомодния хладилник, отвори го и надникна вътре. Трепкаща жълта светлина обля стаята.

— А възможно ли е някой да ти пречи да си спомниш? — попита той, преструвайки се, че това е съвсем обикновен въпрос.

— Като например Вълшебницата ли? — попита Софи със съвсем слаба нотка на съмнение в гласа.

— Като например Вълшебницата — повтори Джош. Изправи се и се обърна с лице към сестра си. — Никола ни казва, че спомените на Вещицата могат да те завладеят. Пернел казва, че не могат. Но ти не можеш да си спомниш какво знае Вещицата за Вълшебницата. Това е много странно, не смяташ ли?

— Много е странно — съгласи се неловко Софи. — Мислиш, че Пернел ме лъже?

— Софи, аз мисля, че всички ни лъжат. Спомни си какво каза Скати — не вярвайте на никого...

Сестра му кимна и довърши изречението заедно с него:

— ... освен един на друг.

Джош затвори вратата на хладилника.

— Съвсем празен е. Чудя се какво ли яде един Древен.

— Повечето не ядат — отвърна незабавно Софи. Намръщи се, когато тази информация изскочи в главата ѝ. Защо можеше да си спомни това, а не нещо по-важно? — Те имат различна обмяна на веществата в сравнение с човеците...

Джош се обърна да погледне близначката си, преди тя да е довършила обяснението.

— Интересно.

Софи подскочи, изненадана от гнева в гласа на брат си.

— Кое?

— Ти нарече човешката раса човеци — каза той тихо. — Никога по-рано не съм те чувал да ги наричаш — да ни наричаш — така...

— Така ги нарича Вещицата — отвърна тя.

— Именно. Може би не Никола греши... а Пернел.

Софи поклати глава.

— Аз вярвам на Вълшебницата — каза тя твърдо и преди брат ѝ да успее да отговори, скръсти ръце и се извърна, оглеждайки стаята. — Впрочем къде се намираме? — попита, умишлено сменяйки темата.

Джош си пое дълбоко дъх и се зачуди дали да не опита да продължи разговора, но от опит знаеше, че след като Софи е скръстила ръце и се е извърнала, значи е взела решение. Ако я притиснеше, щяха да се скарат, а това бе последното нещо, което искаше в момента.

Можеше да се надява само, че тя ще обмисли малко по-внимателно нещата, които ѝ е казала Вълшебницата.

— В къщата на Прометей в Пойнт Рейес. Огледах я бегло. Наистина сме откъснати от всичко. Има една главна постройка и около дузина малки къщурки, разпръснати около нея. Ние сме в една от тях и трябва да ти кажа, че е голяма дупка.

Той се зае да преглежда чекмеджетата. Едно съдържаше множество най-разнообразни ножове, вилици и лъжици, но всички те бяха мътни и потъмнели, сякаш никой не ги бе докосвал от години. Друго бе претъпкано с ленени кърпи за съдове. Джош извади няколко — бяха сиви и вкочанени от старост и на тях бяха изобразени туристически забележителности от различни европейски градове: Бъкингамският дворец в Лондон, Айфеловата кула в Париж, Бранденбургската врата в Берлин, Кралският дворец в Мадрид, Акрополът в Гърция и накрая, на дъното на купчината, египетските пирамиди. Джош разгъна една кърпа и облак ситен прах изпълни въздуха. — Чудя се кога за последен път някой е отсядал тук — каза той.

Повей на студен въздух го накара да се обърне. Софи бе отворила вратата на кухнята и бе излязла във влажната нощ. Светлините на Сан Франциско изпълваха небето на юг с оранжево сияние.

— Къде е Древния? — попита тя тихо, без да се оглежда.

— Не знам. Не съм го виждал — не съм виждал никого, — откакто ти припадна, загуби съзнание или каквото там направи одева. Акумулаторът на колата бе изтощен, затова Прометей те донесе дотук. Когато пристигнахме, той каза само: „Остави я да спи. Когато се събуди, ще е добре“. И си тръгна. — Джош сви рамене. — През последните четири часа седя тук и те чакам да се събудиш. — Той помълча малко и добави: — Умирам от глад.

— Ти си вечно гладен.

— Ами ти не си ли?

Софи се замисли за кратко.

— Не — каза тя. — Не особено. — Знаеше, че би трябвало да е по-гладна — цял ден не бе яла нищо друго, освен плодовете на лодката с Ифа, — но по някаква причина се чувстваше добре. — Не се налага да стоим тук — каза тя. — Можем да тръгнем да ги търсим.

— Това е Сенкоцарство — напомни ѝ Джош. — Калните хора са там навън. Обзалагам се, че има и други пазачи.

— И все пак, къде са всички? — попита тя, но още докато говореше, две фигури изникнаха от нощта. Докато се приближаваха, Софи видя, че са Никола и Пернел Флаemel, хванати подръка, които крачеха бавно към къщата. — Имаме си компания — каза тя тихо.

Джош излезе навън и застана до сестра си на дървената веранда.

— Той изглежда по-стар — каза тихо. — Със сигурност по-стар от Пернел.

— А тя е с десет години по-възрастна от него — напомни Софи на брат си.

— Тогава защо не се състарява също толкова бързо?

— Може би не е използвала толкова много аурата си — предположи Софи.

Джош поклати глава.

— Не ми се вярва — трябва да е използвала силите си на Алкатраз.

Сякаш почувствала погледа му, Пернел вдигна глава и погледна към Джош. Очите ѝ представляваха тъмни петна върху бледия овал на лицето ѝ. Усмихна се, но усмивката ѝ изглеждаше пресилена и изкуствена.

— Значи си будна — извика тя на Софи, а после се обърна към Джош. — А ти сигурно си гладен.

— Като вълк — рече той небрежно. — Да не би случайно да носиш нещо за ядене?

— Има храна, колкото си искаш, но засега не бива да ядеш — отвърна Пернел. Вече бе достатъчно близо, за да може слабата светлина от настолната лампа в стаята зад близнаците да окъпе лицето ѝ в жълто сияние, придавайки лимонов цвят на бялото на очите ѝ. — Прометей се съгласи да те обучи на Огнена магия.

Джош премигна изненадано.

— Ще науча Огнена магия сега?

— Веднага — кимна Никола. — Тя добре ще се допълни с Водната ти магия.

— Не може ли след вечеря? — попита момчето, като усещаше как стомахът му къркори.

Никола се втренчи в Джош.

— Не е добра идея човек да учи Стихийна магия на пълен стомах.

— Но Сен Жермен научи Софи на Огнена магия след вечеря — изтъкна Джош, почти нацупено. Сестра му може да не се нуждаеше от храна, но той не бе ял цял ден.

Усмивката на Пернел изчезна от лицето ѝ и то стана строго.

— Ти не си сестра ти; тя е безкрайно по-силна, отколкото ти някога ще станеш, Джош. Може да върши неща, които ще са невъзможни за теб.

— Разбира се, и ти имаш някои умения, които са си само твои — побърза да добави Никола, като изгледа втренчено жена си.

Джош се взираше в двамата, объркан и изненадан от това, което бе чул току-що.

— Мислех, че сме равни — каза накрая.

Пернел като че ли се канеше да отговори, но Джош видя как Никола я хвана за ръката и я стисна, за да си мълчи.

— Вие сте близнаци — каза той, — но никога не сте били еднакви. Всеки от вас си има силни и слаби страни. Това, което ви прави специални, е комбинацията от силите ви — как единият компенсира слабостите на другия.

— Двамата, които са един, единият, който е всички — завърши Пернел.

Никола изгледа Джош, присвил бледите си очи, които изглеждаха донякъде размътени.

— Ако искаш, можеш да се наядеш сега, но докато свършиш, Прометей току-виж си променил решението. — Той се усмихна и попита небрежно: — Какво избираш, Джош: Огнена магия или храна?

— Е, какво ще бъде? — настоя Пернел, но в гласа ѝ нямаше веселие.

Джош премести поглед от Вълшебницата към Алхимика. Между тях се бе случило нещо. Беше виждал родителите си да се държат по същия начин понякога, след като бяха спорили. Бяха учтиви един с друг, но наежени и готови да се сопнат на всеки, който ги раздразни. Зачуди се за какво ли са спорили безсмъртните. А в дълбините на ума си не забравяше, че когато Пернел бе чиракувала при Вещицата от Ендор, бе използвала моминското си име. Не беше признала, че е жена на Алхимика.

— Огнена магия — каза той тихо.

Алхимика кимна утвърдително.

— Нека е Огнена магия.

— Струва ми се, Прометей каза, че никога вече няма да обучава никого — обади се Софи.

— Древния си промени мнението — отвърна Пернел, вперила поглед в момичето.

— Прометей винаги ще стори онова, което е правилно — рече тихо Софи и Джош се сепна, долавяйки в гласа ѝ съвсем слаба следа от акцента на Вещицата. После тя се обърна да го погледне. — Готов ли си?

Той кимна.

— Така мисля...

— Добре, да вървим тогава.

Алхимика поклати глава.

— Древния иска само Джош — каза той с глас, малко по-силен от шепот. — Каза, че теб не желае да те вижда повече.

Софи изглеждаше изненадана. Заля я чувство на безкрайна тъга.

— Мисля, че го плашиш — добави Пернел.

Никола погледна към Джош.

— Древния се съгласи да те обучи. Това е голяма чест; Прометей не е имал ученик от много отдавна.

— Мислех, че Сен Жермен е научил Огнената магия от него — рече Джош.

Никола поклати глава и се изсмя. Смехът му излизаше дълбоко от гърдите и бе влажен и хриптящ.

— Сен Жермен открадна огъня от Древния. Каквото и да правиш, гледай да не споменаваш името му. Прометей го мрази. Всъщност мисля, че повечето Древни мразят Сен Жермен. Той има дарба да ядосва хората.

ГЛАВА 45

Сен Жермен вдигна ръцете си и разпери пръсти. По върховете им лумнаха многоцветни пламъчета. В трепкащата им светлина лицето на безсмъртния изглеждаше свирепо.

— Не ме заплашвай, Зелени човеко — изръмжа той с отчетлив акцент. — Ще изпепеля тази гора, без да ми мигне окото.

Таммуз се отдръпна. Отразената светлина се стичаше по сребърната му маска, при което изглеждаше, че металните листа трептят на вятъра.

Дриадите, със стрели на изпънатите си лъкове, погледнаха към Зеления човек, чакайки указания.

Таммуз се поколеба и Сен Жермен моментално пристъпи напред. Беше запретнал ръкавите си, оголвайки татуираните на ръцете си пеперуди. На светлината на пламъците изглеждаше, сякаш крилцата им пърхат леко.

— Дойдох тук да сключа сделка с теб, господарю Таммуз, може би дори да те моля. И със сигурност не за да те заплашвам. Ти обаче знаеш на какво съм способен, така че не ме притискай. — Той направи пауза и добави с ледена усмивка: — Спомни си какво стана с безценната ти гора в Русия през 1908-а^[1].

— Вървете си... вървете си веднага. — Зеления човек махна с ръка и дриадите изчезнаха обратно в гората, а хамадриадите се стопиха в дърветата.

Птелея си тръгна последна.

— Господарю, съжалявам. Аз не...

— Това няма нищо общо с теб — избоботи Таммуз. — Обвинявам тези двамата — той посочи към Шекспир и Паламед, — и особено теб, сър рицарю.

Паламед се изпъна и зелената му аура припламна за момент.

— Дойдохме да поговорим — каза той — и да подкрепим молбата на брат си, нищо повече. Освен това — добави бавно, — очаквах да бъдем изслушани, а не да се отнасят с нас по такъв начин и

да ни заплашват. Сен Жермен е мой приятел — даже нещо повече от приятел, той е мой брат по оръжие — и се намира под моята закрила. Щом заплашваш него, заплашваш и мен.

Въпреки сребърната маска, смайването на Зеления човек пролича ясно. Гласът му издаде неговата изненада.

— Как смееш да ми говориш така! Да не си полудял, Паламед? Този чародей да не би да те е омагьосал? Имаш ли някаква представа кой е този твой приятел? Знаеш ли какво е направил?

— Не знам. И не ме интересува. Не сме дошли да говорим за това.

— А може би трябва. Виж го само... — Древния махна с ръка към Сен Жермен. — Да ме заплашва! Да заплашва моята гора, моите създания! Да носи прокълнатия огън в сърцето на моето царство! — Таммуз протегна облечената си в сребърна ръкавица длан. — Той може да е недосегаем за мен, но ти не си. Достатъчно е само да те пипна с ръка. Аз ти дадох безсмъртие; мога да си го взема с едно докосване.

Уилям Шекспир излезе иззад Паламед и застана между рицаря и Древния.

— Обаче не си мой господар и нямаш власт над мен. — Очилата на Барда се плъзнаха надолу по носа му и той изгледа Древния над черните рамки. Усмивката му бе страховита. — И се съмнявам, че имаш някаква представа какво мога да ти причиня. — Той се приведе напред. — Ядосай ме и ще ти покажа истинската сила на думите... и повярвай ми, когато приключа с теб, ще ти се иска Сен Жермен да е изпепелил безценната ти гора.

Дълго време единственият звук в нощта бе тихото пропукване на пламъците върху пръстите на Сен Жермен. Една огнена капка падна от палеца му на земята. Листата се сгърчиха и почерняха, и въздухът внезапно се изпълни с миризма на изгоряло.

— Опа. — Френският безсмъртен се усмихна и стъпка искрите с върха на обувката си.

Зеления човек бе отстъпил почти до средата на поляната. Спря, когато гърбът му се блъсна в бялата колона и ръбовете на металната му маска иззвънтяха върху камъка. Той вдигна глава и погледна зад Барда към френския безсмъртен.

— Ако ти дам каквото искаш, ще се махнеш ли и ще ме оставиш ли на мира? — попита той.

Сен Жермен се ухили победоносно.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие. — Той сви ръцете си в юмруци и потуши пламъците. Издигнаха се струйки многоцветен дим.

— Казвай, тогава. Какво искаш?

— Моята съпруга, Жана, и Скатах са заседнали в миналото. Ако не ти е по силите да ги издърпаш в нашето време, бих искал да пратиш мен при жена ми. — Той бръкна в джоба на сакото си, извади един бял плик и го подаде на Уилям Шекспир, който се намираше най-близо до него. Барда го предаде на Паламед, който се приближи до Древния. Таммуз протегна ръка и рицарят внимателно поднесе плика над сребърната ръкавица, като внимаваше да не докосне Зеления човек. Пусна го в дланта му и отстъпи назад.

— Жана и Скатах задействаха стария лей-портал край Лутеция^[2] — продължи Сен Жермен. — Той трябваше да ги отведе до Западното крайбрежие на Америка, но те така и не пристигнаха. Когато се заех да проуча нещата, открих странно вещество върху камъка на нулевата точка.

Древния сведе глава и надникна в плика. Беше пълен до половината със сивкав прах.

— Извърших някои алхимични тестове — рече Сен Жермен. — Открих останки от стрити кости на мамут от плейстоценската епоха и следи от магия за привличане. Мирише ми на онази змия, Макиавели.

— И смяташ, че жена ти и Сянката са били издърпани в миналото?

— В плейстоценската епоха — уточни безсмъртният.

— Аз нямам власт над времевите линии; не мога да ги доведа в настоящето.

Сен Жермен кимна бързо.

— Подозирах, че е така. Но все пак имаш слаб контрол над времето. Знам, че то тече по различен начин в Сенкоцарствата. Един ден там може да е седмица, месец или година тук. Знам, че си пращал своите безсмъртни човешки рицари в Сенкоцарствата и си се грижил времевите разлики да не ги засегнат. Значи трябва да знаеш нещо за времето, нали?

— Научил съм мъничко от Хронос — призна Таммуз.

— Можеш ли да ме пратиш в миналото? — попита с копнеж Сен Жермен.

Зеления човек вдигна глава и светлината се оттече от сребърната му маска.

— Бих могъл. Това със сигурност е в моите възможности. — Той наклони плика и изсипа малко от праха в лявата си длан. Веществото засъска, после зацвърча при допира си със сребърната ръкавица и в дланта на Древния се образува рядък сив дим, който бавно се оформи в топка. — Но ако те пратя в миналото, това ще е едностранно пътуване: няма да можеш да се върнеш. Само Хронос, Господаря на времето, би могъл да те доведе обратно. — Зеления човек се изкикоти. — А той няма да го направи; мрази те дори повече от мен.

Шекспир се обърна към Сен Жермен и му смигна.

— Леле, човече. Всички ли те мразят?

— Кажи-речи. — Безсмъртният изглеждаше почти доволен. — Това е дарба.

В сребърната ръкавица на Таммуз продължаваше да се събира кълбо от дим.

— Върнеш ли се в миналото, ще останеш заседнал там навеки. — Древния изгледа внимателно французина. — Защо искаш да го направиш? — любопитства той. — Защо тази жена е толкова важна за теб?

Сен Жермен премигна изненадано.

— Някога бил ли си влюбен? — попита той.

— Да — рече предпазливо Таммуз. — Някога имах съпруга, Инана^[3]...

— Но обичаше ли я? Обичаше ли я наистина?

Зеления човек не каза нищо.

— Беше ли тя за теб по-важна от самия живот? — настоя Сен Жермен.

— Който люби, винаги говори^[4] — промърмори много тихо Шекспир.

Френският безсмъртен пристъпи по-близо до Древния.

— Аз обичам моята Жана — каза той простичко. — Трябва да отида при нея.

— Дори това да ти струва всичко? — настоя Таммуз, сякаш това бе непонятно за него.

— Да. Без Жана всичко, което имам, губи стойност.

— Дори безсмъртието ти ли?

— Особено безсмъртието ми. — Шегите и задявките бяха изчезнали. Това беше един Сен Жермен, какъвто нито Шекспир, нито Паламед бяха виждали преди. — Обичам я — каза той.

Зеления човек се втренчи в кълбото от дим в дланта си. То бе станало бледо, почти прозрачно на места. Древния добави още малко от сивия прах и загледа как той се завихри в кълбото като снежинки.

— Никога не съм бил сигурен, че хората са истинските наследници на тази планета — каза изведнъж Таммуз. — Когато Дану Талис потъна, някои от моята раса предпочетоха да си направят Сенкоцарства; други решиха да останат да живеят на земята. Станахме крале и принцове. Някои дори бяха почитани като богове, а неколцина поеха ролята на учители, като твърдяха, че човеците притежавали качества, които ще ги направят велики. И сред най-важните от тези качества бяха назовавани любовта и верността. Любов и вяност. — Той поклати леко глава. — Може би, ако моята раса притежаваше малко повече от тях, още щяхме да владеем света — рече Таммуз с въздишка. — И така, казваш, че жена ти е изгубена в плейстоценската епоха...

Кълбото в дланта му се избистри.

И изведнъж тримата безсмъртни видяха в него Жана д'Арк и Скатах. Двете жени стояха на брега на една река с извадени мечове, обърнати към невидим противник.

Сен Жермен ахна.

— Жана...

— Нещо обаче не е наред... — отекна гласът на Зеления човек и очите му лумнаха, озарявайки сребърния шлем с изумрудена светлина. Гласът му се усили и образът в кълбото се завъртя... и разкри, че жените стоят срещу един закачулен мъж. Фигурата се раздвижи и Древния и безсмъртните видяха металната кука на мястото на лявата ѝ ръка.

— Не! Не и той. Това е невъзможно... — прошепна с ужас Таммуз.

Сен Жермен също бе потресен от видяното.

— Мъжът с куката. — Гласът му бе изпълнен с чувство. — Но това е невъзможно — каза той, повтаряйки думите на Древния.

— Вие двамата познавате това същество? — попита Паламед, местейки поглед от Сен Жермен към Древния.

— Познавам го. — Гласът на Зеления човек потрепваше. — Видях го преди десет хиляди години. Когато Дану Талис потъна, той беше там. — Гласът му заекна. — Той унищожи моя свят. Бях сигурен, че е загинал заедно с острова. Ако знаех, че е още жив — добави Таммуз свиреп, — щях да го преследвам и да го убия.

— Сен Жермен, кой е този? — попита Паламед, втренчен в кълбото.

— Аз откраднах огъня от Прометей — прошепна французинът, — но този човек ме научи на тайните му.

— Какъв е той: Древен, Потомък, безсмъртен или човек? — попита Паламед.

— Не съм сигурен. Мисля, че не е нито Древен, нито Потомък. Но и не смятам, че е изцяло човек. Нямам представа какъв е. Никола също го е срещал много преди мен. Този мъж го научил как да преведе Сборника и му показал рецептата за безсмъртие.

— А какво прави в миналото? — попита Уил Шекспир.

— Той не е в миналото — рече Таммуз за изненада на всички.

— Вие гледате Сенкоцарство, създадено по подобие на праисторическия свят.

А после във въздуха се разнесе тънък и ясен глас.

— Скатах Сянката и Жана д'Арк. Къде се губите? Толкова отдавна ви чакам. Добре дошли в моя свят.

Скупчени около кълбото в дланта на Таммуз, тримата безсмъртни видяха как фигурата се изправи и разпери широко ръце... а после изведнъж закачуленият вдигна поглед и сякаш се взря право в тях. Сините му очи грейнаха със сребърна светлина.

— А също и Сен Жермен. Казах ти, че този ден ще настъпи. Време е да си платиш дълговете. Защо не дойдеш при нас? Таммуз — заповяда фигурата, — прати ми го веднага тук.

Без да каже и дума, Зеления човек протегна лявата си ръка и сграбчи французина за палтото; после натика димящото кълбо в гърдите му.

Сен Жермен мигновено се превърна в сив дим и изчезна.

[1] На 30 юни 1908 година в Сибир пада Тунгуският метеорит. При взрива и последвалия пожар са унищожени огромни горски масиви. — Б.пр. ↑

[2] Старо име на Париж. — Б.пр. ↑

[3] Шумерска богиня на любовта, плодородието и войната. — Б.пр. ↑

[4] Цитат от пиесата на Шекспир „Двамата веронци“ (превод: Валери Петров). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 46

Интеркомът върху бюрото на Дий избръмча тихо. — Госпожица Деър се върна, господине.

— Нека влезе. — Доктор Джон Дий завъртя кожения си стол, откъсвайки се от гледката на улиците на Сан Франциско. Един слаб червенокос секретар отвори вратата и пропусна в огромния офис от стъкло и хром Вирджиния Деър, натоварена с торби. Токчетата на ботушите ѝ потракваха по мраморния под.

— Обичам да пазарувам — обяви тя.

Дий погледна към секретаря.

— Благодаря ти, Едуард, това е всичко. Можеш да си вървиш и ти благодаря, че остана до късно.

Мъжът кимна.

— Тук ли ще бъдете утре? Има някои документи, които се нуждаят от подпис.

— В момента не съм сигурен. И ако някой ме търси, още ме няма.

— Да. По-рано днес пуснах прессъобщение, че сте в Хонконг — каза мъжът, а след това се оттегли от стаята и затвори вратата.

— Изглеждаш зашеметяващо — каза докторът, като насочи отново вниманието си към Вирджиния. Приведе се напред и внимателно постави обгорените си ръце върху бюрото. Макар да ги бе намазал с алое вера и болкоуспокояващ крем, те още го смъдяха и по тях бяха започнали да се образуват мехури.

— Благодаря — отвърна Вирджиния Деър с усмивка. — Искам да знаеш, че ти плати за всичко и е много скъпо.

— Винаги си имала скъп вкус — рече Дий.

Под черното, дълго до кръста палто от глиганска кожа, украсено с голямо количество ресни, Вирджиния носеше избелени джинси, червена риза в стила на Дивия запад и черен колан от гущерова кожа, който бе в тон с черните ѝ каубойски ботуши. Тя се отпусна в един

стол срещу английския магьосник, вдигна крака върху ръба на бюрото и се втрени в него над плота от черен мрамор.

— Бях забравила какви страхотни бутици има в Сан Франциско.

— Кога за последен път си била тук? — попита той.

— Не много отдавна — рече тя неопределено, — но знаеш, че не обичам да прекарвам дълго време в Америка — това място ми навява прекалено много тъжни спомени.

Дий кимна. Той избягваше Англия по същата причина.

— Как са ръцете ти? — попита тя, сменяйки темата.

— Наболяват — рече Дий, като ги вдигна. — Това, което ме дразни, е, че ако можех да използвам аурата си само за миг, щях да ги изцера.

— Да, и щеше да разкриеш присъствието си на всяко същество в този град.

Магьосника кимна.

— Именно.

— Предполагам, че имаш план? — попита Деър.

Дий се облегна в стола си и се завъртя, за да впери отново поглед в града.

— Аз винаги имам план — каза той. — Точно върху него размишлявах, когато ти влезе. Почти всичко съм избистрил. — Магьосника посочи неопределено някъде в тъмната нощ. — Алкатраз е там. Сега моята компания притежава острова и достъпът до него е ограничен. Всички килии са пълни с чудовища и има един сфинкс, който обикаля свободно.

Вирджиния Деър потрепери.

— Мразя тези създания.

— Полезни са. Мислехме, че той ще е в състояние да контролира Пернел Фламел. Но грешахме.

— Ние ли?

— Аз и моите господари — поясни Дий.

Вирджиния заобиколи бюрото и застана до английския магьосник.

— Красиво е — каза тя.

— Любимата ми гледка — промърмори Дий.

За разлика от офисите му в Лондон и Ню Йорк, които бяха толкова високо, че човек едва виждаше улиците долу, тук можеше да

хвърли поглед над Пайъниър парк и да види Сан Франциско, проснат под него, толкова близо, че сякаш би могъл да го докосне. Насреща бе триъгълният силует на небостъргача на „Трансамерика“, нашарен със светлилки на фона на нощното небе.

— Знаеш, че господарите ти няма да мирясат, докато не те заловят — каза тихо Вирджиния.

— Знам го.

— Всеки миг, в който оставаш на свобода и ненаказан, е обида за тях. Те ще загубят положението си сред другите Древни. Трябва да те превърнат в пример.

Дий отново кимна. Виждаше себе си и Вирджиния, отразени в тъмното стъкло. Изглеждаше сякаш се носят над града.

— Ти си убила господаря си... и все пак никой не те е подгонил — каза той.

Вирджиния се изсмя, но звукът бе неуверен и фалшив.

— Не съм убила господаря си. Глупакът стана едновременно надут и небрежен. Направи грешката да оспори властта на една жена-сърна^[1], а после обиди нея и племето ѝ от превръщеници.

— И какво стана?

Вирджиния се изсмя отново.

— А ти какво мислиш? В тези земи е имало жени-сърни дълго преди Древните да избягат от Дану Талис. Те знаят всяка скрита пътечка, таен проход и лей-портал и къде се свързват помежду си. В един миг моят Древен се намираше в Оклахома и заплашваше жената... а в следващия се озова в Бедуотър^[2], наскре Дoлината на смъртта в разгара на лятото. Мисля, че е използвал аурата си, за да се охлажда през първите няколко дена... докато тя се изтощи. — Вирджиния внезапно плесна с ръце и Магьосника подскочи. — Накрая аурата му го погълнала в огнено кълбо. Не останал дори прах.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Дий.

— Бях там — каза небрежно Деър. — Кой мислиш, че заведе жената-сърна при него? — Тя потупа Дий по рамото. — Беше ми дошъл до гуша: лъжеше ме прекалено често и даваше обещания, които нямаше намерение да изпълни. — Гласът ѝ спадна до шепот и пръстите ѝ се свиха леко. — Не допускай същата грешка.

— Няма — отвърна Дий, който през цялото време наблюдаваше отражението на жената.

— Е, докторе, кажи, какво ще правим? — попита Вирджиния.

Дий се изправи сковано на крака. Без да каже нито дума, прекоси стаята и влезе в малък частен асансьор. Деър се поколеба за миг и го последва. Асансьорът беше тесен и неудобен, очевидно предназначен за един човек. Магьосника натисна много внимателно с обгорения си пръст бутона с надпис „Аварийно спиране“. Той засия в мътно синьо и вратите се затвориха със съскане.

— Най-новата технология в разпознаването на пръстови отпечатащи — обясни Дий. — Ако някой друг бе натиснал бутона, кубинката щеше да се изпълни с газ.

— Много умно — рече язвително жената.

Макар че не бяха усетили никакво движение, вратите на асансьора изведнъж се отвориха. Вирджиния излезе, следвана от Дий.

— Къде сме? — попита тя и се огледа.

Бяха се озовали в широк, просторен хол. И четирите стени бяха от стъкло и предоставяха панорамен изглед към града. Из стаята бяха разпръснати множество кожени канапета и столове, а от тавана висяха четири огромни телевизора с плоски екрани, които образуваха квадрат. Всички предаваха „Хистъри ченъл“.

Далечния край имаше кухня, а от другата страна, зад редица паравани със сложни шарки, имаше място за спане с японски футон^[3] по средата.

— Намираме се на тринайсетия етаж.

— Твоята сграда няма тринайсети етаж — сопна се Деър.

— Не и според чертежите — съгласи се Дий, — но в действителност тринайсети етаж има и до него може да се стигне с този асансьор или по едно тясно сервизно стълбище. Добре дошла в моя дом — каза той, като разпери широко ръце. — Построен е между дванайсетия и четиринайсетия етаж и краде пространство и от двата. Прозорците пропускат светлината само в една посока и целият етаж е напълно звукоизолиран.

Вирджиния се огледа.

— Има нужда от женска ръка — каза тя неособено впечатлена. — Нали знаеш, че канапетата не се тапицират само с кожа, а масите от метал и стъкло бяха на мода през осемдесетте години на двайсети век. — Тя се обърна и се закова онемяла. — Изкуствени цветя? Джон, не мога да повярвам.

— Истинските постоянно съхнеха — рече Дий. — А ти кога си станала специалистка по вътрешно обзавеждане? Когато те срещнах за последно, живееше в палатка.

— И още живея — каза тя. — С палатка никога не оставаш бездомен.

Дий отиде до кухнята и отвори вратата на хладилника.

— Ако ядеше тук, обзалагам се, че щеше да имаш хартиени чинии — каза Вирджиния, като го последва. — Предполагам, че няма смисъл да питам за мляко? — подхвърли тя, докато Магьосника ровеше в хладилника.

— Няма смисъл — съгласи се той. — Можеш да пиеш вода, обикновена или газирана. — Дий извади две шишета, а после измъкна от най отзад някакъв къс и тесен предмет, увит в парцал. Сложи го на масата до Деър, а после бръкна пак в хладилника, за да извади още два подобни. Единият бе увит в червена коприна, а другият — в зелена кожа.

Вирджиния Деър усети гъдела на древна сила по кожата си и отстъпи назад, като механично избърса длани в палтото си. Имаше чувството, че по кожата ѝ пълзят мравки.

После Дий отвори печката и измъкна оттам правоъгълна дървена кутия, която също постави на масата.

— Дори няма да те питам защо съхраняваш разни предмети в хладилника и в печката — промърмори Деър. — Тези неща такива ли са, каквито си мисля?

— А ти какви мислиш, че са? — попита Дий.

— Опасни. Могъщи. Смъртоносни.

— Такива са. — Магьосника внимателно се зае да развива предмета в червена коприна, като бавно разгъваше фината тъкан. — Одеве си мислех какъв глупак съм бил.

Вирджиния Деър стисна силно устни, за да устои на изкушението да каже нещо.

— Защо ми трябваше да прекарвам векове в служба на Древните и да изпълнявам заръките им като слуга или обучено куче?

— Защото те направиха безсмъртен? — напомни му Вирджиния.

— Други са станали безсмъртни и без Древен — изтъкна Дий. — Семейство Флаemel, Сен Жермен, а също и Шекспир. Може би, ако бях потърсил тайната на безсмъртието, щях да я открия сам.

— А може би щеше да умреш, преди да си я открил — подхвърли Вирджиния.

— Посветих цели векове в служба на Древните...

— Знам, знам, знам. Тези глупави самосъжаления ме отегчават — сопна се Деър, с цел да го подразни. Познаваше Магьосника достатъчно добре, за да знае, че той мрази да го прекъсват. Ако Дий имаше някакъв недостатък, той бе, че обичаше звука на собствения си глас. — Кажи ми какво смяташ да правиш.

— Първо, ще призова Коатликуе от нейния затвор и ще я пусна да върлува из Сенкоцарствата — рече той, докато обгорените му пръсти разгъваха червената коприна.

Деър наблюдаваше внимателно действията му, но не се опита да му помогне.

— Древните ще бъдат принудени да изтеглят по-голямата част от войските си, разположени на земята, в Сенкоцарствата, за да се сражават с Майката на всички богове. Няма да им пука какво става тук. Междувременно Макиавели би трябвало да пусне чудовищата от Алкатраз срещу града.

Деър премигна изненадано, но бе достатъчно умна да не го прекъсне.

Червената коприна бе отстранена и под нея се показва прост каменен меч. Дръжката му нямаше украса, а сивото острие бе полирано толкова гладко, че приличаше на метал. Дий погледна Вирджиния с блеснали очи.

— Познаваш ли го? — попита той.

— Един от Мечовете на силата — прошепна тя. — Но кой точно?

— Дюрандал — каза Дий.

— Неразрушимия. — Деър пристъпи по-наблизо да разгледа древното оръжие. — Винаги си бил обсебен от тези играчки, нали, докторе?

— Веднъж един еднорък човек ми предсказа бъдещето; каза ми, че моята съдба е преплетена с тази на мечовете.

— Мислех, че ще изглежда по-впечатляващо — каза Вирджиния.

Магьосника дръпна дебелата връв, овързана около пакета от зелена кожа.

— Сан Франциско бързо ще падне пред зверовете — продължи той, без да обръща внимание на забележката й. — Човешките армии

няма да могат да устоят срещу такива чудовища. Дори само елементът на страха ни дава огромно преимущество. А във всички големи градове по света има подобни складове със същества. Целият свят ще потъне в хаос до броени дни.

— Ами онези Древни, които откажат да напуснат земята, за да се бият с Коатликуе в Сенкоцарствата? — попита Вирджиния. — И безсмъртните, които не са на страната на Тъмните древни? Те ще се опълчат на чудовищата.

— О, точно на това разчитам — промърмори Дий. Две от връзките паднаха от пакета, който той човъркаше, но докторът не съумяваше да развърже третия възел. Погледна към жената. — Би ли...?

— Изобщо не припарвам до това нещо — рече Вирджиния. Измъкна от една скрита в ръкава й кания къс и плосък нож и го подхвърли на Магьосника. Той ловко го улови и срязва последния възел.

— Знам местонахождението на повечето Древни, Потомци и безсмъртни на земята. След като излязат от скривалищата си, ще мога да ги очистя един по един. Щом приключа, ние с теб ще останем единствените безсмъртни на тази планета. Моите Древни господари някога ми я бяха обещали: сега ще си я взема при свои условия.

— И ще я поделиш с мен — напомни му Вирджиния.

— И ще я поделя с теб — съгласи се той.

— Все още не си ми казал за какво ти трябва аз — рече Деър.

— О, скъпа, ти си от ключово значение за моя план. — Той спря да работи, вдигна очи и се усмихна лукаво. — Винаги съм знаел, че накрая ще се съберем.

— Нима?

— Много си приличаме, ти и аз.

— Сигурна съм в това — промърмори Деър. После наведе глава и замълча. Дий я бе познавал почти цял живот и въпреки това нямаше представа каква е точно и на какво е способна. Беше отраснал през Елизабетинската епоха и тя бе оформила представата му за жените. Деър бе убедена, че това е една от причините той — както и Макиавели — непрекъснато да подценява Пернел Фламел.

Дий внимателно разгъна зелената кожа, за да разкрие още един меч, досущ като първия.

— Мечове-близнаци — каза Вирджиния Деър изненадано. — Това трябва да е Жуайоз, мечът на Карл Велики.

— Първия меч, който някога съм притежавал — рече Магьосника. — А сега имам пълния комплект. — Той положи Ексакалибур и Кларент до другите два.

Сега, когато мечовете лежаха заедно върху стъклото на масата, сходството им бе очевидно — всички бяха с дължина около петдесет сантиметра и издялани от цял каменен къс. От четирите само Кларент беше грозен и без блясък — останалите бяха гладко полирани и отразяваха светлината. Вирджиния забеляза някои дребни разлики в шарките по дръжките им, но ако не беше гледала как Дий ги подрежда, съмняваше се, че би могла да ги различи — освен Кларент, разбира се.

— След като намерим и избием всички останали Древни, Потомци и безсмъртни по света, ще използвам мечовете, за да унищожа входовете към Сенкоцарствата. Тогава земята наистина ще бъде наша.

— Много умен план, убедена съм — каза Деър. — Имам само един въпрос.

— Само един ли?

— Защо аз?

Дий я изгледа неразбиращо.

— Ти си планирал всичко толкова грижливо: за какво съм ти нужна аз? — Магьосника отвори уста, но Деър вдигна ръка, за да го спре. — И през ум да не ти минава да ме лъжеш — прошепна тя. — Не и когато на масата пред мен има четири меча. — Макар че усмивката не слезе от устните ѝ, заплахата бе явна.

Англичанинът кимна.

— Дойдох при теб, защото... ами, вече ти казах: ти си от ключово значение за моя план. Имам нужда от флейтата ти.

— Флейтата ми ли? — Вирджиния бе напълно слисана.

Дий изглеждаше леко смутен.

— Ами, да. Когато чудовищата бъдат пуснати в града, бих могъл да ги контролирам в продължение на няколко дена. Но след като се нахранят и почнат да вилнеят, ще загубя власт над тях... — Гласът му заглъхна в очакване на реакцията на Деър.

— И смяташ, че флейтата ми ще може да ги омагьоса и контролира.

— Сигурен съм в това. Не забравяй, аз бях с теб, когато стоеше на брега на Ред Ривър и накара стадо от три хиляди подивели бизона да обърне назад. Имам някаква представа за силата на флейтата.

— Има разлика между бизоните и онази менажерия от кошмари, която си събрал.

Дий поклати глава.

— И едните, и другите са животни. А по-рано днес те видях да поваляш както кукубути, така и човеци. Имам пълна вяра в теб.

— Благодаря — отвърна язвително Вирджиния. — А след като поваля съществата в безсъзнание, какво смяташ да правиш с тях, когато се събудят?

Дий сви презрително рамене.

— Ще ги убия или пък ще ги върна на Алкатраз и ще ги оставя да се оправят сами. — Посегна към правоъгълната дървена кутия върху масата, вдигна капака ѝ и извади от нея малка, обкована с мед книга.

Въздухът в стаята моментално запраця от енергия и зелени искри затанцуваха по металните повърхности.

Вирджиния имаше чувството, че са ѝ изкарали дъха.

— Това да не е каквото си мисля?

Дий сложи книгата на масата, между наредените мечове. Обкована в потъмняла зелена мед, тя бе с размери петнайсет на двайсет и три сантиметра, а страниците ѝ бяха дебели и жълти, с орфани краища.

— Сборника, „Книгата на Авраам Мага“ — каза Дий почти благоговейно. — Посветих целия си живот на откриването на тази книга... — Уви около пръстите си края на червената коприна и внимателно отгърна корицата. — А когато най-сетне се сдобих с нея, последните две страници бяха откъснати. — Той отвори накрая на книгата, където от подвързията стърчаха откъснатите ръбове на два дебели листа. Магьосника нададе писклив и малко неуравновесен кикот. — И знаеш ли какво, Вирджиния: именно тези две страници съдържат Последното призоваване — заклинанието, нужно, за да се върнат Древните от техните Сенкоцарства в този свят. Господарите ми бяха много разстроени, че съм го загубил. — Кикотенето му премина в смях, който бързо се усили и стана истеричен, разтърсвайки цялото му

тяло. — Но сега се оказва, че нямаме нужда от Последното призоваване, защото Древните няма да се върнат.

— Докторе! — тросна се Вирджиния, внезапно уплашена от Дий. Никога не го беше виждала такъв. — Овладей се.

Джон Дий си пое дълбок, треперлив дъх.

— Разбира се. Моите извинения. — Той затвори Сборника и прокара увитата си в коприна ръка по металната повърхност. — Ще оставим чудовищата да опустошават земята в продължение на една седмица, за да могат армиите, флотилиите и въздушните сили да се изтощат в битка с тях, а после, точно когато всичко изглежда загубено, ние с теб ще се обявим за спасители на човечеството. Ще изтеглим създанията и ще поемем властта над планетата. Ще станем безсмъртните владетели на света. Ти нямаш господар, а моят ще е или мъртъв, или затворен в някое Сенкоцарство без достъп до този свят, така че ще съм в безопасност. Мога да използвам тази книга, за да преобразя земята според желанията ни. — Той се усмихна. — Единствената граница ще е нашето въображение.

— Аз имам много богато въображение — промърмори Вирджиния. — Но не си ли забравил една мъничка подробност? — добави тя спокойно.

Дий я погледна изненадано.

— Каква?

— Всичко зависи от това, дали Коатликуе ще изпълни заповедите ти.

— Ще ги изпълни — рече той уверено. — Истински опасният момент е, когато се пробуди: тогава тя ще умира от глад. Просто трябва да се погрижа да я нахраня.

— Коатликуе не е вегетарианка — напомни му Вирджиния. Усмивката на Магьосника стана свирепа.

— Да, знам. И съм й приготвил вкусно угощение.

[1] В индианската митология: жена, която може да се превръща в сърна. — Б.пр. ↑

[2] Най-ниската точка в Долината на смъртта и в цяла Северна Америка. — Б.пр. ↑

[3] Японски тип легло. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 47

Джош се подпря на вратата на кабинета и надникна вътре.

По две от стените бяха наредени книги, по третата — дивидита, а четвъртата бе заета от огромен плазмен телевизор.

Червенокосият Древен се бе изтегнал в едно луксозно кресло и превърташе бързо кабелните канали. Поколеба се, щом стигна до Си Ен Ен, погледа няколко секунди и превключи на друг.

Джош почука по касата на вратата.

— Искал си да ме видиш — каза той тихо. Беше изненадан от това колко спокоен се чувства. Нямаше нервност, но не усещаше и особено възбуждане.

— Влизай — каза Прометей, без да се обърне. Посочи с дистанционното към второ кресло. — Седни за малко да поговорим.

Джош се настани на креслото и натисна бутона, който вдигаше поставката за крака.

— Баща ми има същото — обясни той. — Неговият модел е с масажор и с отопление.

— И аз имах такъв, но всеки път, като ползвах масажора, ми се струваше, че има земетресение, затова го върнах.

Продължиха да седят мълчаливо, докато Прометей сменяше каналите. Древения забавяше само на новините и на черно-белите филми.

— Стотици канали и нищо, което да става за гледане — промърмори той.

Джош се възползва от възможността да огледа Древения: единствената светлина в кабинета идеше от трепкащия телевизор, заради което изглеждаше, че лицето му е в непрекъснато движение. Сега, когато бе близо до него, Джош виждаше, че бузите и брадичката на Прометей бяха нашарени с фини белези, които брадата му отчасти скриваше. Допълнителни белези покриваха челото му.

— Това са дребни спомени от времето ми в затвора — рече Древения и дълбокият му, гърлен глас накара Джош да подскочи.

— Съжалявам. Не исках да зяпам така. — Момчето нямаше представа как Древния е разбрал, че го гледа.

Прометей потърка чело с опакото на ръката си.

— Вече рядко мисля за тях. Бих могъл да се изцера и да ги махна, но ги пазя, за да ми напомнят.

— За какво? — поинтересува се Джош.

— Че за някои неща си заслужава да се бориш... и че всичко си има цена.

— Защо си бил в затвора? — попита Джош. — Ако не възразяваш, че питам — добави той бързо.

Едрият мъж махна пренебрежително с ръка.

— Стара история, прекалено дълга и прекалено сложна, за да ти я разказвам сега. — Той помълча малко и добави: — Някой път трябва да питаш сестра си за нея. Тя ще знае.

— Защото Вещицата е знаела ли?

— Откога твоята сестра познава моята? — попита Древния. Големите му зелени очи се завъртяха към момчето.

— Ако щеш вярвай, но я срещнахме само веднъж, за съвсем кратко, миналия петък... — Гласът на Джош заглъхна. Трудно му беше дори да се опита да си спомни нещата отпреди няколко дни, когато бе започнало всичко това. Струваше му се, че е минала цяла вечност. — Тя научи Софи на Въздушна магия, като същевременно ѝ предаде и всичките си знания. Не знам как. Не бях в стаята, когато това стана.

— И нямаш представа защо сестра ми го е направила?

— Никаква — отвърна момчето. — Трябва да питаш Софи, макар че се съмнявам да знае.

Думите на Джош бяха последвани от дълга тишина, която Древния най-накрая наруши.

— Не приличаш особено на другите Златни, които съм виждал — рече той.

— Много други Златни ли си виждал?

— Твърде много.

— А как изглеждаха те? — попита Джош.

— Уплашени.

— О, аз вече не се плаша — рече простичко момчето. — Вече преминах през стадиите уплашен и ужасен. Сега съм в стадий вцепенен.

Прометей го изглежда втрещено.

— Какво те плаши?

Джош взе дистанционното и започна да превърта каналите.

— Всичко. Това място. Ти. Семейство Фламел. Дий. Макиавели. Сенкоцарствата, лей-порталите. Магията. — С всяко изречение гласът му се усилваше. — Мисълта, че всичко, на което са ни учили — всичко, което някога сме научавали вкъщи, в училище, от книгите и от телевизията — е погрешно. И Софи — довърши той с дрезгав шепот, признавайки накрая най-големия си страх. — Мисля, че вече ми е непозната. И за това е виновна сестра ти. — Той се втрещи в Древния. Гневът го правеше безразсъден. — Софи се промени, когато тя й даде онези спомени.

За негова изненада Прометей кимна в знак на съгласие.

— Сестрите са истинско мъчение — каза той. — И няма значение дали са Древни или човеци. Понякога си мисля, че съществуват само за да дразнят и да безпокоят братята си. Някога бях също толкова близък с моята сестра, колкото си ти с своята. — Той помълча малко и добави: — Не съм говорил с нея от хилядолетия.

— Какво стана?

Прометей се размърда неловко в креслото.

— Мислех си, че знам. Но сега започвам да мисля, че може би съм грешал. В продължение на векове смятах, че тя ме е предала на Хронос. Сега... сега вече не съм толкова сигурен. Сбърках, че не говорих открито с нея. — Очите му сияеха в тъмното. — Каквото и да се случи между теб и сестра ти, непременно говори с нея, преди да вземеш някое решение. Не позволявай на никого да ти разправя какво била казала или направила — погрижи се тя да ти го каже лично.

— Това нещо като предупреждение ли е?

Прометей се изсмя глухо.

— Не, просто не искам да допускаш същата грешка като мен.

Продължиха да седят мълчаливо, а Джош превърташе каналите.

— Улавяш много чуждестранни програми — каза той накрая, като се спря на един футболен мач. Коментарът беше на език, който момчето не можеше да познае. Може би корейски. Двамата гледаха, докато единият отбор отбеляза гол, и тогава Джош рече небрежно: — Обучавал си някои от другите Златни на Огнена магия.

— Някои — призна Прометей.

Все още втренчен настойчиво в телевизора, Джош продължи:

— А знаеш ли какво е станало с тях? Къде са сега?

— Мисля, че повечето са мъртви, Джош — рече много тихо Прометей.

— Повечето?

— Всички, които съм обучавал. Не мога да кажа нищо за другите.

Джош спря на метеорологичния канал и се завъртя в креслото към Древния.

— Това май не е добра новина за мен, нали?

— Вероятно не — съгласи се Прометей.

— Знам, че процесът е опасен...

Прометей поклати голямата си глава.

— Не, то е най-опасният процес. — Отметна глава назад и вдиша дълбоко. — А по зловонието, просмукало се в теб, познавам, че си бил пробуден от самия Марс Ултор.

Джош кимна, изненадан от внезапната жар в гласа на Древния.

— В Парижките катакомби.

— А, значи там го е скрила — рече загадъчно Прометей. — Когато всичко това свърши, трябва да отида да му поднеса почитанията си.

— Не го ли харесваш? — любопитства Джош.

— Той беше мой приятел, най-близкият ми приятел, по-близък от брат. Ожени се за сестра ми и аз бях във възторг... — Гласът на Древния заглъхна.

— Нещо се е случило?

— Мечовете се случиха. В един изоставен храм на безлюден остров Марс намери Екскалибур. Той го отведе до Кларент. Зефания твърдеше, че мечовете са го покварили, но аз никога не съм бил сигурен в това. Знам само, че той предаде хората, които се бе заклел да защитава. Преследвах го през целия свят и през Сенкоцарствата и точно когато вече го настигах, той изчезна. По-късно, векове по-късно, открих, че сестра ми го е прибрала на тайно място, за да го опази от моето отмъщение, но така и не разбрах къде. — Той оголи зъби в гримаса, която можеше да мине за усмивка. — Досега. Благодаря ти.

— Остави го на мира — рече разпалено Джош. — Той изпитва ужасна болка, затворен в черупка от разтопена лава. Живее така от

хиляда години.

— Чудесно — каза жестоко Прометей. — Това е дребно възмездие за онова, което той стори на моя народ.

— На твоя народ ли?

— На моя народ. На човеците. Аз ги създадох, Джош. Моята аура ги пробуди за живот. Всеки човек на тази планета — включително и ти — има в себе си искрица от моята аура. Знаеш ли защо Марс Ултор пороби хората и ги принасяше в жертви върху древните пирамиди?

Джош поклати глава, но изведнъж си спомни мимолетните образи, които бе зърнал, докато носеше Кларент. Сега започна да разбира смисъла им.

— Заради тази искра на живота. Марс събираше моята аура.

— Защо?

Прометей поклати глава.

— Това също е друга история за друг ден. Ти си тук, за да научиш Огнената магия — каза той, сменяйки изведнъж темата.

— Да. Ако решиш да ме научиш.

— Ще те науча. Но искам да знаеш, че го правя против убеждението си — продължи Прометей. — Правя го, защото сестра ми каза, че трябва, а както сам знаеш, на практика е невъзможно да откажеш на по-голямата си сестра. Освен това не мисля, че тя някога е грешала.

Джош въздъхна.

— Звучи ми точно като Софи.

С перване на палеца Прометей изстреля във въздуха плосък сив диск.

Сопнат, Джош го улови с дясната си ръка и се наведе да го разгледа на светлината от телевизора. Това беше малък каменен кръг, горе-долу колкото дланта му, гладко полиран, и върху него имаше следи от златна и бронзова боя. По средата бе изобразено лице с опулени очи и зейнала уста, оградено с концентрични кръгове. Във всеки от тях бяха вдълбани безброй четвъртити символи. Джош се намръщи. Беше виждал нещо подобно и преди.

— Това е ацтекски календар — рече той накрая. — Майка ми има същия в кабинета си.

— Нарича се слънчев камък — каза тихо Прометей.

Джош заобръща гладкия каменен диск в ръце. Той беше топъл.

— Знам, че сестра ти е била обучена на Огнена магия от Сен Жермен.

Джош се размърда неловко.

— Никола ми каза да не споменавам името му пред теб.

Древния махна с огромната си ръка.

— Сен Жермен е негодник, лъжец и крадец, но аз му простих. Той дълго време беше мой ученик; после обаче стана мързелив или пък алчен. Открадна от мен тайната на огъня — Древния сви рамене, — само че ми беше трудно да му се сърдя дълго, защото аз самият някога откраднах огъня. Някой — не аз — е научил Сен Жермен как да използва Огнената магия, но те не знаят всичките ми тайни. Ще те науча на повече неща, отколкото сестра ти някога ще знае за нея. Погледни слънчевия камък.

Джош сведе поглед към дланта си и затаи дъх. Дискът бе започнал да пулсира с приглушена златна светлина и за миг му се стори, че очите на изсеченото лице премигнаха и езикът му се стрелна навън.

— Заклех се никога повече да не обучавам човек на Огнена магия, но някои обети трябва да бъдат нарушени.

Струйки жълт дим потекоха от камъка и стаята се изпълни с мирис на портокали.

— Ти си слънцето, Джош; огънят е естествената ти стихия. Твоята сестра е луната и нейната първична стихия е водата. Да, сестра ти владее огъня, но ти, Джош, ще го научиш стотици пъти по-добре!

Дискът лумна в пламъци.

ГЛАВА 48

Софи изпищя.

Скочи от кухненската маса, стиснала ръката си.

Пернел и Ифа от двете ѝ страни също скочиха на крака. Само Фламел и Нитен останаха седнали.

— Какво има? — попита Пернел.

Софи вдигна дясната си ръка. Дланта ѝ бе яркочервена.

— Стори ми се... имах чувството, че нещо ме изгори — каза тя, като премигваше с насълзени очи.

Пернел отиде до мивката и намокри една кърпа със студена вода, а после я притисна към дланта на Софи.

— Значи се започна — каза тя, впила поглед в очите на момичето. — Прометей учи брат ти на Огнена магия.

— Но когато Сен Жермен ме учеше, не ме болеше.

— Начините за преподаване на Огнена магия са толкова много, колкото са и учителите — рече Пернел.

— Трябва да отида при него... — започна Софи.

— Не можеш. Това е нещо, което той трябва да свърши сам. — Пернел издърпа Софи обратно до масата. — Сядай; ние също имаме да свършим нещо.

Пернел седна срещу Никола на малката кухненска маса. Ифа бе заела третото място, с лице към Софи. Нитен седеше на кушетката, където Софи бе спала по-рано, и бавно и методично бършеше катаната^[1] си с парче плат.

По средата на масата стоеше резбована дървена кутия.

Софи я огледа внимателно. Усещаше във въздуха дъх на екзотични подправки и разпозна една от миризмите като жасмин, любимия парфюм на леля Агнес. А когато погледна кутията, осъзна, че и по-рано е виждала тройната спирала, издълбана върху стените и капака ѝ. В ума ѝ проблесна споменът как Зефания бе видяла същата тройна спирала по стъклените стени на Безименния град.

Софи гледаше как Никола вдигна предпазливо капака и бръкна в кутията, за да извади предмет, увит в торбичка от фино сплетени треви и ракита.

Една по една, аурите им заискриха и запукаха, мятайки точици светлина из стаята — зелени и бели, сребърни и сиви, както и петънца тъмносиньо от Нитен. Косата на Пернел се надигна леко от раменете ѝ и в нея запраща статично електричество.

Пернел взе кутията и капака и ги остави на земята, а Алхимика сложи увития в трева предмет по средата на масата. Задърпа усуканите тревни стъбла. Пукащи нишки енергия пробягваха по пръстите му.

— Може да си виждала това и преди — каза Пернел на Ифа, а после погледна към Софи. — А може би и ти. Е, не самата ти, а Вещицата. — Всъщност — добави тя небрежно — може да знаеш за него повече и от нас.

Никола развърза тревните възли и обвивката падна, за да разкрие изящен и красив кристален череп, който бе почти — но не съвсем — като човешки. Когато Алхимика сложи ръка върху него, бавна вълна от ментовозелена светлина запулсира през прозрачния кристал. Пернел постави дланта си върху неговата и черепът засия.

— Сега ти — каза Никола, вперил очи в Ифа.

Тя го изгледа с израз на крайно отвращение върху лицето.

— Не докосвам това отвратително нещо — рече дрезгаво тя.

— Както искаш. — Той погледна към Софи. — Имаме нужда от силата на твоята аура...

Софи бе вцепенена от шок и имаше чувството, че всичкият въздух е бил изсмукан от стаята. Беше виждала това и преди...

Зефания отново беше в Безименния град.

Опитваше се да защити принадлежалия си брат от ордите чудовища, които се събираха отвън. Но в библиотеката бе също толкова опасно; оживелите глинени хора се тътреха около нея, заплашвайки да я смачкат.

Тя влачеше Прометей навътре в сградата. Навън нощта бе паднала и невидими създания бродеха по пустите улици, ноктите им тракаха, чуваше се шум от хлъзгаща се плът. Тя усещаше зловонието им: миришеха на крокодили.

Дълбоко в недрата на библиотеката Зефания откри една стая. Необикновено високите врати бяха заключени, но част от стъклената стена близо до пода липсваше. В отминалите епохи сигурно земетресение бе разлюляло града и част от пода бе хлътнала; стъклените блокчета на стената се бяха разместили и разделили, образувайки широка пролука.

Тя пропълзя през отвора и издърпа брат си на сигурно място в стаята, точно когато чудовищата нахлуха в сградата над тях. Чувахе ги как съскат и щракат със зъби, и долавяше звука на трошача се глина.

Когато се изправи, стаята моментално бе озарена от меко млечнобяло сияние. По стените нямаше нищо — макар че някога трябва да са били покрити с безброй книги, — само по средата на стаята, върху плинт от полиран метал, стоеше кристален череп.

Зефания видя как през черепа пробяга светлина и той запулсира. Осъзна, че ритъмът съответства на биенето на сърцето ѝ.

А после черепът ѝ заговори...

И разкритията му бяха ужасяващи.

Софи знаеше какъв е този череп, знаеше произхода и силите му.

Това бе Архонтска технология и даже Архонтите бяха създали черепите въз основа на още по-старо знание. Вещицата бе прекарала векове в търсене на подобни артефакти и щом ги намираще, ги унищожаваше напълно. Бе заличила безброй хилядолетия знание, изпепелявайки огромни складове с метални книги; стопяваше на шлака древни предмети и артефакти, които изглеждаха като мечове, копия и ножове; разбиваше кристални кълба и стриваше на прах приказни скъпоценни камъни. Зефания бе похарчила цяло състояние — няколко състояния, — за да издири Архонтските черепи. Те не можеха да бъдат счупени, бяха неуязвими за оръжие или инструмент, но тя накрая бе открила, че може да ги унищожи, като ги хвърли в кратера на действащ вулкан, за да бъдат погълнати от разтопената лава. След като отърва света от толкова магически предмети, колкото успя да намери, Вещицата се бе заела да избива разказвачите, които пазеха спомена за Архонтите и за Земните господари преди тях.

Но всичко това бе станало по-късно.

Много по-късно.

След потъването на Дану Талис.

След като бе осъзнала колко опасни всъщност са черепите.

— Софи? — Пернел се наведе напред, впила очи в лицето на момичето. — Имаме нужда от аурата ти. Сложи ръка върху черепа.

Софи поклати глава — движението бе съвсем леко, почти незабележимо.

Вълшебницата премигна изненадано.

— Знаеш ли — или по-скоро Вещицата знае ли — нещо за кристалните черепи?

Софи погледна Пернел в очите и бавно и решително поклати глава. Инстинктът ѝ — или пък беше знанието на Вещицата — я накара да излъже.

— Не — каза тя.

Още докато го изричаше, електрическата крушка се пръсна с пукот и стаята потъна в тъмнина... с изключение на сияещия череп.

[1] Дълъг самурайски меч. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 49

Дискът гореше, нажежен до червено, а после и до бяло, обвит в трептящи топлинни вълни. Всяка правоъгълна пиктограма пулсираше в червено, оранжево и черно, образувайки шарки и фигури. Концентричните кръгове се въртяха наляво-надясно — вътрешният по посока на часовниковата стрелка, а следващият обратно, — за да образуват нови мотиви. За свой ужас Джош осъзна, че шарките приличат на змии, които поглъщат собствената си опашка^[1]. А той мразеше змии.

После лицето по средата на камъка се раздвижи.

Очите се отвориха. Бяха огненочервени, изпъстрени с блестящи черни въгленчета. Устата се раздвижи и заговори с гласа на Прометей.

— Казват, че Въздушната, Водната или дори Земната магия е най-могъща от всички. Но това не е вярно. Огнената магия превъзхожда всички останали, защото огънят едновременно дава живот и носи смърт.

Внезапно огънят изчезна и Джош остана в пълен мрак. Не можеше да каже дали очите му са отворени, или дори къде се намира. Беше загубил всяко усещане, чувстваше само тежестта на топлия камък в дланта си. Той го хвана с две ръце, стисна го здраво и се съсредоточи върху него. Осъзна, че не е уплашен, но не беше и въодушевен... просто любопитен.

— В началото...

Малка светла точка, като дупчица от карфица, се появи в мрака.

— ... бе огънят.

Точката внезапно се разшири — растеше, растеше и растеше, кехлибарена, оранжева, червена, преди да избухне в ярко, нажежено до бяло кълбо. Левият и десният му край се разтеглиха в широки хоризонтални линии, нашарени с точки и ивици многоцветна светлина. И докато светлината се носеше към Джош на огромна бавна вълна, той изведнъж я позна: гледаше галактика... не, гледаше цялата вселена.

— Преди въздуха бе огънат...

Вълната от ярка светлина го заля — или пък той падна в нея? Пламъци и виещи се нишки от плазма плуваха покрай него и го къпеха. Сега вече можеше да види себе си. Стоеше, носеше се, летеше, а кожата му имаше същия цвят като златните пламъци. Някъде в подсъзнанието си той знаеше, че трябва да е ужасен, но все така не изпитваше страх, само странно чувство на тъга, че сестра му не е тук с него да сподели това преживяване.

— Преди водата...

Кожата му стана прозрачна. Той погледна надолу и видя тънките, виещи се вени и артерии, възлите и ивиците на мускулите, по-тъмните петна на органите, очертанията и извивките на костите под плътта.

— Преди земята...

Огънат бликаше от кожата му на дълги езици, сгъстяваше се, втвърдяваше се в черупка, затваряше го в пламтяща сфера.

— Огънат е творецът на светове...

Изведнъж Джош се озова отново в мрак, но този път не толкова пълен. Виждаше от всичките си страни слаби следи от светлина, гърчещи се тънки като косъм пукнатини от червен огън. Все едно гледаше яйчена черупка, осъзна той. Пукнатините се разшириха и разтвориха, и огънат рухна надолу. Тогава Джош осъзна, че се намира в пещера и стои на ръба на езеро от лава, докато покрай него течеше разтопена скала.

— И в центъра на всеки свят е неговото огнено сърце.

Джош не бе сигурен дали той се движи покрай образите, или пък стои неподвижно, а те прелитат покрай него. Имаше чувството, че се издига през кипяща скала и пламтящи камъни, лепкави канари и падащи огнени капки. Издигаше се все по-бързо и по-бързо, горящите стени прелитаха... и изведнъж над него се ширна небе — смайващо, изумително синьо, макар и нашарено от мръсен пушек и кипящи облаци.

— Огънат е създал този свят... оформил го е...

Джош полетя високо във въздуха, изстрелян заедно със струя лава и дим от кратера на огромен вулкан — един от цяла редица вулкани, които изригваха подред, откъсвайки големи парчета земя, оформяйки и преоформяйки голия свят, придавайки му облик, преди да го разкъсат отново.

— Именно огънят е разпалил искрата на живота на тази първобитна планета...

Гъсти, тъмни облаци се завихриха около Джош, а после изведнъж се разнесоха и той откри, че крачи по брега на езеро, макар че то не бе от вода. Гъстата като супа субстанция изпускаше пара и вреше, и върху нея пукаха грамадни отровни мехури. А по повърхността на врящата кал се носеха сиви водорасли.

— Топлината носи живот...

Докато Прометей говореше, пейзажът пред очите на Джош се менеше невъзможно бързо: появиха се обширни пасища, а после изчезнаха, заменени от дървета, които се издигнаха невероятно високо, само за да рухнат и да отстъпят място на по-малки дървета, папрати и храсти.

— ... във всичките му неизброими форми.

Сега вече се появиха и животни. Отначало дребни, те скоро се преобразиха в страховити гигантски зверове — пеликозаври и архозаври. Джош знаеше, че това са съществата, предхождали динозаврите. Очарован, той се опита да разгледа този първобитен свят, но образите отлетяха, оставяйки у него само мъглав спомен за люспи и кожа, нокти и зъби.

— Огънят също така унищожава...

Небето потъмня; проблеснаха мълнии, в гората забушува пожар и за миг всичко почерня и дърветата се покриха с белези от ужасната огнена стихия.

— Огънят унищожава, но и създава. Гората има нужда от огън, за да избуи; покълването на някои семена зависи от него.

В подножието на дърветата яркозелени кълнове се подадоха сред пепелта и се заизвиваха нагоре към светлината...

— И точно огънят е сгривал първите от моя народ, човеците, позволявайки им да преживеят в суровия климат.

Гората изчезна и бе заменена от пуст, скован в лед пейзаж, каменист и заснежен. Но по една надупчена с пещери скална стена мънички огньове горяха ярко.

— Огънят е позволил на първите човеци да готвят улова си, така че да могат по-лесно да усвояват хранителните вещества в месото. Той ги е топил и ги е пазил в пещерите им. Същият този огън е укрепил инструментите и оръжията им, превърнал е меката глина в грънци,

дори е затварял раните им. Огънят е тласкал всяка велика цивилизация — от Древния свят та чак до наши дни.

Пред очите на Джош израсна съвременен град от стъкло, стомана и бетон, с магистрали и мостове, небостъргачи и крайни квартали, железопътни линии и летища.

— И огънят, който е създал тази планета, може също така да я унищожи.

Гигантски облак с формата на гъба разцъфтя по средата на града, точно пред Джош. Светлината в центъра му бе по-ярка от всяко слънце и изгаряше всичко по пътя си... и миг по-късно наоколо бе останала само изпепелена пустош.

— Такава е силата на огъня — каза Прометей.

И изведнъж Джош се озова отново в кабинета, седнал в креслото. Погледна към Древния и се опита да заговори, но устата му бе пресъхнала, устните му — напукани, а езика си усещаше удебелен и тежък.

— Всяко живо нещо на тази планета — а и в Сенкоцарствата — съществува благодарение на огъня — каза тихо Прометей. В полумрака очите му горяха в яркочервено. — Ние носим искрата му дълбоко в себе си. — Той протегна ръка и потупа с показалец по гърдите на Джош. Момчето потрепери, когато през тялото му мина вълна от топлина. — Джош, Огнената магия е свързана с аурата на човека, а твоята е една от най-могъщите, които съм срещал някога. Но трябва да знаеш, че аурата е неразривно свързана с емоциите ти. Трябва да бъдеш внимателен, много, много внимателен. Никога не призовавай Огнената магия, когато си разгневен. Огънят е единствената магия, която трябва да се използва само когато си спокоен; иначе може да се изтръгне от контрола ти и да погълне всичко — включително и теб.

Джош успя да събере достатъчно слюнка, за да изхрипти.

— Но кога ще науча магията?

Прометей се подсмихна.

— Ти вече я научи. Отвори ръце.

Джош сведе поглед. Още държеше ацтекския слънчев камък в дясната си ръка, но го бе покрил с лявата. Щом я вдигна и дискът се вдигна с нея. Бе залепнал за кожата му. Той погледна озадачено Древния.

— Почакай — прошепна Прометей.

Изведнъж лявата длан на Джош засия в златно и агонизираща болка се стрелна по ръката му. Той изохка; после усети мирис на портокали и болката изчезна.

Слънчевият камък падна на земята.

И когато Джош обърна ръката си, видя, че ацтекското лице се е отпечатало върху дланта му. Приличаше на черна татуировка.

— Това спусък ли е? — прошепна той.

— Спусък е — каза Прометей. — Когато искаш да призовеш Огнената магия, представи си вида пламък, който би желал да сътвориш, и притисни палеца на дясната си ръка към лицето.

Джош погледна свирепия образ, жигосан върху дланта му, и се ухили. Това беше далеч по-яко от скучната кръгла татуировка на Софи.

— А сега ме остави — каза Прометей. — Върви да си починеш. Утре ни чака много работа. — Древния се отпусна в креслото и посегна към дистанционното. Загледа как момчето се изправя неуверено на крака.

— Благодаря... благодаря ти — изломоти Джош.

— Няма защо... А, и, Джош — постарай се да не се изгаряш прекалено често.

[1] Това е древен символ на безкрайността и вечния кръговрат, който се среща в много култури, но е най-известен с гръцкото си название Уроборос. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 50

В сърцето на Парижките катакомби Древния Марс Ултор се събуди. За миг очите му бяха яркосини, но бързо придобиха грозен огненочервен цвят.

Момчето — близнакът, когото той бе пробудил и с когото бе свързан, — бе усвоило втората си магия: Огнената.

Марс затвори очи и се насили да пренебрегне болката, която разяждаше цялото му тяло. Погледна през очите на момчето и откри, че се вира в лицето на брата на жена си — Прометей. Мигновено прекъсна връзката, уплашен, че Древния ще усети присъствието му. Марс Ултор — Отмъстителя, който не се боеше от никого и от нищо, изпитваше ужас от Огнения властелин.

После, почти неохотно, той се съсредоточи, за да си представи лицето на английския магьосник, и когато Дий се обърна да погледне нагоре с големите си сиви очи, Древния каза:

— Сторено е.

— Сторено е. — Джон Дий скочи от сън толкова рязко, че падна от стола и се приземи право върху обгорените си ръце. Болката бе неопишуема, но той не й обърна внимание: сънят му бе прекъснат от образа на Спящия бог, Марс Ултор, който се намираше затворен в кост дълбоко под Париж. В съня му очите на Древния се бяха отворили и погледнали в него и Дий го бе чул как проговаря иззад маската си.

— Сторено е. Момчето усвои огъня.

Дий се надигна на крака, притисна ръце към гърдите си и опря чело в хладната стъклена стена. Съсредоточи се и си представи затвора на Марс Ултор в най-големи подробности, докато не започна в действителност да вижда пленения Древен.

— Искам момчето — каза той на глас.

А на другия край на света кървавочервен пушек се заизвива от очите на Спящия бог.

— Джош — прошепна Марс. — Джош.

Капнал от умора, Джош Нюман се отпусна на твърдото неудобно легло и затвори очи. Само след миг вече спеше. А после очите му се отвориха рязко. Вече не бяха сини, а с цвета на очите на Марс Ултор.

ГЛАВА 51

Скатах мерна движението над тях и дръпна Жана на една страна... миг преди Сен Жермен да изпадне от въздуха и да се строполи в краката им.

Безсмъртният седна и внимателно се изгупа, докато двете жени го зяпаха смаяно. Тъкмо се изправяше, когато в гъстата растителност зад тях се раздаде силен трясък. Двете жени се завъртяха, надигнали оръжията си... и от високите треви излязоха Паламед и Уилям Шекспир.

— Кога ще се намерим пак!^[1] — каза Шекспир с усмивка, която разкри развалените му зъби.

Жана изпищя радостно и се хвърли към Сен Жермен, като уви ръце и крака около него. Той залитна назад, прегърна я и я завъртя.

— Знаех си, че ще дойдеш да ме вземеш — прошепна Жана на френски.

— Казах ти, че ще те последвам до края на света — промълви той на същия език, — и сега вече знаеш, че говорих сериозно. — Пусна Жана на земята и се поклони на Сянката. — Виждам, че сте невредими и в добро здраве.

— Така е. — Скати отвърна на поклона му. — Мислех, че отдавна съм загубила способността да се изненадвам, но май съм грешала. А аз наистина мразя изненадите — добави тя.

Сен Жермен се обърна към Паламед и Барда и повдигна вежди в мълчаливо удивление. Рицарят се ухили и зъбите му се белнаха на фона на тъмната кожа.

— Какво, да не си мислеше, че ще оставим цялото забавление на теб?

— Но как...? — зачуди се Сен Жермен.

Паламед се обърна към Шекспир.

— Кажи му.

Барда сви скромно рамене.

— Предложих на Зеления човек да ни прати след теб. — Уил се усмихна. После млъкна и се поклони на Скати и Жана. — Дами.

— И Таммуз го направи? — Сен Жермен звучеше изненадан.

— Повдигна някои дребни възражения — отвърна Паламед, — преди Уил да го заплаши с някакви ужасни гъбички. — Сарацинския рицар се поклони. — Дами, радвам се да ви видя и двете.

— И ние теб, сър рицарю — рече Жана.

— Много време мина, Пали — добави Скатах с усмивка.

Рицарят направи обидена физиономия.

— Моля те, не ме наричай Пали. Мразя това.

— Знам.

Закачуленият мъж бе останал да седи на скалата, а яркосините му очи оглеждаха поред всички безсмъртни. Показалецът му разсеяно галеше куката на мястото на лявата му длан.

Уилям Шекспир пристъпи напред, свали очилата си с черни рамки и ги избърса в ръкава си.

— Господине, смятам, че ни дължите обяснение.

Макар устата и носът на закачуления да бяха скрити зад шал, очите му се присвиха насмешливо.

— Аз пък мисля, че ще ви кажа само онова, което смятам, че трябва да знаете, и нищо повече.

Ръката на Паламед се раздвижи и широкият меч, който рицарят носеше на гърба си, се озова в нея.

— Първо — обяснение, а после — ни връщаш обратно в нашето време.

Закачуленият се изсмя.

— Сър рицарю, засега никой от вас не може да се върне у дома.

Паламед вдигна меча си и направи крачка напред.

— О, не бъди глупав — каза мъжът почти нетърпеливо.

Мечът на Паламед изведнъж се превърна в парче дърво, по което набързо поникнаха листа. Зелени ластари се заувиваха около китките и ръцете на рицаря. Той пусна меча. Оръжието падна на земята и тя го погълна, оставяйки на негово място само тъмно петно.

— Това беше любимият ми меч — промърмори Сарацинския рицар.

— Този свят е мой — рече закачуленият. — Аз го създадох. Аз го управлявам, както и всичко в него. — Той протегна куката си над

водата и я завъртя по посока на часовниковата стрелка. Вирът моментално замръзна, покри се с пропукващ слой лед. Когато мъжът завъртя куката си в другата посока, ледът се превърна в зловонна бълбукаща лава. — А в момента — рече той — вие сте тук... което означава, че управлявам и вас. — Ръката му се раздвижи отново и лавата се превърна в кристалночиста вода.

Уил Шекспир пристъпи към водата и се наведе да загребе шепа от нея. Позабави се, преди да я поднесе към устните си.

— Доколкото разбирам, може да се пие.

— Мога да я направя с какъвто вкус пожелаеш.

Барда отпи от водата.

— Няма да ни убиеш, нали?

— Не.

Шекспир се изправи бавно и изгледа внимателно закачуления. Намръщи се: в този човек имаше нещо почти познато.

— Срещали ли сме се по-рано?

Фигурата вдигна лявата си ръка и наклони куката, така че слънчевата светлина заблестя в нея.

— Ако бяхме, сигурен съм, че щеше да си спомняш.

— И все пак, в теб има нещо... — рече Шекспир, като присви очи срещу мъжа. — Имам чувството, че би трябвало да те познавам.

Закачуленият се обърна към Сен Жермен.

— С теб обаче сме се срещали. Радвам се да те видя отново. Преуспял си през вековете след последната ни среща.

— Само благодарение на теб. — Сен Жермен пристъпи напред и се поклони. — Току-що ми хрумна, че всичко това е твое дело. Ти си го планирал. Всъщност мисля, че го планираш от доста отдавна, нали?

— Да — каза мъжът за изненада на останалите. — От много отдавна.

— Фламел каза, че те е срещнал, докато пътувал из Европа в търсене на някой, който да преведе Сборника.

Закачуленият кимна.

— Срегнах се за кратко с него и с госпожа Пернел.

— И ме научи да боравя с Огнената магия.

— Беше необходимо. Ако не те бях научил на онова, което знам, рано или късно твоята Огнена магия щеше да те погълне. Трябваше да те опазя жив.

— Благодарен съм ти — каза Сен Жермен.

Закачуленият ги изгледа подред.

— Трудих се усърдно, за да запазя всички ви живи и в добро здраве — дори теб, Скатах — добави той. — От десет хиляди години чакам този ден.

— Десет хиляди години ли? — попита Шекспир.

— От потъването на Дану Талис.

— Бил си на острова? — ахна Скатах.

— Да, бях. И ти също беше там, Скатах, както и ти, Паламед, а и вие, Шекспир, Сен Жермен и Жана. Всички бяхте там. Отидохте, за да се сражавате заедно с оригиналните близнаци.

Настъпи дълга тишина, дори околните звуци замряха.

Накрая Скатах поклати глава.

— Това е невъзможно. Ако съм била на Дану Талис в миналото, защо не си спомням?

— Защото още не си била там — рече той простиичко. Плъзна се от камъка и застана пред тях. Беше малко по-висок от Сен Жермен, но не колкото Паламед. — Събрах ви тук, за да ви отведа обратно с мен на Дану Талис. Близнаците имат нужда от доверени воители. Хайде, нямаме много време за губене.

— Просто така ли? — попита Паламед. — Не можеш да очакваш да се върнем в миналото и да се бием, само защото ти го казваш. Защо да се сражаваме за теб?

— Вие не се сражавате за мен — рече нетърпеливо закачуленият. — Сражавате се за оцеляването на човешката раса. Ако решите да не дойдете, Дану Талис няма да потъне и създанията, които познавате като човеци, никога няма да развият цивилизация. Всички вие по един или друг начин сте били поборници на човечеството. Време е отново да се застъпите за неговата кауза.

— Но ние не можем да дойдем с теб, не и сега — обади се Сен Жермен. — Трябва да се върнем в нашето собствено време.

Жана кимна.

— Какво ще стане с Никола и Пернел, и с чудовищата на Алкатраз, които Дий и Макиавели се готвят да пуснат срещу града? Трябва да се бием заедно със семейство Фламел.

Закачуленият поклати глава.

— Ако се провалим и Дану Талис не бъде унищожен, всичко друго губи значение.

— Момент само — обади се Уилям Шекспир. — Ти каза, че Дану Талис трябва да потъне?

— Разбира се. Ако островът не бъде унищожен, няма да има човешка история. Древните ще останат тук и светът, който вие познавате, никога няма да е съществувал.

— Но Никола и Пернел... — започна Жана.

— Боя се, че семейство Фламел и близнаците трябва да се оправят сами. Не можете да им помогнете. Но можете да помогнете в битката за цял един вид. Ако не го сторите, е безсмислено да се тревожите за семейство Фламел — защото те няма да съществуват.

За кратко групата потъна в мълчание, докато се опитваха да сглобят казаното от мъжа. Дану Талис още не бе паднал, защото още не бе имало битка. А те самите бяха воините, които щяха да водят тази битка. Група, доведена от бъдещето, за да насочи събитията в миналото.

— Ами ако откажем? — попита Сен Жермен. — Можеш ли да ни пратиш обратно в нашия свят? В Париж, в Шеруудската гора или в Сан Франциско?

— Не. Трябваше да изразходвам голямо количество енергия, за да създам това плейстоценско Сенкоцарство; не разполагам със силата, нито с възможността да ви пратя във вашия свят. Веднага щом напусна това място, то ще започне да се разлага и да загива.

— Излиза, че всъщност нямаме кой знае какъв избор, а? — рече Сен Жермен.

— Винаги има избор — рече тихо закачуленият. — Просто някои избори са по-лесни от други. Можете да дойдете с мен и да живеете или да останете тук и да умрете.

— Не е особено голям избор — рече Паламед.

— Само такъв имате.

— А на Дану Талис трябва да се бием, така ли? — попита рицарят.

— Да. Ще се биете — в най-голямата битка, която сте виждали някога.

Паламед погледна към Барда. Шекспир се усмихна и кимна.

— Винаги съм искал да видя някоя митична страна. Имам една идея за пиеса — трябва ми само обстановка...

— А пък аз мисля, че бих желала да видя родното си място, преди да потъне — рече Скати със странна напрегнатост в гласа. Изглеждаше още по-бледа от обикновено.

Очите на закачуления се присвиха отново.

— Да. Може дори да видиш родителите си.

Сянката отстъпи назад със сепнато изражение на лицето. Точно тази мисъл ѝ се въртеше в главата.

— Имам един въпрос — рече тихо Жана и всички се обърнаха да я погледнат. — Как се казваш? Ти ни познаваш — всъщност, изглежда, ни познаваш много добре, — но ние нямаме представа кой си.

Закачуленият кимна.

— Имал съм много имена през вековете, но предпочитам онова, с което ме наричаха в самото начало на Дану Талис — Маретю.

Скатах ахна и безсмъртните се обърнаха към нея. Жана докосна ръката на приятелката си.

— Какво означава това? — Тя хвърли поглед през рамо към закачуления.

— Кажим им — обади се той.

— На езика на Дану Талис това означава смърт.

[1] Цитат от „Макбет“ (превод: Валери Петров). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 52

СРЯДА, 6 ЮНИ

Още в мига щом се събуди в малката тясна спалня, Софи Нюман разбра, че нещо не е наред. Усещаше смътна тръпка в стомаха си и тъпо главоболие в тила, а сърцето ѝ блъскаше като лудо. Тя обвини ръце около тялото си и се опита да овладее трескавото си дишане. Какво ставаше с нея: това пристъп на паника ли беше? Никога не бе имала такъв, но нейната приятелка Ел от Ню Йорк ги получаваше постоянно. Софи се чувстваше замаяна и леко ѝ се гадеше, а когато се изтърколи от леглото и се изправи на крака, я връхлетя световъртеж.

Тя излезе в коридора, спря се и се заслуша внимателно. Малката къщичка за гости бе тиха. И създаваше усещане за пустота. Плъзгайки лявата си ръка по стената, Софи премина по коридора и влезе в кухнята. Нощта навън бе започнала да изсветлява от приближаващото утро. Пери ѝ бе казала, че Прометей поддържа своето Сенкоцарство в синхрон със земното време и има правилен денонощен цикъл.

Кристалният череп стоеше по средата на кухненската маса.

Снощи тя бе гледала как Никола и Пернел поставиха ръце върху него и позволиха на аурите си да се просмучат във вътрешността му. Кристалът засия мътно със съвсем слаба следа от леденобяло и бледозелено, премигващо дълбоко в него, но не се случи нищо друго и усилието изтощи Никола.

Софи го подмина бързо. Не видя как кристалът запулсира в сребърно и очните орбити потъмняха и се изпълниха със сенки. Светлината помръкна, когато тя се отдалечи от масата и отиде до кушетката, където Джош бе прекарал нощта.

Но кушетката бе празна.

— Джош? — каза тя с глас, малко по-силен от шепот. Може би той беше в банята или бе отишъл до главната къща да търси храна. Но още докато търсеше извинения, тя знаеше, че не са верни. Когато Джош се бе върнал, след като научи Огнената магия от Прометей,

лицето му бе пепеляво бледо и той залиташе от умора. Беше потънал в дълбок сън, веднага щом пропълзля на кушетката.

— Джош? — извика тя пак. — Джош?

Тръпките в стомаха ѝ сега бяха по-силни като от много лошо храносмилане, а сърцето ѝ препускаше толкова бързо, че я оставяше без дъх.

— Джош! — извика по-силно. — Къде си? — Ако това беше някаква шега, не бе смешна. — Джош Нюман, ела тук на секундата!

Чу някакво движение край вратата и дръжката се завъртя. Софи се обърна натам и сложи ръце на кръста си.

— Къде се...

Вратата се отвори и в стаята влезе Ифа, последвана от Нитен. Японският безсмъртен носеше два меча, единият много по-дълъг от другия, докато Ифа стискаше дълъг и страховит нож с листовидно острие.

— Джош... — започна задъхано Софи. — Няма го.

Без да кажат и дума, двамата се разделиха; Нитен тръгна надясно, а Ифа — наляво. Къщичката за гости бе малка и след броени мигове те се върнаха отново в кухнята.

— Няма следи от борба — каза спокойно Нитен. — Изглежда, той просто е излязъл. — Завъртя се и изчезна в нощта, като остави Софи с Ифа.

— Няма го — прошепна Софи. — Няма го. — Само това можеше да каже, докато вълните от паника я заливаха.

Ифа прибра ножа в канията, вързана на крака ѝ.

— Кажи, какво стана? — попита тя.

Софи поклати глава.

— Когато се събудих, се почувствах... — Тя притисна ръце към стомаха си, докато търсеше точната дума.

— Празна — предложи Ифа.

Софи погледна към червенокосата жена-воин.

— Да — прошепна тя, най-после успяла да определи усещането. — Чувствам се празна. Никога по-рано не ми се е случвало.

Ифа кимна. Бледото ѝ лице беше безизразно.

Нитен отвори вратата и заговори бързо на жената-воин на японски, после се обърна и изчезна тичешком.

— Какво има? Какво става? — Софи отново започваше да се задъхва от ужас. — Какво е станало с брат ми? — попита тя. Искри пробягаха през косата ѝ и от кожата ѝ се заиздигаха струйки сребърна аура. Тя се разтрепери.

Ифа пристъпи напред и я прегърна здраво. Когато заговори, гласът ѝ отекна в главата на Софи и макар че тя използваше древния ирландски език на своята младост, момичето разбираше всяка дума.

— Дишай дълбоко, успокой се... Сега трябва да се владееш. Заради теб самата. Заради Джош.

Софи поклати глава.

— Не мога. Не знаеш как се чувствам...

— Напротив — рече Ифа с напрегнат шепот. — Знам.

И когато Софи вдигна поглед, видя, че в зелените очи на жената-воин блестят сълзи.

— Аз също загубих близначката си — каза Ифа. — Знам точно как се чувстваш.

Софи кимна. Пое си дълбок, треперлив дъх.

— Какво ти каза Нитен току-що? — попита тя.

— Каза, че колата липсва.

Преди Софи да успее да попита нещо друго, вратата се отвори и в къщичката влезе Пернел, последвана от Никола и Прометей. Малката стая започна да изглежда още по-тясна. Нитен се появи последен, но остана в рамката на отворената врата, обърнат към нощта навън.

— Изчезнал ли? — рече рязко Никола на френски.

— Няма го — потвърди Ифа.

— Някой го е отвлякъл? — попита Пернел.

— Нищо не може да проникне в това Сенкоцарство, без да разбере — каза Прометей.

Пернел отиде до Софи и разтвори обятията си, но момичето изобщо не понечи да се приближи. Остана при жената-воин. Вълшебницата направи крачка назад и отпусна ръце.

— Значи си е тръгнал сам? — попита тя.

— Няма следи от борба — обади се Нитен от вратата. — И отпечатъци от стъпките само на един човек се спускат по долината към колата.

— Но колата не можеше да се движи — каза Никола. — Акумулаторът бе изтощен.

Прометей скръсти ръце на широките си гърди.

— Да, но момчето научи Огнената магия. Толкова много сурова енергия тече сега през аурата му. Той с лекота би могъл да запали колата.

— Къде е отишъл? — попита Софи. — Не разбирам. Той не би си тръгнал, без да ми каже. — Обърна се към Прометей. — Може би някое тукашно същество го е взело? Може би онези кални хора?

Прометей поклати глава.

— Първите хора не биха се приближили до къщата. Съгласен съм с Пернел: той си е тръгнал сам.

— Но къде е отишъл? — попита пак Софи. — Вкъщи ли? — Тя поклати глава. Никога през живота си не се бе чувствала толкова объркана. — Той не би ме изоставил.

— Защо си е отишъл е по-добър въпрос — рече Ифа.

Но Пернел поклати глава.

— Не, истинският въпрос е: кой го е призовал? Чудя се... — започна тя, а после млъкна. Завъртя се и отиде до кухненската маса. Седна, постави ръце от двете страни на кристалния череп, без да го докосва, и погледна към Софи. Устните ѝ бяха разтеглени в тънка, почти горчива усмивка. — Може би сега ще ни помогнеш с аурата си.

— Защо? — прошепна Софи, напълно объркана.

— За да се опитаме да видим брат ти. Да видим дали си е тръгнал сам, или е бил отвлечен.

Ифа сложи ръка върху рамото на момичето.

— Щом притежаваш спомените на баба ми, значи знаеш колко е опасен черепът, Софи. — Тя понижи глас. — Докато гледаш в него, той също гледа в теб. Ако се взираш твърде дълго в кристалните му глъбини, можеш — в съвсем буквален смисъл — да изгубиш ума си. Не се налага да правиш това.

— Налага се — каза простичко Софи. Погледна вампирката в очите. — Ти сама каза, че би направила всичко, което е по силите ти, за да върнеш Скатах...

Ифа кимна.

— Аз ще направя същото за Джош.

Жената-воин я изглежда втренчено, после придърпа един стол.

— Това го разбирам. Седни. Аз ще бдя над теб. — За миг твърдите черти на лицето ѝ омекнаха и тя заприлича досущ на сестра

си.

— Go raibh maith agat^[1] — прошепна Софи на ирландски — език, който никога не бе учила. — Благодаря. — Тя погледна жената-воин в лицето.

Ифа кимна.

— Скатах би направила същото — промърмори тя.

— Сложи ръце върху кристалния череп — заповяда Пернел.

[1] Благодаря (ирл.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 53

Джош знаеше, че това е сън — един особено ярък сън и нищо повече.

Сънуваше, че кара черната лимузина на Нитен на север по булевард „Сър Франсис Дрейк“. Още бе нощ, макар че небето от дясната му страна вече започваше да изсветлява.

Беше един от онези сънища, които са свършени до последния детайл. Понякога сънуваше в черно-бяло и без звук, но този сън бе цветен и той дори можеше да помирише лъскавия кожен салон на колата и смътния аромат на цветя от някакъв скрит климатик. Подуши въздуха. Имаше и друга миризма: на горяща пластмаса. Къдрава струйка сив дим премина пред очите му и той сведе поглед. Отначало си помисли, че носи червено-златисти ръкавици; после осъзна, че ръцете му сияят от горещина и даже разтапят волана. Когато ги дръпна, нишки от лепкава гума и пластмаса се разтеглиха като дъвка от кормилото.

Сънят не беше страшен. Беше просто... шантав.

Зачуди се къде ли отива.

— Мисли за брат си — нареди Пернел.

Софи вдиша дълбоко и постави ръце върху черепа. Кристалът моментално придоби наситен сребърен цвят и черепът заприлича на изработен от метал.

— Мисли за Джош — каза Никола.

Софи се съсредоточи, като се опитваше да си представи брат си в пълни подробности. Празните орбити на черепа потъмняха, после станаха огледално ярки и изведнъж във въздуха над него се появи образ. Той обаче бе неясен и разпокъсан, малко повече от размазано цветно петно.

Софи усети как пръстите на Ифа се стегнаха върху рамото ѝ и хладна сила се вля в плътта ѝ. Тя осъзна, че жената-воин ѝ дава част от силата на аурата си, а после усети топлия ѝ дъх в дясното си ухо.

— Мисли за близка си — заповяда Ифа.

Нейният брат-близък: същата руса коса, същите сини очи. Двайсет и осем секунди по-млад от нея. До тригодишна възраст никой не можеше да ги различи.

И изведнъжменящите се цветове, които плуваха над черепа, се завихриха и наместиха, придобивайки ясна форма и очертания. Седящите около масата видяха образа на топящ се волан. Гледаха през очите на Джош.

След известно време сънят му доскуча.

На Джош му се искаше да се събуди.

Караше дълго по булевард „Сър Франсис Дрейк“, после свивдясно по магистрала 1, а после по крайбрежната магистрала. Това бе тесен двулентов път, виещ се в утринната мъгла, която се разбягваше пред фаровете му, но Джош не се притесняваше. Нищо не можеше да му се случи в един сън. Ако катастрофираше, щеше да се събуди. Все пак жалко, че беше сън с шофиране; щеше да е много по-хубаво, ако беше с летене. Той обичаше сънищата, в които лети.

— Как го прави? — прошепна Софи. — Буден ли е, или спи?

Никола се приведе напред, опря лакти на масата и положи брадичка в шепите си. Взря се настойчиво в образите, които плуваха във въздуха над черепа.

— Вероятно на някакво равнище осъзнава какво става, но нещо е поело контрол върху него. Смятам, че някой го е призовал.

Прометей изгледа черепа с дълбоко отвращение.

— Ако знаех, че това ужасно нещо е у вас, нямаше да ви позволя да го донесете в моето Сенкоцарство. Сестра ми пропиля голяма част от живота си и цялото семейно богатство, за да унищожи тези архонтски играчки.

Никола хвърли кос поглед към Пернел, преди да вдигне очи към Прометей.

— Архонтски ли? Мислех, че са дело на Древните.

Прометей пренебрегна въпроса и съсредоточи вниманието си върху съвършения триизмерен образ, плуващ над черепа.

— Вероятно бихме могли да го стреснем и да го събудим.

— Не! — обади се веднага Софи. Инстинктите й я предупреждаваха, че това би било грешен ход.

— Не — съгласи се Ифа. — Той може да загуби контрол над колата.

— Значи ще седим и ще чакаме да стигне там, закъдето е тръгнал, така ли? — попита Прометей.

— Е — заговори Пернел, без да откъсва поглед от образа над черепа, — мисля, че първата ни работа е да се погрижим той да стигне благополучно до своята цел. Ако катастрофира, може да бъде тежко ранен или убит. Софи — тонът на Вълшебницата омекна, — съсредоточи се върху брат си и го накарай да насочи цялото си внимание към шофирането.

— Как? — попита тя отчаяно. Трудно ѝ беше да държи под контрол паниката, която заплашваше да я обсеби. — Как да го направя?

Изражението на Пернел бе безпомощно. Обърна се към Никола, но той поклати глава.

— Не знам — призна тя. — Просто не му позволявай да направи някоя глупост.

— Говорим за Джош — промърмори Софи. — Той непрекъснато върши глупости. — И то все когато нея я нямаше.

Мислеше си дали да не подкара наистина бързо.

Тази отсечка от крайбрежната магистрала бе сравнително права и мъглата не бе твърде гъста. Можеше да даде газ до дупка и да се понесе с рев по пътя.

Това не би се харесало на Софи.

Мисълта изскочи в главата му точно когато натискаше педала на газта.

Това беше сън.

Това не би се харесало на Софи.

Кракът му отпусна газта. Той тръсна глава. Дори и в сънищата му, тя все се опитваше да го командва.

Групата седеше около масата вече повече от деветдесет минути и Софи трепереше от изтощение.

Ифа се бе надвесила над нея, поставила и двете си ръце върху раменете ѝ, и ѝ вливаше сила, но сребърната аура на Софи вече почти изцяло бе придобила калаеносивия цвят на аурата на жената-воин, а образите, плуващи над черепа, бяха избледнели и станали почти прозрачни.

— Не съм сигурна... колко още... мога да продължавам — прошепна Софи. Главата ѝ туптеше и силна болка бе обхванала

напрегнатите ѝ рамене и се спускаше по гръбнака ѝ.

— Къде е той сега? — попита Фламел, като се опитваше да разбере нещо от мимолетно мяркащите се в картината улици и ориентири.

Нитен се наведе над рамото на Ифа и примижа срещу трептящия цветен образ.

— Свива от Ван Нес Авеню по Бей Стрийт.

Пернел вдигна очи към Прометей.

— При кого отива? В Сан Франциско сигурно има някои Тъмни древни.

— Няколко са — отвърна той безизразно. — Кетцалкоатъл, Пернатата змия, има къща там, но това е прекалено фина работа за него. Също и Ерида^[1]; тя по-рано се мотаеше из Хейт-Ашбъри^[2] и още има апартамент в квартала, но славните ѝ дни са отминали. Тя не разполага с такава сила. — Древния изведнъж се приведе напред. — Софи, имаш ли някакъв контрол над близнака си?

Тя го изгледа с помътнели от умора очи.

— Можеш ли да го накараш да погледне в определена посока?

— Не знам. Защо?

— Виж дали ще можеш да го накараш да нагласи огледалото. Искам да видя очите му.

Джош си играеше с отоплението.

Включи радиото, но се чуваше само прашене, затова той се зае да рови из колекцията от компактдискове, но всички те бяха на хора, за които не беше и чувал: Исао Томита, Кодо и Китаро. Премести седалката напред, назад, нагоре и надолу, провери жабката, намери кутийка ментови бонбони, чийто срок на годност бе изтекъл преди две години, но той въпреки това ги изяде, поигра си с климатика, нагласи електрическите странични огледала и най-накрая посегна към огледалото за задно виждане...

Очите му бяха кървавочервени.

Отразени в огледалото, те увиснаха във въздуха над кристалния череп, немигащи, неподвижни, без никаква следа от зеници.

Вълната от ужас, която заля Софи, бе осезаема. Уж гледаше лицето на брат си, но това бяха очите на...

— Марс Ултор — рече твърдо Прометей. — Момчето е във властта на Спящия бог.

— Марс пробуди Джош — прошепна втрещено Никола.

— И следователно го контролира — каза Древния.

— Но къде го води? — попита Алхимика.

— Току-що свиха по Ломбард Стрийт — обяви Нитен. — Отива на Телеграфния хълм.

— Компанията на Дий, „Енох Ентърпрайзис“ има офиси точно под кулата „Койт“ — рече бързо Пернел, а после, сякаш размишляваше на глас, добави: — Но Дий е приклещен в Англия. Няма начин да е стигнал дотук...

— Сигурна ли си? — попита Прометей. — Говорим за Дий.

Никола кимна.

— Дори да е хванал сутрешния полет, трябва да е още във въздуха. Няма го в града.

— Ами лей-порталите? — попита Ифа.

— Малко от тях могат да го доведат тук. А той не е достатъчно силен, за да задейства портала на Стоунхендж. Освен това, ако използва силата си, ще издаде своето местоположение на Тъмните древни. А не съм сигурен, че би искал това.

— Сви нагоре по Телеграфния хълм — обади се Нитен. — Това е път без изход.

В сънното си състояние Джош нямаше представа къде се намира.

Беше карал през Сан Франциско, свивайки ту наляво, ту надясно, като само смътно забелязваше имената на улиците — Ван Нес Авеню, Бей Стрийт, „Кълъмбъс“ и „Ломбард“. Някои му бяха почти познати, но когато накрая сви към Телеграфния хълм, изведнъж осъзна къде е: близо до кулата „Койт“. Макар че до нея лесно можеше да се стигне пеш от къщата на леля Агнес, двамата със Софи така и не бяха намерили време да я посетят. От лявата си страна виждаше моста „Бей Бридж“, а отдясно — скъпи на вид къщи и апартаменти. Той продължи да кара нагоре по пътя и скоро вече можеше да види града, който започна да изплува от мъглата.

Гледката бе поразителна, но вече му бе дошло до гуша от този сън. Искаше му се той да свърши, за да може да се събуди. Донякъде се изкуши да изкара колата от пътя, само за да види какво ще стане.

Това не би се харесало на Софи.

Джош тръсна глава, за да прогони тази мисъл. Когато погледна пак към пътя обаче, на него се бе появила жена. Още щом я зърна,

Джош разбра, че е дошла тук да го посрещне, така че, когато тя вдигна ръка и се усмихна, той вече забавяше и свиваше към тротоара. Спря и натисна бутона за сваляне на прозореца. Жената бе млада и хубава. Носеше джинси и черно кожено палто с ресни. Гъста и буйна катраненочерна коса се спускаше до кръста ѝ. А когато тя се облегна на прозореца и му се усмихна, Джош забеляза, че очите ѝ имат същия цвят като на леля Агнес и на доктор Джон Дий. Той си пое дълбоко дъх и го заля характерният аромат на градински чай.

И тъй като това бе сън, жената знаеше името му.

— Здравей, Джош Нюман. Чакахме те.

— Вирджиния Деър — рече мрачно Прометей. — Убийщата.

Софи бе единствената, която не се обърна да погледне Древния. Беше се съсредоточила върху лицето на жената, наблюдавайки го през очите на Джош.

— Господарят ѝ бе мой приятел — продължи Прометей. — Заради нея сега е мъртъв.

Никола погледна към жена си.

— Деър едно време не работеше ли с Дий? — попита той.

— Да, много отдавна, но мисля, че не са се виждали от векове. Все пак фактът, че тя е там, не може да е съвпадение.

— Съгласен съм — отвърна мрачно Алхимика. — Съвпадения не съществуват.

Сега образите трепкаха бясно — ту ставаха ярки, ту гаснеха, като зле настроен телевизор.

— Губя връзката — прошепна Софи. Вдигна глава към Ифа. — Помогни ми. Моля те.

Силните ръце на жената-воин стиснаха раменете на момичето, задържаха го изправено и вляха сила в него.

Джош последва жената до една врата от опушено стъкло, върху което със завъртяни златни букви бяха изписани думите „Енох Ентърпрайзис“. Видя как тя посегна към бутона на интеркома, но преди да успее да го натисне, вратата се разтвори широко. И тъй като това още бе сън, той не се изненада да види, че го чака усмихнатият доктор Джон Дий.

— Джош Нюман, радвам се да те видя отново. Добре изглеждаш, а и както разбирам, вече си Господар на огъня. — Дий отстъпи назад. — Влез свободно и по собствена воля.

Без колебание Джош пристъпи през вратата.

На повече от сто километра оттам, втрени в последните трепкания на призрачния образ, мълчаливите слушатели чуха как Дий попита:

— Е, Джош, какво ще кажеш да усвоиш една от най-могъщите магии — нещо, на което не може да те научи дори легендарният Никола Фламел?

— Звучи супер — рече Джош.

После вратата се затвори с изщракване и образът угасна.

Софи си пое дълбок, накъсан дъх и отлепи ръце от загорения кристален череп. Люшна се напред и щеше да падне, ако Ифа не я държеше. Погледна към Алхимика.

— На какво може да го научи Дий, на което ти не можеш? — изрече тя дрезгаво, със свито от тревога сърце.

Никола поклати глава.

— Нямам представа. Ние изучавахме доста подобни дисциплини: алхимия, математика, астрономия, астрология, биология, медицина... — Изведнъж той млъкна.

— Освен? — попита Софи.

— Има едно нещо. — Всякакъв цвят се бе оттекл от лицето на Никола и тъмните кръгове под очите му личаха ясно. — Имаше едно изкуство, което аз отказах да уча — но Дий го овладя и преуспя в него.

— Не! — Пернел си пое рязко дъх, потресена.

— Некромантия — каза Алхимика. — Изкуството да съживяваш мъртвите.

[1] Древногръцка богиня на раздора. — Б.пр. ↑

[2] Квартал в Сан Франциско. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 54

Застанал на носа на моторница, която подскачаше по ледените води на залива на Сан Франциско, Николо Макиавели затвори очи и позволи на солените пръски да окъпят лицето му и да скрият внезапно потеклите по него сълзи.

Когато още бе смъртен, жена му Мариета веднъж го бе обвинила, че е бездушно чудовище. „Ще умреш самотен, защото не те е грижа за никого“ — изкрещя тя и хвърли по главата му антична римска чиния. Макиавели отдавна беше забравил за какво се караха тогава, но не бе забравил думите. И всеки път, когато се сетеше за тях, си спомняше Мариета, която бе обичал силно и която още му липсваше. Все още плачеше за нея. Сълзите никога не му бяха пречили: те му напомняха, че все още е човек.

Някога смяташе, че да си безсмъртен е велик дар.

И в началото наистина беше. Той разполагаше с всичкото време на света, за да крои интриги и да съставя планове, за чието изпълнение бяха нужни поколения. Действайки зад кулисите, Макиавели бе чертал съдбите на дузина европейски народи, бе организираше войни и революции и бе уреждал мирни договори. Бе подкрепял водачи, бе спонсорираше изобретатели, бе инвестирал в художници и дизайнери. А после бе седял и гледал как грандиозните му планове се разгръщат. Но някъде сред всичките тези кроежи бе престанал да мисли за индивидите, които манипулираше. Мислеше за хората — за хората — само като за предмети, които можеше да мести като фигури върху шахматна дъска.

Бе служил всеотдайно на своя Древен господар и изпълняваше заповедите му, дори когато не бе съгласен с тях. В началото вярваше — защото това бе логичното заключение, — че земята ще стане по-добро място, ако Тъмните древни се върнат.

Сега вече не бе толкова сигурен.

Не бе сигурен от двеста години насам.

А днес... днес всичко се бе променило. Повратната точка бе, когато седеше пред Кетцалкоатъл — Пернатата змия и слушаше как високомерният Древен небрежно отсъжда дали Макиавели да живее, или да умре. За негов потрес единствената причина, поради която му бе позволено да живее, беше, че Кетцалкоатъл смяташе, че дължи услуга на неговия господар. Изобщо не бяха взети предвид вековете вярна служба на Макиавели към Древните. Уменията му, знанията му, опитът му — всичко това бе пренебрегнато.

Животът му бе пощаден само поради една случайност.

И докато седеше на онзи стол и преговаряше за живота си, го бе осенила мисълта, че в твърде много случаи той самият е действал също като Кетцалкоатъл. Беше произнасял присъди върху живота на безброй мъже, жени и деца, които никога не бе виждал и никога нямаше да познава. Беше взимал решения, които щяха да предопределят съдбите им — както техните, така и на потомците им от идните поколения.

Мариета бе права: не го бе грижа за никого.

Но в същото време грешеше. Той винаги бе обичал нея и обожаваше децата си, особено сина си Гуидо, който се роди няколко кратки години преди смъртта на Макиавели.

Какво се бе случило? Какво го бе променило?

Всичко сочеше към един отговор: безсмъртието.

Безсмъртието го бе преобразило изцяло, бе изкривило мисленето му, беше го направило бездушно чудовище — това, в което Мариета го бе обвинила дълго преди той наистина да стане такъв. Беше престанал да мисли за хората като за индивиди. Мислеше за тях като за човешки маси — или врагове, или приятели.

Беше заслепен от собствената си амбиция. В своето високомерие бе решил, че е различен от хората, че в някакво отношение прилича на Древните. Но днес осъзна, че мнението на Древните за него е не по-високо от неговото собствено за останалите хора.

А сега отиваше на нова мисия за Древните — мисия, която щеше да засегне живота на милиони хора по цялото земно кълбо. По-рано си беше играл със съдбите на цели нации; сега се готвеше да преобрази бъдещето на света.

— Това, което виждам, не ми харесва — каза провлачено Били Хлапето, като застана до италианеца.

Макиавели погледна към бързо приближаващия се остров.

— Нещо не е наред ли?

— Не там. Тук — каза Били. Пъхна ръце в задните джобове на джинсите си и понижи гласа си малко над бученето на двигателя и плискането на вълните, така че само Макиавели да може да го чува. — Не ми харесва изразът на лицето ти.

Италианецът се стегна.

— Израз ли?

— Аха. Изразът на човек, потънал в дълбоки мисли. Мрачни мисли. Глупави мисли.

— А ти сигурно си специалист по лицеви изражения? — рече саркастично Макиавели.

— И още как — каза Били с блясък в сините си очи. — Това ме опази жив достатъчно дълго.

— И какво мислиш, че показва моето лице? — попита Макиавели. Винаги бе умеел да запазва безизразна физиономия и се дразнеше, че този необразован млад безсмъртен е успял да го разгадае толкова лесно. Може би бе подценил американеца.

Били извади едната си ръка от задния джоб и се потърка по брадичката, като простърга наболата по нея четина.

— Никога ли не си участвал в престрелка? — попита той.

Макиавели премигна изненадано.

— Не говори глупости. Разбира се, че не.

— Ами в дуел? В Европа нямате ли дуели — саби и пистолети на разсъмване, такива ми ти работи?

Италианецът кимна.

— Присъствал съм на няколко.

— Бас държа, че винаги си знаел кой ще загуби.

Макиавели се замисли, после кимна.

— Да. Може да се каже, че знаех.

— Как познаваше? — попита Били.

— По изражението на лицата им, по позата им, по положението на раменете им...

— Точно така. Те са очаквали да загубят. И затова са загубили. Виж сега, аз никога не съм бил кой знае какъв стрелец, нито пък особено бърз. Всички тези глупости с бързото вадене на пистолета идват от книгите, написани за мен, а повечето от тях са лъжи. Но аз

винаги очаквах да спечеля. Винаги! И гледах да се събирам с хора, които също очакват да спечелят. — Той направи пауза, после добави: — Хора, които потъват в дълбоки и мрачни мисли наред война, започват да очакват загубата. И накрая умират, защото не мислят ясно, не са съсредоточени.

Макиавели сведе глава в лек поклон.

— Можеш ли да предложиш нещо?

Били кимна към острова.

— Нека се съсредоточим върху предстоящата задача. Да направим онова, което ни заповядаха нашите Древни господари, и да събудим тези спящи зверове, преди да потъваме в дълбоки и мрачни мисли.

— Ние ли?

— Ние. — Били се усмихна. — Бас държа, можеш да ме научиш на много.

Макиавели кимна изненадан.

— Аз пък мисля, че мога да науча много неща от теб.

Лодката се блъсна в кея и Черния ястреб извъртя борда към дървените колчета.

— Всички да слизат — провикна се той.

Били Хлапето скочи върху дървения кей и се наведе да подаде ръка на италианеца. Макиавели се поколеба за миг, после я пое и Били го издърпа. Черния ястреб моментално форсира двигателя и водата кипна в бяла пяна, когато даде на заден.

— Няма ли да дойдеш с нас? — попита Били.

— Сигурно се шегуваш! Не бих стъпил на този остров. Това е прокълнато място. — Докато индианецът говореше, дузина женски лица се появиха току под водната повърхност. Проблеснаха многоцветни рибешки опашки. — Извикайте ме, когато приключите. Ще се бавите ли много?

Били погледна към Макиавели и повдигна вежди.

— Около два часа.

Хлапето се ухили.

— Това е достатъчно време, за да променим света.

ГЛАВА 55

Седнали сами на кухненската маса с кристалния череп между тях, Никола и Пернел Флаemel се спогледаха. Раменете на Алхимика бяха отпуснати, изтощението личеше ясно върху лицето му и в хлътналите му очи. Той си пое дълбоко дъх и вперил поглед в жена си, каза:

— Е, и какво ще правим сега?

Пернел разсеяно протегна ръка да погали черепа. Можеше да усети лекия остатъчен гъдел от аурите на Софи и Ифа върху кристала.

— Това не променя нищо — каза тя накрая. — Ще се борим.

Никола се изсмя хрипливо.

— Погледни ни само... е, погледни мен. Аз не мога да ти помогна.

— Двамата имаме общо над хилядолетие знания — напомни му меко Пернел. — Ще използваме умовете си; това е достатъчно.

Вратата се отвори и Прометей влезе отново в стаята.

— Нитен и Ифа отидоха със Софи. Дадох им кола — каза той. — Но ще им трябват два часа и половина, може би три, за да стигнат до града.

— Три часа? — Пернел погледна към Никола. — Може ли Дий да научи Джош на нещо от некромантията за толкова време?

— Снощи Джош научи Огнена магия за два часа...

— Той усвои само основите. Но ще му трябва цял живот, за да се усъвършенства — каза Прометей.

— А и кой знае на какво е способен Дий — добави Никола. — Изобщо не проумявам как е стигнал от Лондон дотук.

— Обявили са го за утлага — рече Древния. — Вестта се разнесе из Сенкоцарствата вчера. Собствените му господари са обявили огромна цена за главата му.

— Искат го мъртъв, така ли? — Никола бе потресен.

В смеха на Прометей имаше само съжаление.

— Първо го искат жив.

Алхимика се облегна в скърцащия кухненски стол и потърка лицето си с ръце.

— Но това променя всичко — каза той. — Щом Дий вече не работи за Тъмните древни, за какво му е Джош? Защо ще иска да го обучи на некромантия?

Прометей се отдръпна от вратата.

— Дий явно си има собствени планове — каза той.

— Дий и Деър — напомни му Пернел. — Опасна комбинация.

— А сега и Джош — прошепна Никола. — Златен близък, обучен на Водна и Огнена магия.

Прометей дръпна един стол, завъртя го и го възседна наобратно. Столът изскърца застрашително под тежестта му.

Никола се вгледа в лицето на Древния с присвити очи.

— Какво ще стане, ако чисто златен близък, владеещ Водна и Огнена магия, бъде обучен на некромантия?

Прометей поклати глава.

— Доколкото знам, това не се е случвало никога преди. Могъща комбинация е, но истинският потенциал се крие в силата на неговата аура. Момчето е необикновено могъщо... просто още не го осъзнава.

— Дий обаче го осъзнава — промърмори Никола.

— Значи Джош е по-могъщ от Дий? — попита Пернел.

— Да, така мисля. Много по-могъщ — потвърди Прометей. — Само дето не е обучен.

— Некромантията служи за съживяване на мъртвите, а със силата на Джош... — започна бавно Пернел.

Никола довърши мисълта й.

— Тогава кого — или какво — иска Дий да съживи? — Той постави длан върху кристалния череп. — Само ако можехме да видим какво се случва... — Бледа зелена светлина трепна дълбоко в черепа, а после угасна.

Пернел сложи ръката си върху тази на своя съпруг. Бели искрици запълзяха по пръстите й, преминаха през набръчканата плът на Флаemel и попиha в кристала. В очните орбити запулсира бяла светлина с лек зеленикав оттенък. После помръкна.

— Не сме достатъчно силни. — Никола се отпусна обратно в стола, макар че Пернел продължи да притиска ръката си към кристала.

— Защо донесохте това зло нещо? — попита Прометей.

— Смятахме да го използваме, за да се опитае да контролираме чудовищата на Алкатраз — обясни Пернел. — Ареоп-Енап още е на острова. Помислих си, че ако можем да гледаме през очите на Стария паяк, ще успеем да насъскаме създанията едно срещу друго. Много от тях са естествени врагове. Реших, че така бихме могли да спечелим малко време, докато Софи и Джош бъдат напълно обучени.

— Добър план — съгласи се Прометей. — Но трябва да подхраните черепа с аурите си.

— По-скоро разчитахме Софи и Джош да ни помогнат.

Древния ги изгледа един след друг.

— Нали осъзнавате, че докато захранвате черепа, той ви изсмуква, поглъща аурите ви, спомените ви, чувствата ви — рече той бавно. — Тези черепи са истински вампири. Близнаците са млади; процесът би съкратил живота им с няколко години, но щяха да оцелеят. Само че вие, в сегашното ви състояние, няма да оцелеете.

— Цял живот сме се борили за опазването на човешката раса — каза тихо Пернел. — Не можем да спрем сега. Ще се борим до последния си дъх, за да я защитим от Тъмните древни.

— Ще платите висока цена.

— Всичко си има цена — рече простишко Никола. — И понякога тя си струва да бъде платена. — Той си пое дълбоко дъх и погледна към Древния. — Ти например си платил тежка цена за това, че даде живот на хората.

Прометей кимна.

— Някога съжалил ли си?

— Нито за миг. — Древния се втренчи в черепа. — Нито за един-единствен миг — каза той тихо, а после се усмихна горчиво. — Сестра ми ги наричаше кристални библиотеки. Даже подозираше, че те може да носят частична вина за изчезването на расата на Архонтите, и затова унищожи толкова от тях, колкото успя да намери. Казваше, че някои знания не бива да бъдат предавани. И постоянно ми повтаряше един съвет: Древните никога, ама никога не бива да докосват черепите.

— Защо? — попита Никола.

Прометей пренебрегна въпроса. Протегна ръка и я постави върху тази на Флаemel. Стаята моментално се изпълни с мирис на анасон и черепът доби тъмнорубинен цвят.

— Мога да се свържа с момчето, но ти ще трябва да се съсредоточиш върху Магьосника — каза той почти извинително. — Сигурен ли си, че искаш да го направиш? Това ще те състари.

— Направи го — каза Пернел и Алхимика кимна.

— Тогава хайде да видим какво е подготвил Магьосника за момчето — изрече Древния през стиснатите си зъби, докато над черепа се оформяха образи: кристално ясна картина в ярки цветове.

И изведнъж те гледаха през очите на Джош Нюман право в лицето на Вирджиния Деър.

ГЛАВА 56

— Не можеш ли да караш по-бързо? — сопна се Ифа. — Бих могла да бутам тази таратайка с по-голяма скорост.

— Натиснал съм педала докрай — каза спокойно Нитен, — но колата е на четирийсет години и двигателят ѝ е само петдесет конски сили.

— Боклук — промърмори Ифа. Погледна към Софи, която лежеше на дългата задна седалка. Присегна се и придърпа едно одеяло върху раменете на момичето. — Човек би си помислил, че един Древен ще има по-хубава кола от този допотопен миниван — каза тя, като се обърна пак към Нитен.

— Изненадан съм, че Прометей изобщо има кола. Освен това не е миниван, а микробус. На мен ми харесва — каза японският безсмъртен. — Това е микробус „Фолксваген“, модел 1964-та. И още си е в оригиналния червено-бял цвят. Обикновено ги боядисват във всички цветове на дъгата.

— Чуй се само. Откога стана такъв спец по колите? — рече саркастично Ифа.

Съвсем лека усмивка раздвижи устните на Нитен.

— Не знаеше ли, че колекционирам стари коли?

Ифа го погледна изненадано.

— Не — каза накрая. — Не знаех.

— Откога ме познаваш, Ифа? — попита той на официален японски.

Тя се намръщи и отговори на същия език:

— Като че ли си спомням някаква битка.

— Срегнахме се в битката при Секигахара през 1600 година.

Тя кимна бавно.

— Да, спомням си.

— Помислих те за Скатах — напомни ѝ той.

Ифа се усмихна и кимна пак.

— Но веднага, щом започнахме да се бием, разбрах, че не си момичето, с което се бях сражавал преди. Имаш различен стил.

— И те победих — напомни му тя.

— Така е — съгласи се той. — Единствения път, в който успя да ме победиш. — Завъртя големия волан и микробусът сви в тясната двулентова магистрала. — Значи ме познаваш от колко — повече от четиристотин години... и въпреки това, какво в действителност знаеш за мен?

Ифа се втренчи в слабия мъж в черен костюм и поклати глава.

— Не много — призна тя.

— И защо? — попита той.

Тя сви рамене.

— Защото никога не си се интересувала — каза меко Нитен.

— Ти си най-егоцентричното същество, което познавам.

Жената-воин примигна изненадано.

— Казваш го, сякаш е нещо лошо.

— Това не е критика — продължи той, — а просто наблюдение.

Пътуваха дълго време в мълчание, преди Ифа да се обади:

— Е, и защо ми го казваш сега, след четиристотин години?

— Просто съм любопитен — рече Нитен. Тъмнокафявите му очи се плъзнаха към огледалото за задно виждане и той го наклони така, че да може да гледа Софи. — Ти не познаваш това момиче. Срещна го едва вчера и останах с впечатлението, че или не го харесваш, или се боиш от него.

— От никого не се боя — възрази механично Ифа.

Нитен се поклони.

— Ти си безстрашна в битка — съгласи се дипломатично той.

— Тогава защо сега я караме, за да се срещне с един опасен и могъщ противник?

Ифа се втренчи право напред и когато най-сетне отговори, гласът ѝ звучеше отнесено и далечно.

— Тя търси своя близък — прошепна жената.

— И това ли е единствената причина? — притисна я внимателно той.

— Тя ме помоли за помощ, Нитен — каза тихо Ифа. — Знаеш ли кой е последният, който ме е молил за помощ?

Нитен поклати глава, макар да подозираше, че знае отговора.

— Моята близначка, Скатах — прошепна тя. — А аз ѝ отказах. — Завъртя се да погледне отново към Софи. — Не искам да повторя същата грешка.

— Ифа, това момиче не е твоята близначка.

— Но ме помоли за помощ, стари приятелю. Много отдавна никой не ме е молил за нещо. Аз имам... — Тя замълча, търсейки подходящата дума. — Имам дълг.

— А, дълг. Това го разбирам. — Японският безсмъртен сви надясно по крайбрежната магистрала, насочвайки се към Сан Франциско. — Именно дългът и отговорността отличават човека от животните... и от Древните — добави той. — Не се обиждай.

— Не се обиждам.

Продължиха в тишина много километри, а после, след доста дълго време, Ифа каза:

— Е, разкажи ми за тази твоя колекция от коли. За истински коли ли става дума или за модели?

ГЛАВА 57

— Изглежда толкова млад — каза Вирджиния Деър, взирайки се в немигащите червени очи на Джош.

— На петнайсет и половина е — рече разсеяно Дий. — Би могла да ми помогнеш малко — добави. Стоеше по средата на хола и се опитваше да избута тежките дивани, за да разчисти място на пода.

— Не местя мебели — каза Вирджиния, като продължаваше да се взира в Джош. — Тези червени очи са зловещи. Досега само един-два пъти съм виждала такива.

— Момчето беше пробудено от Марс Ултор...

Вирджиния Деър вдигна рязко глава.

— Отмъстителя е още жив? — ахна тя.

Усмивката на Дий бе жестока.

— В известен смисъл. Както знаеш, между Древните и пробудените от тях човеци винаги има връзка. Понякога — макар и невинаги — същият Древен по-късно предлага на човека безсмъртие.

Вирджиния кимна.

— Така стана с мен. Моят Древен ме пробуди, когато бях дете, а петнайсет години по-късно ме направи безсмъртна.

— Един ден ще ми кажеш кой е бил този Древен — изсумтя Дий, докато се мъчеше да премести едно огромно черно кожено кресло. — Защо ли го купих това? — промърмори.

— Той спи ли? — попита жената, като размаха ръка пред очите на Джош. Те останаха отворени и немигащи.

— В сънно състояние е. Може да върви, да говори и да шофира, но е само наполовина в съзнание. Без съмнение вярва, че всичко това е сън.

— Нещо като хипноза, а?

— Точно така — съгласи се Дий. Най-сетне успя да добута креслото до стената и рухна в него. — Вече съм прекалено стар за тези работи — изхриптя той.

— Докторе — обади се тихо Вирджиния, — трябва да видиш това.

Тонът ѝ накара Дий бързо да прекоси стаята. Джош седеше на един стол зад кухненската маса. Четирите меча и Сборника лежаха върху стъкления плот пред него, където ги бе оставил Дий. Когато момчето бе сложило ръце на масата, всички мечове моментално бяха засияли, пулсирайки нежно като биещи сърца. Разнесе се аромат на портокали и внезапно стъклената повърхност се превърна в лист от чисто злато.

Вирджиния почука по златото с нокът.

— Брей, това е впечатляващо.

— Момчето е наистина могъщо — рече Дий. — Никога досега не съм виждал чисто Злато.

Ефирни нишки от златната аура на Джош се понесоха над масата като дим, виейки се около каменните мечове. Пропукващи искри запрескачаха между остриетата. Ледени частици заблестяха по Екскалибур и червено-черен дим се издигна от Кларент; едър кафяв пясък се образува по острието на Жуайоз, а повърхността на Дюрандал се накъдри, като че ли студен ветреца духаше по нея. После тежката медна корица на Сборника се отметна рязко и страниците се запрелистваха бързо като от силен вятър. Дий внимателно протегна ръка и вдигна книгата от масата.

— Толкова е силен — каза Магьосника. — Почти съжалявам, че трябва да го убия.

ГЛАВА 58

— Джош.

— Събуди се.

— Джош. Събуди се.

— Джош.

И Джош се събуди, чувайки гласовете на Никола и Пернел Флаemel, които кънтяха в главата му.

Спомняше си, че бе легнал на неудобната кушетка в къщичката за гости на Прометей; после сънуваше... дълъг, отегчителен сън.

Или пък не беше сън?

Сега седеше на висок стол в модерно обзаведен апартамент, а доктор Джон Дий и почти познатата млада жена от съня му го гледаха.

— Ти си буден! — каза Дий. Звучеше изненадано.

Объркването отстъпи място на страха, който бързо се превърна в гняв.

— Какво сте направили с мен? — Джош инстинктивно грабна Кларент от масата и скочи от стола, стиснал меч с две ръце. Веднага усети как познатата топлина потече по тялото му и аурата му започна да се втвърдява в златна броня около него. Той се озърна бързо, опитвайки се да се ориентира. — Къде съм? Къде е сестра ми? Какво сте направили със Софи?

Притиснал Сборника към гърдите си, Дий се приближи до самия връх на протегнатото острие.

— Помниш ли съня си, Джош? Съня за дългото шофиране?

Джош направи крачка назад и кимна.

Дий пристъпи напред.

— Не беше сън.

— Какво направи — някакво заклинание ли ми направи? — попита той, ужасен от тази мисъл.

Дий сви рамене.

— Не ми харесва думата заклинание — толкова е старомодна. Всъщност помолих Марс Ултор да те призове. Ти си свързан с него и ще останеш свързан до края на живота си.

— Къде съм? — попита Джош, макар че вече подозираше какъв е отговорът.

— Знаеш къде си: в Сан Франциско, точно под кулата „Койт“, в офисите на моята компания „Енох Ентърпрайзис“.

Кларент трепереше в хватката на Джош. Около ръцете му до лактите се бяха образували златни ръкавици, но металът по дланите и пръстите му, където стискаше меча, бе оцветен в ръждивочервено.

— Благодаря ти, че дойде — продължи Дий, усмихвайки се, като че ли всичко това бе нещо съвсем обикновено. Извърна се леко назад. — Това е госпожица Вирджиния Деър.

Жената кимна, но не се усмихна. Джош забеляза, че тя държи в ръката си дървена пръчка — приличаше на флейта.

— Госпожица Деър, също като мен, е безсмъртна. — Дий побърза да се обърне към Джош. — Как мислиш, на теб това би ли ти харесало? Искаш ли да станеш безсмъртен?

Джош премигна изненадано. Докато слушаше Никола, а после Скатах и Ифа да говорят за безсмъртието, той смътно се бе чудил какво ли ще е да живее вечно, но никога не бе мислил сериозно върху това.

— Не съм сигурен — каза.

— Аз не мога да те направя безсмъртен, нито пък Вирджиния, но познаваме Древни, които биха могли да ти дадат този дар — продължи Дий. — Всъщност Марс вероятно би те направил безсмъртен, ако го помолиш.

Вече напълно объркан от странната ситуация, Джош премести поглед от Магьосника към жената.

— Не съм сигурен, че...

— Прекалено е млад, за да става безсмъртен — каза рязко Вирджиния. — Още е момче. Ще си остане момче завинаги. Попитай го пак след пет години.

Дий се усмихна. Сивите му очи блестяха.

— След пет години. Да, каква добра идея! Тогава ще ти поставим този въпрос. Помисли си — каза той нехайно. — Да бъдеш вечно на двайсет и една.

— Искам да си вървя — каза Джош и се огледа за изхода.

— Разбира се. — Магьосника посочи с ръката, в която държеше Сборника. — Ей там има асансьор, а в ъгъла — стълбище.

Джош премигна изненадано.

— И мога да си тръгна просто така? — попита той.

— Разбира се. — Дий се изсмя. — Джош, аз не съм твой враг. Никога не съм бил твой враг. При последната ни среща ти казах кои са семейство Фламел — или по-точно какви са. Нали?

Джош кимна и бавно сведе меч.

— Ти си прекарал с тях колко — седмица? Предполагам, че сам си открил някои неособено приятни неща за тях. — Джош кимна отново. — А въпросът, разбира се, е: за какво още са те лъгали?

— Научихме за другите близнаци — призна Джош. Отново усети голямата разлика между Дий и Фламел. Алхимика винаги му говореше отвисоко; Магьосника разговаряше с него като с равен.

— Казаха ли ти колко са били?

Джош поклати глава.

— Останах с впечатлението, че е имало около десетина.

Дий поклати глава.

— Стотици — каза той. — Или поне за толкова знаем. Когато не успееш да намерят близнаци, те тръгваха да дирят отделни хора със златни и сребърни аури — а когато не откриваха златни, взимаха какъвто цвят успеят да докопат: бронзови, оранжеви, дори червени; а нямаше ли сребърни, използваха сиви, алабастрови или дори бели. Някои от децата охотно тръгваха с тях, други бяха купувани, а някои дори отвличани.

— Какво е станало с тези деца? — попита Джош с ужасен шепот. — Фламел каза, че някои са оцелели.

— Фламел лъже.

— Кажи ми какво е станало с тях! — настоя Джош и гласът му се извиси до вик.

Дий се извърна, клатейки глава.

— Прекалено е ужасно дори да мисля за това. Ти попита ли Алхимика?

— Той не ни даде истински отговор.

— Е, това ти казва всичко, което ти е нужно — рече Дий. — Джош, нека ти повторя: аз не съм твой враг. Винаги съм бил честен и

откровен с теб. И ще признаеш, че винаги съм отговарял на въпросите ти. Можеш ли да кажеш същото за Алхимика и жена му?

Джош поклати глава. Изведнъж се уплаши — ужаси се — от това, че сестра му още бе при Флаemel и останалите. Трябваше да я измъкне от ръцете им. Прониза го една внезапна мисъл.

— Ами армията от чудовища на Алкатраз?

— Да, вярно е, на острова има зверове. Но Алкатраз е и винаги е бил затвор, Джош. Когато някой като мен попадне на чудовище, бродещо по този свят, го хващаме и го затваряме на острова. Ето защо Пернел — която е не по-малко ужасна от всяко чудовище — беше там.

Кларент вече сочеше към пода и повечето злато се бе оттекло от ръцете на Джош. Само върховете на пръстите му оставаха метални и кървавочервени там, където докосваха каменния меч.

— Защо ме призова?

— Първо, за да те откъсна от влиянието на Алхимика и Вълшебницата, така че да можеш да разсъждаваш сам и да вземаш собствени решения. И второ, за да ти направя едно предложение. — Дий постави Сборника на масата и прекоси стаята, за да се отпусне върху един диван. Все още стиснал Кларент, Джош го последва и седна срещу него. Вирджиния ги заобиколи и застана зад Дий.

— Ти си Злато, Джош. Чисто Злато. В цялата човешка история е имало може би десетина души с чисто златна аура: Тутанкамон, Монтесума^[1], Аския^[2], Осей Туту^[3], Мидас, Язон и дори създателят на Сборника, самият Авраам. За по-малко от седмица ти беше пробуден и обучен на Водна и Огнена магия. — Дий поклати глава. — Това е изумително. Но сега трябва да вземеш решение. Трябва да си наясно на чия страна се бориш.

Джош остави меча на пода и зарови лице в дланите си.

— Не знам какво да мисля — каза той, объркан и нещастен. — Просто не знам. Когато говоря с Флаemel... оставам с впечатлението, че ти си злодеят... но пък, когато говоря с теб, звучиш толкова разумно. Мисля, че май ти вярвам. Но не съвсем — добави той бързо.

— Разбирам — каза меко Дий. — Наистина. — Той замълча за кратко, а после се приведе напред, опрял лакти на коленете си. — Има нещо, което мога да направя за теб — дар, който ще ти позволи сам да различиш истината.

Джош вдигна глава и се намръщи, спомняйки си внезапно нещо.

— Когато пристигнах тук... ти спомена, че си можел да ме научиш на една от най-могъщите магии — такава, на която дори Никола не можел да ме научи. — Той млъкна, опасявайки се да продължи. — Или съм го сънувал?

— Не, не си го сънувал. — Дий се изправи и изтупа ръце. — Има едно изкуство, което легендарният алхимик никога не е усвоил.

Джош също стана.

— Защо? — попита той.

— Защото твоят приятел Никола не е нито толкова могъщ, нито толкова умен, колкото му се иска да изглежда. — Очите на Дий искряха. — Джош, аз мога да ти дам силата да съживяваш мъртвите, да говориш с тях, да ги командваш.

Джош премигна.

— Мъртвите... — започна той, без да е съвсем сигурен какво мисли за това. Не му звучеше като особено голям дар.

— Помисли си само. — Дий сграбчи Джош за ръцете и струйки от жълтата му аура се увиха около китките на момчето като мънички змии. — Ще можеш да разпиташ всички мъртъвци, от всяко време, за семейство Фламел. Да им задаваш каквито въпроси пожелаеш — и те ще са длъжни да ти казват само истината. Докато ги поддържаш живи, ти си техен господар и те трябва да ти се подчиняват. Намери хора, които познават семейство Фламел — или дори които познават мен, — и ги разпитай. Ще можеш сам да определиш каква е истината. А после ще решиш за кого искаш да се биеш.

От всички тези възможности Джош направо онемя. Накрая запита невярващо:

— Всеки ли?

— Всеки. — Дий кимна. — Имаш нужда само от съвсем мъничко парченце кост.

— Или късче от дреха, или бижу — обади се тихо Вирджиния Деър. — Или меч, който са носили — добави тя, като посочи лежащото в краката му оръжие.

— Ти така ли съживи съществата в Охай? — попита Джош Магъосника.

— Да.

— Помня, че беше съживил животни. Ще мога ли да върна динозаврите?

— Да. Ще можеш да върнеш към живот всичко мъртво. Това е невероятна сила — каза Дий. — Искаш ли да я овладееш?

— Да — отговори жадно Джош. — Какво трябва да направя?

— Е, като начало можеш да ми помогнеш да разчистя мебелите. Както изглежда, госпожица Деър не мести мебели.

Джош помогна на Дий да изтика един тежък диван до стената.

— Как се нарича тази магия и защо разчистваме пода?

— Ще те направя некромант, Джош. — Дий се усмихна. — При обикновени обстоятелства щяха да са ми нужни десетилетия, за да те обуча, но има някой, който може да ти даде тази дарба мигновено. Трябва само да я призовеш. — Той посочи към разчистения под. — Тя в момента пътува през едно далечно Сенкоцарство, но можем да я повикаме обратно тук.

— Древна ли е?

— Нещо по-добро от Древна: Архонтка. Ще призовем Коатликуе, Майката на всички богове.

[1] Това име носят двама ацтекски вождове, като по-известен е вторият Монтесума, който бил на власт при пристигането на испанските конкистадори. — Б.пр. ↑

[2] Крал на империята Сонгай, съществувала през 15–16 век в Западна Африка. — Б.пр. ↑

[3] Един от основателите на държавата Ашанти, съществувала в Африка между 17 и 19 век. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 59

— Коатликуе! Що за безумие е това? — извика Прометей.

Дръпна ръка от пулсиращия червен череп и я притисна към гърдите си. Кожата по нея беше бледа и набръчкана, вените и костите изпъкваха.

Лицето на Никола бе пепеляво.

— Какви ги върши Дий? Коатликуе не може да обучи Джош на некромантия.

— Коатликуе мрази Древните — прошепна Прометей. — В старите времена тя събра армия от Архонти и техни творения и се развилня из Сенкоцарствата, унищожавайки всичко по пътя си. И тъй като не може да бъде убита, я заточиха в най-далечното и негостоприемно Сенкоцарство, създавано някога — то е кажи-речи само плосък каменен диск. Стои там от десетки хилядолетия.

— Дий не е глупак — каза Никола. — Знае, че не може да върне Коатликуе на този свят. Няма да е в състояние да я контролира.

— Не мисля, че намерението му е да пусне Коатликуе на земята — рече тихо Пернел, като гледаше към Прометей. — Ти каза, че Дий е бил обявен за утлага. Мисля, че той на свой ред е обявил война на Тъмните древни — прошепна тя. — Ще насъска Коатликуе срещу тях: ако са заети да се борят с нея, няма да имат време за него.

— Но тази Архонтка не прилича на другите — каза Прометей. Почука по кристалния череп. — Виждал съм архивните записки за битките ѝ срещу Великите древни. — Той направи опит да се засмее, но от устата му излезе само грачене — Ако Дий я призове и успее да я прехвърли в този свят, тя ще умира от глад. Ще го изяде.

— Разбира се! — прошепна трескаво Фламел. — Ето защо той няма да призове Архонтката сам. Ще накара Джош да го направи!

Прометей се обърна към Алхимика. Устата му бе стисната в сурова линия.

— Не, Дий не би...

Никола Фламел кимна, а в очите на Пернел се появиха огромни леденобели сълзи.

— Напротив, би го направил. Ще принесе момчето в жертва на Майката на всички богове.

ГЛАВА 60

Нитен нагласи блутуут слушалката в лявото си ухо и натисна един бутон.

— Да. — Заслуша напрегнато, докато Ифа внимателно го наблюдаваше. На задната седалка Софи се размърда.

— Заседнахме в сутрешното движение — каза тихо Нитен. Погледна през прозореца. — Магистрала 101 е напълно блокирана. Бих казал, че сме поне на час път от целта си. Може би деветдесет минути. Зависи как е движението на моста.

Софи се протегна, а после се наведе към предната седалка. Хвърли поглед към Ифа, която изрече само с устни: „Мисля, че е Фламел“.

— Това не е хубаво... — каза Нитен в мъничкия микрофон. — Никак не е хубаво.

Софи и Ифа се спогледаха. Тонът на безсмъртния бе мрачен.

— Имате ли някакъв контрол над момчето? Каквото и да било влияние над него? — Той заслуша, като кимаше. — Ще ѝ кажа — рече накрая и затвори.

Ифа и Софи седяха мълчаливо и чакаха безсмъртният да събере мислите си. Когато той най-после заговори, беше на езика от детството му.

— Няма лесен начин да ти съобщя това и ще ти направя лоша услуга, ако се опитам да скрия сериозността на положението: английският магьосник възнамерява да принесе Джош в жертва на една Архонтка. Никола, Пернел и Прометей използват черепа, за да гледат през очите на момчето. Могат да чуят всичко, което казва, но няма как да го предупредят... а дори и да можеха, не са сигурни, че ще им повярва. Дий го е обработвал, тровил е ума му. А Магьосника може да бъде много убедителен. Явно е казал на Джош, че една Архонтка на име Коатликуе ще го направи некромант.

— Коатликуе — ахна Софи. Името извика в главата ѝ порой от спомени на Вещицата. И те бяха ужасяващи. — Коатликуе! —

Момичето имаше чувството, че са го халосали в гърдите. За миг не можеше да диша; черни петна затанцуваха пред очите ѝ. Тя притисна ръце към устата си, за да не закрещи.

— Коя е тази Архонтка? — попита Нитен. Погледна към Ифа за отговор.

Но жената-воин поклати глава.

— Чувала съм за нея, но знанията ми са смътни. Станало е много преди да се родя. Мисля, че имало война и тя била прокудена...

— Наричат я Майката на всички богове — обади се Софи с треперещ глас. — Тя била архонтски учен и голяма красавица. Но експериментирала върху себе си и тези експерименти я направили ужасяващо грозна и луда. Сега е като ненаситен звяр. — Софи се обърна към Ифа. — От своята ДНК тя създаде първите кръвопийци, от които по-късно възникнала твоята раса. Коатликуе е първият вампир.

ГЛАВА 61

— Някога казвал ли съм ти — започна Били Хлапето, — че от нищо не ме е страх?

— Не, мисля, че не си — рече уморено Макиавели. Не помнеше да е срещал друг, който да бърбри колкото американския безсмъртен.

— Хубаво. Защото щеше да е лъжа, пък аз не обичам да лъжа. — Били посочи с брадичка към създаването, застанало пред постройката с американския орел и думите „Административна сграда“ над вратата. — Не е срамно да призная, че ме е страх от това... нещо. Какво е то?

— Сфинкс — каза тихо Макиавели. Тяло на лъв, криле на орел, глава на красива млада жена. И опитай се да не го дразниш, Били. Това създание ще те излапа на закуска.

— То е само един грозен лъв...

— Били — започна Макиавели.

— И има келяви криле...

— Били!

— И смърди, като че ли току-що е стъпило в нещо.

— Освен това имам отличен слух — каза сфинксът. Малката му женска глава се завъртя от Били към Макиавели, а после обратно към Били. Раздвоен черен език се стрелна измежду тънките му устни и заигра във въздуха между двамата безсмъртни. Очите на американеца се кръстосаха, докато се опитваше да фокусира поглед върху него.

— А и дъхът ти вони — промърмори Били.

Дългите тесни зеници на създаването се разшириха.

— След като свършиш онова, за което си дошъл, безсмъртни, гледай да не оставаш повече тук — отвърна грубо сфинксът.

— Защо? — попита предизвикателно Били.

— Гладен съм — прошепна сфинксът с трепкащ език.

— Ще започваме ли? — каза бързо Макиавели, преди Били да е успял да отговори. Бръкна под палтото си, извади един лист хартия и го размаха във въздуха. — Инструкциите ми са тук.

Малката глава на създанието се завъртя към Макиавели, после то погледна пак към Били.

— Сигурен ли си, че този тук ти е нужен? — Езикът му обърса мазната коса на американеца. — Ммм, вкусно.

— Да — каза Макиавели. — Нужен ми е.

— А после? Дали не би могъл да ми го оставиш? — подхвърли сфинксът умолително. — Като малка почерпка.

— Ще видим — каза Макиавели. Били отвори уста, но ръката на италианеца го хвана за тила и го стисна силно. Каквото и да се готвеше да каже американският безсмъртен, то се превърна в сподавено квичене. — Хайде — продължи Макиавели. — Заведи ни до килиите. Имам инструкции да започна със земноводните създания. Трябва да премахна магията за сън и да ги пусна в залива. Нерей и дъщерите му ще ги поведат към града. След като стигнат до Сан Франциско и навлязат по улиците му, слугите на Кетцалкоатъл ще отмъкнат едно от туристическите корабчета и ще го докарат тук. Ще натоварим на него останалите създания и ще ги откараме на сушата.

— Това много време ли ще отнеме? — попита сфинксът.

— Защо, бързаш ли за някъде? — попита Били.

Муцуната на създанието се разтвори, показвайки паст, пълна с остри като игли зъби.

— Още не съм закусвал. — Сфинксът погледна към Макиавели. — Наглостта винаги е вкусна, прилича на пилешко. Ако не искаш да ми го подариш, позволи ми да го купя. Ще ти дам цяло състояние за този човек.

— Колко голямо състояние? — попита Макиавели с усмивка.

— Хей! — възмути се Били.

— А ти колко искаш? — попита съвсем сериозно сфинксът.

— Аз не се продавам! — сопна се Били.

— Ще поговорим за това по-късно — каза Макиавели на сфинкса. — Трябва да побързаме; времето напредва. Господарите ни искат тези създания да са в града по пладне.

Сфинксът се обърна и тръгна с тихи стъпки.

— Влезте през тези врати. Ще се срещнем долу — каза той и тогава Били осъзна, че съществото е твърде голямо, за да мине през двойната порта. Главата на сфинкса се завъртя под неестествен ъгъл и езикът му затрепка към Били. В отговор безсмъртният също се

изплезил. — Съвсем като пилешко... — повтори сфинксът и се отдалечи, трачайки с нокти по камъните.

— Това не беше забавно — изсъска Били на италианеца. — Знаеш, че тези Древни и Потомци нямат чувство за хумор. Той помисли, че си сериозен.

— А откъде знаеш, че не съм? — попита италианецът.

— Знаех си, че така ще кажеш — рече Били. Видя как Макиавели спря на вратата и се обърна да погледне към града отвъд залива. — Колебания ли те обзеха? — попита той.

Макиавели поклати глава.

— Просто исках да го видя за последно. — Обърна се към Били. — След като направим това, нищо вече няма да бъде същото. Ще бъдем престъпници.

Били Хлапето се ухили.

— Аз съм бил престъпник цял живот. Не е толкова зле.

ГЛАВА 62

— Коатликуе...

Думата се понесе в пространството между Сенкоцарствата.

— Коатликуе...

Думата завибрира и затрептя, затуптя и запулсира.

— Коатликуе...

Един глас, който зовеше, зовеше, зовеше...

Бяха ѝ останали само сънищата.

Сънища за златен век.

Сънища за златни времена.

За времена, когато бе красива.

За времена, когато бе млада.

За времена, когато управляваше света.

И сега тези сънища бяха смутени.

— Коатликуе...

Джош Нюман си пое дълбоко дъх и се съсредоточи върху четирите меча, които Дий бе подредил в квадрат на пода. Те сияеха меко, изпускайки във въздуха червен, бял, зелен и кафяв дим.

— Коатликуе...

— Трябва само да я повикаш — бе казал Дий. — В имената има магия, има сила. Тя ще те чуе и ще дойде. Уникалната комбинация от мечовете и могъщата ти аура ще я привлече насам.

— И тя ще ме научи на некромантия, така ли? — попита Джош.

— Да — каза Дий и за един-единствен миг на Джош му се стори, че чува как Никола и Пернел крещат не! После осъзна, че те вероятно биха казали точно това. Ако усвоеше некромантията, щеше да е в състояние да открие истината за семейство Фламел и за Древните, и още много, много неща. Щеше да може да говори с всички велики мъже и жени в историята, да им задава въпроси, да разкрие тайните им, да разбере къде са скрили съкровищата си. Можеше да възкреси

динозаврите от парченца кост и дори — тази мисъл бе потресаваща — да пресъздаде първобитните хора, така че родителите му да ги изучават от първа ръка. И някъде дълбоко в ума си се зачуди защо Дий, който бе некромант, не е използвал силата си по този начин. За какво бе използвал некромантията Магъосника?

— Коатликуе... — Джош се съсредоточи върху мечовете.

Кларент лежеше в основата на квадрата и върхът му сочеше наляво. Дюрандал бе от лявата страна и върхът му сочеше нагоре; Ексакалибур се намираше отгоре и върхът му сочеше надясно, към Жуайоз, който бе поставен с върха надолу. От каменните мечове се виеше огън и цветовете бяха започнали да се преплитат по средата на квадрата.

Тя спеше.

И сънят ѝ продължаваше еони.

Сънуваше.

И сънищата ѝ продължаваха векове.

Но кошмарите продължаваха хилядолетия.

И на това място без светлина, без звук, без усещане, тя не знаеше дали е будна, или спи. Просто съществуваше.

Червено. Петно от цвят.

Но в този ужасен затвор нямаше светлина.

Друго петънце: бяло. Мъничко, далечно.

Древните я бяха оковали в пълен мрак. Никога не бе имало светлина. Досега.

Трето петно: кафяво.

А после се появи и четвърта светлинка, и тя бе зелена.

Тя се обърна към светлините.

Димът от остриетата се залюля и огъна като от полъх на вятъра.

Пръстите на Вирджиния се впиха в ръката на Дий.

— Нещо става.

— Когато тя пристигне, ще трябва да действаме бързо — каза Магъосника. — Веднага, щом се появи в квадрата, ще блъснем момчето при нея. Докато квадратът остава ненарушен, тя е затворена вътре.

— Ами ако бъде нарушен? — попита Вирджиния.

— Няма да е добре — каза той.

— Тя не е ли ужасна на вид?

— На езика нахуатъл^[1] я наричат Жената в змийски одежди.

— Страхотно! — каза Вирджиния. — А как ще реагира момчето на това?

— Когато го докоснах преди миг, вкарах в него просто заклинание, така че да вижда само красива млада жена. Не съм сигурен колко дълго ще трае заклинанието, но дори момчето да се поколебае, искам да го блъснеш вътре при нея. След като тя се нахрани, ще можем да преговаряме.

— Ами ако ни откаже? — попита тихо Вирджиния.

— Тогава ти ще я приспиш с флейтата си и ще я пратим обратно в нейния затвор — каза Дий спокойно.

— За всичко си помислил, а, докторе? — попита Вирджиния саркастично.

— Да.

Смътни плашещи мисли бяха започнали да се трупат дълбоко в ума на Джош. Образи на змиеглаво чудовище с дреха от гърчещи се змии, което води армия от други чудовища по разкаляно бойно поле.

А срещу нея: фигурата на закачулен мъж с кука на мястото на лявата му ръка и до него — червенокоса жена-воин с бледа кожа.

— Коат... — започна той, но гласът му се запъна.

Дий пристъпи напред от сенките.

— Джош, всичко наред ли е?

— Аз... не съм сигурен — каза той и притисна длан към челото си. — Изведнъж ме връхлетя адско главоболие. Тази Коатликуе... — Той облиза устни. — Как изглежда?

— Като Архонтка я смятали за необикновено красива — рече предпазливо Дий. — Защо питаш?

— Все си мисля за змии, а аз мразя змиите, наистина ги мразя. — Джош притисна с две ръце туптящата си глава и зажумя. Никога по-рано не бе изпитвал такава ужасна болка. Имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Това мигрена ли беше? Дори при най-дребното движение, като помръдване на очите, сякаш ножове пронизваха черепа му.

— Колко силно е главоболието? — попита Дий и хвърли поглед към Вирджиния. — Да ти се намират болкоуспокояващи?

— Не говори глупости, аз съм пробудена безсмъртна — каза тя и завъртя очи. — Обзалагам се, че това главоболие не е естествено.

— Мигрена — прошепна Джош. — Ще трябва да спра. Можеш ли ти да продължиш? — изпъшка той.

— Коатликуе общува само с този, който я призове — промърмори Дий. Хвана с ръка брадичката на Джош и я повдигна, за да се взре в очите му. — Повярвай ми. Аз съм доктор. — Очите на момчето бяха започнали да променят цвета си, червеното избледняваше и се виждаха следи от бялото и от първоначалното синьо. — Обикновено страдаш ли от мигрена?

— Не. Никога през живота си не съм имал. А на леля Агнес ѝ се случва постоянно. Но сега времената не са нормални, нали? — изрече Джош през стиснати зъби. Стомахът му се бе разбунтувал и му се струваше, че може да повърне.

— Не, определено не са — каза Дий много тихо, взирайки се дълбоко в очите на Джош...

На сто и десет километра оттам, в Пойнт Рейес, Никола и Пернел се дръпнаха назад, когато Дий се втренчи право в тях.

Прометей бе притиснал и двете си длани към кристалния череп, който сега пулсираше като гигантско биещо сърце. Очите на Древния бяха здраво стиснати; устните му се движеха и те го чуваха как шепти на дузина езици:

— Виждам чудеса... и ужаси... чудеса и ужаси...

Никола и Пернел погледнаха към Дий и видяха, че устните му мърдат. След половин секунда го чува да говори, като че ли беше в стаята с тях.

— Джош — каза Дий. — Мисля, че имам лек за главоболието ти. Кажете: „Довиждане, Никола; довиждане, Пернел“ — заповяда той.

Алхимика и Вълшебницата чува как Джош сковано повтори думите:

— Довиждане, Никола; довиждане, Пернел.

И внезапно образът изчезна.

Черепът потъмня. Прометей потрепери и се свлече от стола на пода. Пернел погледна към съпруга си. И двамата бяха измъчени и изтощени.

— Какво стана?

— Дий разбра, че гледаме. Сигурно е хвърлил предпазна магия. Джош вече е сам. Да се надяваме, че ще издържи, докато другите стигнат дотам.

[1] Език от ацтекската група. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 63

Един униформен пазач се приближи до вратата и изгледа странната тройка отвън. Слаб, безупречно облечен японец в черен костюм, червенокоса жена, също в шит по поръчка черен костюм, и тийнейджърка с разрошена коса. Зад тях един стар фолксваген беше паркиран как да е до бордюра.

Русото момиче натискаше с пръст интеркома и непрекъснатото звънене започваше да лази по нервите на пазача. Той посочи с пръст табелата, залепена на вратата.

„Пускаме само с уговорена среща“.

Момичето свали пръст от звънеца и затършува в джобовете си. Извади балсам за устни и написа с мазни букви върху стъклото:

Е ОНШЕПС

Пазачът поклати глава, обърна се и закрачи към бюрото си във фоайето на „Енох Ентърпрайзис“. Туристи. Всеки ден хора тропаха по вратата, за да искат упътвания или пък за да питат дали могат да се качат на покрива да направят снимки. Никой от тях не бе пускан. Никога.

Преди да успее да седне обаче, вълна от жегата го блъсна в тила и опърли косъмчетата по врата му, и той зърна бегло как тежката врата прелита през фоайето и се удря в стената, преди нещо да го халоса в основата на черепа и светът да почернее.

— Можеше просто да отвориш вратата — подхвърли Ифа, като гледаше димящите останки от метал и стъкло. — Или да разтопиш ключалката.

Софи затръска ръце, за да ги охлади.

— Понякога не си знаеш силата.

Нитен смъкна сако на черния си костюм и препаса двата меча — катана и по-късия уакизаши — около кръста си, така че да висят на

лявото му бедро.

Ифа нагласи на гърба си два еднакви къси меча, така че да стърчат над раменете ѝ, и хвана по едно нунчаку във всяка ръка. Носеше широкия си нож, привързан към крака.

А Софи разви сребристо-черния камшик, който ѝ бе дала Пернел, преди да напуснат Сенкоцарството на Прометей. „Изплетен е от змии от косата на Медуза — бе обяснила Вълшебницата. — Може да прерязва камък и метал. Внимавай с него“.

Двама пазачи се втурнаха във фойето, привлечени от шума, и спряха рязко при гледката на разбитата врата и на своя лежащ на пода колега. Единият посегна към оръжието си, другият — към радиото... и миг по-късно двамата също бяха в безсъзнание на пода. Ифа пхна двете нунчакута в пояса си и потри ръце.

— Това може и да е забавно.

Полетяха искри, когато Нитен разсече с късия си меч компютърния сървър и кабелите в малката стаичка зад бюрото.

— Телефоните и интернетът са прекъснати — обяви той.

Ифа се засмя радостно.

— Добре. Разполагаме с няколко минути, преди някой да забележи, че вратата липсва, и да уведоми полицията. Хайде да намерим брат ти.

— Ако е още тук — рече тихо Нитен.

— О, тук е — каза Софи. Притисна ръце към стомаха си. — Усещам го. Той е... — Тя посочи с пръст към тавана. — Горے.

Димът, издигащ се от Мечовете на силата, бе станал мръсен и се смесваше в тъмен облак, увиснал наскре въздуха.

— Коатликуе идва — рече тихо Дий, застанал зад Джош. — Запази концентрация. Бъди силен. Ти беше пробуден и научи Водната и Огнената магия. Но те не са съвсем практични. Скоро ще овладееш най-рядката от всички магии, тъмното изкуство на некромантията — а после за теб няма да има нищо непостижимо. Ще узнаеш чудни неща. С мен стана така.

Стълбът от мръсен дим бе стигнал почти до тавана. Беше с цвета на кал, нашарен с ръждивочервени ивици. Противна смрад се разнесе в стаята: характерната миризма на змии.

— Коатликуе...

Джош опита да се съсредоточи, но от змийската миризма му се гадеше и образите на змиеглаво създание се върнаха. Не беше сигурен откъде идват те — може би от двамата Фламел? Дали не се опитваха да го разсеят? Те знаеха, че изпитва ужас от змии. Дий му беше казал, че Никола и Пернел са причинили мигрената му и вероятно се опитват да контролират мислите му. Докторът го бе защитил с нещо, което нарече предпазна магия, и в мига щом я задейства, ужасното главоболие и гаденето в стомаха изчезнаха без следа — така че явно бе прав, че семейство Фламел са го атакували. Но това, което Джош не разбираше, бе защо? Единствената причина, която му идваше наум, беше, че те не искат да стане некромант, и започваше да подозира, че ги е страх от онова, което би могъл да разкрие — за тях и за Древните.

Светлина.

И жегга.

И плът.

Мирис на живот, от който устата ѝ се изпълваше със слюнка.

Гъделът на могъща аура.

Те я зовяха. Зовяха, зовяха, зовяха.

Като тичаше и падаше, пълзеше и вървеше, на крайници, които не бяха използвани от хилядолетия, Коатликуе тръгна към светлината, към свободата.

— Коатликуе... — изграчи дрезгаво Джош.

Димът от остриетата на пода пред него се бе стъстил в плътна кафява завеса. Стори му се, че нещо зад нея се движи.

Още се опитваше да измисли какво ще прави с магията на некромантията... но чакай, Дий не я ли бе нарекъл по-скоро изкуство, отколкото магия? Каква беше разликата? И имаше ли в некромантията някакви правила? Сигурно се хранеше от аурата му, което означаваше, че вероятно следва някои от основните правила на магиите, които вече бе усвоил. Значи трябваше да избира много внимателно, преди да реши да върне някого от мъртвите. И колко дълго можеше да ги поддържа живи? Имаше ли ограничение във времето...?

— Коатликуе...

Джош примижа. Зад дима определено се движеше някаква фигура.

Щеше да върне Леонардо да Винчи, за когото се твърдеше, че е погребан в Амбоаз, Франция. И страшно би му се искало да поговори с Марк Твен и Айнщайн, и...

Кафявият дим се закъдри; после от него се показаха две ръце и го разделиха като завеса.

Появи се Коатликуе.

И тя бе прекрасна.

— Къде е той? — изпищя Софи. Безсилие и паника кипяха в нея.

Бяха си пробили път с бой нагоре по стълбите. В офисите нямаше служители, само малък брой униформени пазачи, които бързо падаха под нунчакутата на Ифа и мълниеносните удари с ръце и крака на Нитен.

— На последния етаж сме — обяви Нитен и изрита вратата от дебело стъкло. Ключалката се пръсна и той пристъпи в стаята, която явно бе частният кабинет на Дий. Обиколи го бързо, проверявайки тесните странични коридори. — Няма нищо. Баня, кухня, малък частен асансьор. Никакъв знак, че Джош някога е бил тук.

Ифа се завъртя към Софи.

— Ти каза, че бил тук. Почувства го.

Момичето кимна. В главата ѝ започваше да пулсира отвратително главоболие.

— Ти каза, че бил горе. Мисли! Къде е сега?

Софи вдиша дълбоко и се съсредоточи върху брат си. После се намръщи объркано.

— Долу.

Начело с Нитен, те се втурнаха по стълбите, прескачайки телата на изпадналите в безсъзнание пазачи.

— Дванайсети етаж — извика японският безсмъртен.

Застанала по средата на стълбището, Ифа се обърна към Софи.

— Къде е той сега?

Софи си представи лицето на брат си... и премигна. Вдигна неуверено пръст и посочи към тавана.

— Но това не може да е вярно. Сега имам чувството, че е горе.

Нитен се ухили и погледна към Ифа.

— Таен етаж — изрекоха двамата едновременно.

ГЛАВА 64

Джош се взря в Коатликуе. Тя беше най-изящното и прелестно създание, което бе виждал през живота си. Бе висока — два, може би два и половина метра — и изглеждаше като излязла от рисунка на стената на египетска гробница. Гарвановочерната ѝ коса, подрязана на черта на челото, се спускаше като копринена завеса до раменете ѝ, а очите и бяха очертани с черна линия. Кожата ѝ бе с цвят на мед, а очите ѝ — тъмнокафяви и блестящи. Носеше проста бяла роба и бе боса. Когато сведе поглед към Джош, се усмихна топло и макар че устните ѝ не помръднаха, момчето ясно чу гласа ѝ в главата си:

— Ти ме повика и аз дойдох. Аз съм Коатликуе...

Когато жената протегна ръка, той забеляза, че ноктите ѝ са изрисувани с шарка, наподобяваща змийска кожа.

Без да се замисли, Джош направи крачка към създанието и вдигна ръка.

Плътна стена от пламък изникна пред Джош и опърли косата и веждите му. Той залитна назад. Извика, когато се подхлъзна и падна на пода. Гласът му бе изтънял от ужас. Чу как Дий нададе рев, а Вирджиния изкрещя. Претърколи се и видя през танцуващите пламъци сестра си, застанала в рамката на една отворена врата в другия край на стаята. От пръстите ѝ още се виеше огън.

— Сестричке? — Объркан, дезориентиран, той се надигна на крака и изпъшка, когато някой го блъсна отзад и го запрати в пламъците, към Коатликуе. Вдигна ръце, за да се предпази от огъня... и той мигновено угасна. Момчето падна на четири крака в босите нозе на Коатликуе.

— Джош! — изпищя Софи.

— Джош ли се казваш? Хвани ръката ми, Джош.

Джош веднага пхна длан в тази на Коатликуе.

Софи гледеше с ужас как Джош пристъпи към създанието, затворено в квадрата от мечове. Коатликуе имаше смътно женско тяло, но с лапи на крокодил и две змийски глави, които се виеха върху

дебелия врат. Дълга роба, направена изцяло от гърчещи се змии, покриваше тялото ѝ. Спътницата на Дий — жената, която трябваше да е Вирджиния Деър, — стоеше зад Джош и го тласна напред — към огъня и в квадрата от мечове на пода.

Софи инстинктивно разви камшика на Пернел и замахна с него. Той изсвистя през въздуха и направи дълга резка върху гърба на Коатликуе. Една съскаща змийска глава се стрелна към Софи и изплю срещу нея пръски бяла течност. Те не я достигнаха, а паднаха на пода и го прогориха, което даде на момичето някаква представа какво биха могли да причинят на кожата ѝ.

Нитен извади двата си меча и скочи към Дий. Острие от жълт серен дим се появи в ръката на Магьосника и той замахна към японския безсмъртен. Нитен с лекота отбиваше ударите и когато металните му мечове се сблъскваха с горящото острие на Дий, летяха искри. Той скъси разстоянието, а мечовете му свистяха. Магьосника отчаяно отстъпи, размахвайки бясно пламтящото острие.

Сребърната броня на Софи разцъфна около тялото ѝ и тя закричи към Коатликуе. Камшикът ѝ плющеше и шибаше съществото отново и отново.

— Пусни брат ми!

Ифа се бе втурнала към Джош, когато Деър се изправи пред нея с дървена флейта в едната ръка и томахапка в другата.

— Мислиш, че това може да ме нарани? — изсмя се жената-воин при вида на недодяланата томахапка.

— Не, но това може — каза Деър, поднесе флейтата към устните си и духна. Прозвуча една-единствена нота. Жената-воин моментално се строполи на земята и се загърчи в агония, притиснала ръце към ушите си. Вирджиния застана над Ифа и развъртя леко томахапката над главата си.

— Никога досега не съм убивала никого от Следващото поколение — рече тя небрежно. — Предполагам, че за всичко си има първи път — добави и надигна оръжието.

Джош гледаше с ужас как сестра му замахна към красивата млада жена с дълъг свистящ камшик. Коатликуе отвори уста и изпищя сърцераздирателно. Обърна големите си очи към Джош и пръстите ѝ го задърпаха напред, към мечовете, към нея.

— Защо? — застана тя от болка.

Джош не знаеше отговора. Поклати глава. Това беше нередно, толкова нередно. Софи не биваше да бичува Коатликуе. Той се обърна и видя как Нитен яростно напада Дий. Мечовете му приличаха на размазани петна от светлина, докато той си пробиваше път, изтласквайки Магьосника към стената. Само Вирджиния като че ли се справяше добре. Червенокосата жена-воин лежеше в краката ѝ. Той се ухили: може би в края на краищата великата Ифа не беше чак толкова велика.

Джош се обърна да погледне сестра си. Бронята ѝ вече се бе оформила изцяло, придавайки ѝ почти извънземен вид, и тя плющеше безмилостно с камшика към беззащитната Архонтка.

— Не! — прошепна той, после изкрещя: — Не! — Опитва се да изгради собствената си броня, но бе изтощен от викането на Коатликуе. — Престани — изграчи той безполезно.

Софи не му обърна внимание.

А после кракът на Джош докосна каменното острие в краката му и Кларент запулсира, затуптя, въззова го. Разбира се! Той щеше да презареди аурата му, да му даде силата, от която имаше нужда, за да защити Коатликуе. Джош коленичи и ръката му се сви около дръжката на топлия каменен меч.

С угълчето на окото си Дий видя как Джош се наведе и посегна към меча. Сърцето му спря да бие. Ако квадратът бъдеше разрушен, Коатликуе щеше да се окаже на свобода... и всичко щеше да бъде загубено.

Нитен забеляза, че Дий се разсея, и нападна отново. И двата меча удариха Магьосника в гърдите. И се пръснаха. Нитен премигна изненадано.

— Забравяш кой съм — изръмжа Дий. Стисна с горящ юмрук Нитен за ризата, вдигна го високо и го метна през стаята. Безсмъртният се блъсна в един кожен диван и отскочи.

Софи видя как Деър надига томаховката над падналата Ифа и замахна с кожения си камшик към помощничката на Дий.

Кашикът жегна плътта на жената и се уви около оръжието, а после го изтръгна от ръката ѝ.

Вирджиния изръмжа яростно, но гласът ѝ секна, щом Ифа протегна ръка нагоре и я стисна за гърлото.

В този миг Джош вдигна Кларент от пода и разруши квадрата.

Мощната вълна от енергия надигна момчето от земята, изтръгна го от хватката на Коатликуе и го запрати право в Дий, като залепи и двамата към стената. Откъсна Вирджиния от хватката на Ифа и прати безсмъртната да се търкаля по пода. Събори Софи на земята и смъкна бронята ѝ, изцеждайки докрай аурата на момичето само за миг.

С ликуващо съскане, Коатликуе пристъпи в света.

— Ах, колко дълго чаках този миг. Нов свят за завладяване. Прясно месо. Прясна кръв. — Двете змийски глави се завъртяха и впериха поглед в Софи. — Първо ти. Твоята малка играчка ме ужили. — Всички змии в дрехата ѝ надигнаха глави и хиляди раздвоени езици затрепкаха, вкусвайки въздуха. — Сребърна аура. Ще бъде хубаво предястие, преди да погълна златната. — Коатликуе направи крачка към Софи.

И се олюля.

И спря.

— Няма да я бъде тая — каза съвсем тихо Ифа. Беше се метнала на гърба на Архонтката и бе увила ръце около двете ѝ змийски глави. Коатликуе започна да се бори, но хватката на жената-воин се стегна. Всички змии в дрехата на Архонтката нападناха Ифа, като я хапеха отново и отново, и тя направи гримаса на болка. — Да видим кой ще умре пръв — каза жената-воин и устата ѝ се разтегли, оголвайки свирепите ѝ зъби. — Ти си създала моята раса. Ние сме от твоята ДНК. Така че знаеш колко силен е Вампирският клан. — Тя дръпна Архонтката назад, по-надалеч от Софи, а после я дръпна отново, насочвайки я към трите меча и разкъсаната димна завеса. Яркозелените ѝ очи се впиха в лицето на момичето. — Ти ми спаси живота.

Софи се изправи с олюляване.

— Ифа?

— Ифа. От Следващото поколение. Изглежда, ще излапам първо теб. Губиш сили. — Гласът на Коатликуе бе тържествуващ.

Все повече и повече змии хапеха жената-воин, кожата ѝ вече лъщеше от бледата им отрова.

Софи осъзна какво става и вдигна камшика, но не посмя да замахне към Коатликуе, за да не улучи Ифа.

— Ифа, пусни я, отдръпни се от нея...

Жената-воин дръпна пак Архонтката назад и ноктите на създанието оставиха дълбоки бразди върху пода.

Софи видя пролука и замахна към Коатликуе, но ръцете ѝ бяха натежали от умора и камшикът само одраска крака на Архонтката.

Коатликуе вдигна крака си и Ифа се възползва от тази възможност, за да я дръпне назад още веднъж. Извадена от равновесие, Коатликуе политна и падна, но жената-воин не отпусна хватката си върху двете щракащи с челюсти змийски глави. Змиите по дрехата се нахвърлиха диво да я хапят и да плюят отрова. Очите на Ифа се впиха в тези на Софи.

— Когато намериш близначката ми — прошепна тя, — кажи й... кажи на Скатах, че съм направила това... заради нея. — А после, с последно могъщо усилие, Ифа дръпна Коатликуе обратно в разрушения квадрат от мечове и през разкъсаната завеса от мръсен дим.

Завесата изчезна с взрив, който натроши всяко късче стъкло в сградата. Висящите телевизори се стовариха с трясък на пода, тръби се спускаха, обливайки стаята с водни пръски; широка пукнатина плъзна нагоре по едната стена и тавана и част от горния етаж се срути с тътен в стаята. Разкъсаните жици сипеха искри навсякъде и разпалиха десетина пожара.

Потресена и вцепенена, оглушала и неспособна да помръдне, Софи Нюман гледаше как Дий се изправя на крака. Видя го как вдигна от пода Вирджиния Деър, а после и Джош.

Джош спря и се втренчи в нея... но тя виждаше само кървавочервените му очи... и израза на крайно отвращение върху бледото му лице.

Дий се втурна да прибере трите меча. Подхвърли още един от тях на Джош и се промъкна по разнебитения под, за да вземе Сборника от масата.

Софи се опита да изрече името на брат си, но устата ѝ бе пълна с прах и тя не можеше да оформи думата. А когато протегна ръка към него, той бавно и решително ѝ обърна гръб и последва Джон Дий и Вирджиния Деър навън от горящата сграда.

Не погледна назад.

ГЛАВА 65

— Това е хендж — каза Уилям Шекспир, загледан в двата високи изправени камъка с масивна плоча върху тях. — Също като Стоунхендж.

— Използвах Стоунхендж за модел — съгласи се Маретю. — Всяко Сенкоцарство е свързано с друго поне чрез един портал. Някои имат два, а по-големите царства, с големината на планета, имат много. Когато създадох този свят, ми трябваха само два портала. Единият е свързан с лей-портала в Париж...

— Значи си знаел, че ще го използваме? — прекъсна го Скатах.

— Знаех.

— Някой ден ще ми кажеш как си разбрал — рече сериозно Скатах.

— Може би ще ти кажа. Някой ден.

— Това ли е вторият портал? — попита Жана, загледана в изправените камъни. — Накъде води?

— Към Кръстопътя на Сенкоцарствата — рече Маретю, а после пристъпи между двата камъка... и изчезна.

— Мразя лей-порталите — промърмори Скати. — Почакайте само да се уверя, че от другата страна не ни чакат неприятни изненади. — Тя извади мечовете си и се стрелна през портала. Секунда по-късно леко позеленялото ѝ лице се появи във въздуха. — Всичко е чисто.

Шекспир бе следващият, който премина, последван от Жана и Сен Жермен, хванати за ръце. Паламед бе последният, който напусна плейстоценското Сенкоцарство. Обърна се да погледне назад и осъзна, че светът е започнал да чезне. Цветовете избледняваха към сиво и линията на хоризонта се разсейваше във фин блещукащ прах. Пред очите на рицаря прахът се завихри нагоре в безоблачното небе, а после и самото небе потъна в пълен мрак. Луните угаснаха една по една. Паламед потрепери. Този свят и всичко в него — цялата необикновена флора и разнообразна фауна — умираше, защото мъжът с куката вече нямаше нужда от него. Този свят бе създаден с една-единствена цел: да

плени — или може би да спаси? — Скатах и Жана. Маретю сигурно бе знаел, че Сен Жермен ще дойде да търси жена си. Едрият рицар се намръщи: а дали бе знаел също, че Паламед и Уил ще последват приятеля си? Маретю каза, че идвал от миналото... тогава откъде знаеше толкова много за бъдещето?

Кой беше мъжът с куката?

Сарацинския рицар скочи през хенджа в последния миг, преди самата порта да се разпадне на прах.

Мъжът с куката изчака, докато Паламед се появи.

— Радвам се, че успя да се присъединиш към нас — каза той. — Надявах се, че няма да се забавиш твърде дълго. — После се обърна към малката групичка и вдигна лявата си ръка. Куката заблестя с топла златиста светлина, осветявайки частично голямата пещера. — Добре дошли в Шибалба — каза Маретю. — За щастие нямаме време да разглеждаме забележителностите. Трябва да се махаме оттук веднага — добави той и се затича. — Телесната топлина и аурите ни ще привлекат някои особено гадни пазители. Вървете точно след мен. И каквото и да правите, в никакъв случай не криввайте от пътя.

— Мразя това място — изсумтя Скатах, стиснала носа си в опит да се спаси от вонята на сяра.

— Била ли си тук по-рано? — попита Маретю изненадан.

— А, значи не знаеш всичко — каза тя с бегла усмивка.

— Не всичко — съгласи се той. — Просто знам достатъчно.

— Къде отиваме? — извика Сен Жермен.

— Ще ви преведа през редица от портали... — каза Маретю.

— Само не още лей-портали! — простена Скатах.

— Боя се, че се налага. Макар че това не са обикновени лей-портали. Направих услуга на Хронос и в замяна той подреди тези портали за мен. Но всички трябва да ме следват плътно. Отиваме в Сенкоцарства, всяко от които има по тринайсет портала — трябва да минем през точните портали в правилния ред.

— Иначе...? — попита Уил.

Маретю поклати глава.

— Повярвай ми, не би искал да знаеш.

— Всъщност бих искал — промърмори Барда.

Втурнаха се по тясна пътека, която се виеше през огромно езеро от лава, покрита с черна кора. На повърхността се образуваха и пукаха

мехури, които понякога изпращаха пръски разтопена скала високо във въздуха като фойерверки. От време на време огнените струи се издигаха толкова високо, че докосваха далечния таван; тогава разтопеното вещество залепваше за него и оставаше да виси за миг, полюшвайки се, преди да се стовари на земята долу като огнена градушка.

— Насам! — извика Маретю, като посочи към най-тесния от деветте отвора в огромната кръгла пещера. — Това са Деветте порти към Сенкоцарствата. Оттук можете да пътувате до безброй светове. — Макар че всички порти бяха украсени с архаични глифове, Шекспир забеляза, че шарките над входа, към който тичаха, изглеждат по-стари и по-груби от останалите. — Нулевият портал — каза Маретю, преди да скочи през него.

Те го последваха...

В кристален свят, където дори слънцето бе от стъкло, а земята бе направена от парчета счупен кристал. Тринайсет прозрачни порти се възправяха над огледално езеро.

— През първата порта — каза Маретю, сочейки изящната плетеница от витостъкло. Втурнаха се през портала...

В свят от зелен пясък, който се къдреше и движеше в хипнотични шарки. Гигантско червено слънце изпълваше небето толкова близко, че можеха да видят огнените езици, виещи се от него. Слънчевите изригвания съответстваха на шарките в пясъка. Тук тринайсетте порти бяха изградени от блестящ кварц.

— Пак първата порта — каза Маретю и се стрелна между две ниски колони.

Този път светът бе от лед и вонеше на вкиснато мляко, а тринайсетте порти изглеждаха като направени от пресечена сметана.

— През втората порта...

В свят от метал, където земята бе стоманена, небето — с цвят на олово, а тринайсетте порти представляваха плочи от ръждиво желязо.

— Третата порта...

Свят на отровна жълта мъгла, изпълнен със звуци, наподобяващи жален бебешки плач. Тринайсетте порти бяха безформени, полюшващи се димни стълбове, които едва се различаваха в мъглата.

— Петата порта...

В свят от черно масло и лепкав катран, където метални насекоми ядяха маслото, а тринайсетте порти бяха сложни форми, издялани от цели парчета въглен.

— Осмата порта...

Свят, унищожен от катаклизъм, празната черупка на някакъв град и дъжд с вкус на пепел. Една сграда, която може би някога е била хотел, имаше тринайсет зейнали врати.

Маретю посочи.

— Последната порта, тринайсетата^[1]...

Излязоха на полегат склон, покрит със ситни жълти и бели цветчета. Небето над тях бе бледосиньо, нашарено с бели облаци, а въздухът бе топъл и миришеше на сол.

Всички вдишаха дълбоко, прочиствайки дробовете си от противните миризми и вкусове на Сенкоцарствата. Маретю тръгна нагоре по хълма, а когато стигна до билото, спря и впери поглед в далечината. Един по един, безсмъртните се качиха при него.

Гледаха надолу към райски остров.

Под тях, докдето им стигаше погледът, се простираше златен град. От тази огромна височина той приличаше на лабиринт, с блестящи сини канали, които го обграждаха и се виеха през него. Безброй многоцветни знамена и вимпели се вееха над сградите, а в ароматния въздух се носеха приглушените звуци на музика и смях.

В самия център на острова се извисяваше огромна стъпаловидна пирамида. Върхът ѝ бе плосък и покрит с хиляди пилони със знамена, а дребните точки, които щъкаха нагоре-надолу по стените ѝ, даваха някаква представа за невероятните ѝ размери.

— Вие виждате легендарната Пирамида на слънцето — каза Маретю и посочи с куката си. — Добре дошли на остров Дану Талис.

[1] Поредицата от числа, която Маретю използва, е т.нар. редица на Фибоначи, където всяко число представлява сума от предишните две. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 66

Прометей сгъна мобилния си телефон и погледна към Никола и Пернел. Древния видимо се бе състарил през последния час. Червената му коса се бе прошарила и той изглеждаше уморен и болен.

— Нитен се обади — каза той много тихо и двамата Фламел разбраха, че новините не са добри. — Джош е призовал Коатликуе. Софи, Нитен и Ифа пристигнали точно когато тя излизала от Сенкоцарството си, но още била държана от някаква магия на Дий. Джош случайно я пуснал в света. — Гласът му натежа и в сълзите, изтърколили се по бузите му, имаше бял дим. — Ифа се пожертвала, за да изтегли Коатликуе обратно в затвора ѝ. Жената-воин я няма вече. Отиде си завинаги.

— Ами близнаците? — прошепна Пернел.

— Софи е в безопасност, с Нитен. Но когато Магьосника и Деър избягали, Джош тръгнал с тях. По свой собствен избор. Загубихме го. Минал е на страната на Тъмните древни.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

АЛКАТРАЗ

„Нарекох този остров Isla de los Alcatraces (Островът на пеликаните), защото тук има толкова изобилие от тях“.

Испански лейтенант
Хуан Мануел де Аяла,
1775г.

Всички места, използвани в „Тайните на безсмъртния Никола Флаemel“, са истински. В четирите публикувани досега книги можете да проследите пътуването на близнаците през Сан Франциско до Мил Вали; по улиците на Париж; от гара „Сейнт Панкрас“ на Юстън Роуд в Англия до Стоунхендж; и от Саусалито до Пойнт Рейес и обратно в сърцето на Сан Франциско. Има едно място, което играе важна роля в четирите книги и около което се върти останалата история: Алкатраз.

Скалата е ключова за тази поредица.

Макар че е официално открита и кръстена от Хуан Мануел де Аяла през 1775 година, местните индианци олони, или костано, са събирали яйца и са ловили риба около острова поколения преди това. Няма свидетелства някога там да е съществувало постоянно селище, макар че близкият Ангелски остров е бил населен.

През 1853 година на Алкатраз е построен първият фар на Западното крайбрежие. Тъй като мъглата често правела фара безполезен, в него имало камбана, която да се бие на ръка. Сто и десет години по-късно, през 1963-та, той бил автоматизиран. Къщата с камбаната за мъгла стои и до ден-днешен; фарът още работи.

Днес считаме Алкатраз за бивш федерален затвор, но има документи от около 1861 година, които сочат, че там са били държани пленници от Гражданската война. Първият официален затвор е

построен през 1867-а. До 1933-та затворът бил военен, след което станал федерален. Повечето легенди около Скалата и прочутите ѝ обитатели — сред които и Ал Капоне, който лежал там между 1932-ра и 1939-а — датират от това време. Алкатраз изпълнявал ролята на федерален затвор само трийсет години, преди да бъде закрит през 1963-та.

Шест години по-късно група от осемдесет индианци, представители на повече от двайсет различни племена, дебаркирали на изоставения и пустеещ остров и се опитали да го завладеят за индианска територия. В политическо изявление групата, която сама се наричала „Индианци от всички племена“, предложила да откупи острова от американското правителство срещу „24 долара в стъклени мъниста и червен плат“^[1].

Целта на тази иронична оферта била да покаже убеждението на индианците, че островът е откраднат от тях. Те искали да си върнат онова, което смятали за индианска земя, и да създадат там Център за индиански изследвания и Велико училище по индианско обучение. Окупацията на Алкатраз от индианците продължила деветнайсет месеца и макар че в крайна сметка се провалила и активистите били отстранени, тя успяла да привлече внимание към тежкото положение на индианците в Съединените щати. Днес по сградите на острова могат да бъдат видени надписи от този период, най-вече по стената зад голямата табела на пристана. Върху официалната табела на Американските затвори с червена боя са изписани думите „Индианци, добре дошли“ и „Индианска земя“.

През 1972-ра Алкатраз става част от Националната туристическа зона „Голдън Гейт“ и всяка година островът е посещаван от над милион души.

Когато започнах да развивам идеята, която по-късно се превърна в поредицата „Тайните на безсмъртния Никола Фламел“, имах нужда от място, което да отговаря на няколко изисквания. Трябваше да се намира в близост до голям град и същевременно да е труднодостъпно. Трябваше да е достатъчно голямо, за да побере огромна армия от митични същества, и разбира се, да има дълбоки исторически корени. В продължение на няколко години оглеждах изоставени миньорски градчета в Калифорния, по-конкретно Боди; призрачни градове в Стария запад; запустели имения покрай Бостънския пощенски път и

някои от фортовете по търговския маршрут за Санта Фе. Всяко от тези места предлагаше интересни възможности, но никое не беше съвсем удачно.

Най-накрая, преди осем или девет години, посетих Алкатраз. Кажи-речи в мига щом слязох от корабчето, разбрах, че мястото е идеално. И това едничко решение оформи всичко останало. Изборът на острова означаваше, че действието трябва да се развива в Сан Франциско, и оттам произтекоха всички останали места по Западното крайбрежие. Алкатраз стана не само ключово място, но и почти герой в поредицата — един малък остров, само дваайсет и два акра^[2], при това с богата история. Хуан Мануел де Аяла стана негов глас.

През годините се връщах на Алкатраз безброй пъти и винаги откривах нещо ново. Ако ви се отвори възможност да посетите Скалата, идете през нощта; тогава ще можете да чуете шепота на призраците на Алкатраз...

[1] През 1626 година остров Манхатън е бил откупен от индианците срещу стоки на стойност около 24 долара. — Б.пр. ↑

[2] Около 89 000 квадратни метра. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Отново съм задължен на всички хора, които направиха възможно съществуването на тази поредица. Списъкът става все по-дълъг с всяка следваща книга, но някои от имената остават:

Вечно ще съм задължен на Бевърли Хорови и Криста Марино от „Делакорте прес“, които ми предоставят време и условия за работа и ми оказват трайна и наистина непрекъсната подкрепа, както и на Колийн Фелингам.

На Бари Крост и Ричард Томпсън, които се опитват (обикновено успешно) да ме държат в правия път.

На Шерод Търнър и Джим ди Бела, които осигуриха измъкването.

На Джил Гаскойн и Алфред Молина за уединението и тихия пристан.

И на многото други хора, които по различен начин помогнаха за съществуването на тази книга, особено на Колет Фрийдман и Робърт и Шарън Фрийдман. С искрени благодарности към: Мелани Роуз, Джули Блюет-Грант, Майкъл Карол, Патрик Кавана и Гарт Никълс.

И, разбира се, на Клодет Съдърланд.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.